

NÅDEN

FÖRÄNDRAR ALLT

NYCKELN

TILL GUDS

VÄLSIGNELSER

Chuck Smith

NÅDEN FÖRÄNDRAR ALLT

INNEHÅLL:

Inledning:

Ett kärleksförhållande till Gud	2
Förlåten!	6
Dörren är aldrig stängd	13
Inga favoriter i kungadömet	19
Ett porträtt av nåd	27
Ett steg i taget	34
En trädgård, inte en fabrik	42
Tro på välsignelserna	49
Striden börjar	55
Verkligt fri!	63
Kommer de inte att bli vilda?	69
Fällor och landminor	76
Allt eller inget	83
Medlemmar i kungens hov	90
Vår enda skyldighet	97

Ett kärleksförhållande till Gud

Har du någonsin funderat på betydelsen med den enkla frasen, "Gud älskar dig"? Den innehåller kanske den viktigaste sanningen som någon kan förstå: att Gud har kallat oss in i ett kärleksförhållande till sig själv. Vår uppgift är helt enkelt att tro och lita på den djupa omsorg och medkänsla som Gud öppet erbjuder oss.

Vad underbart det är att uppleva friheten och glädjen i ett kärleksförhållande till Gud! Och vad sorgligt att så många insisterar att framställa Gud som sträng och straffande. Deras rättfärdighet är baserad på vad de kan göra för Herren, istället för vad han redan har gjort för dem. De bär omkring på en lång lista av "tillåtet och otillåtet", för att hålla dem förenade med Gud.

Jag är ingen främling för den sortens deprimerande negativa rättfärdighet. När jag växte upp tyckte jag att jag var en av de mest gudfruktiga ungarna på gatan, därför att jag inte gjorde vissa saker. Jag gick inte på danser. Jag gick inte på bio. Jag hade lärt mig att sådant var väldigt syndigt. Så jag undvek inte bara detta, jag trodde också att jag var mycket rättfärdigare än mina svagare kamrater som tillät sig att göra dem. Jag trodde att jag var mycket heligare än pastors unge, som var känd för att plocka upp gamla cigarett fimpar som han rökte i smyg. Jag var bättre än allt det där, och var säker på att Gud lade märke till det.

Men jag hade fortfarande ett stort problem. Trots att jag inte gick på bio, så längtade jag efter att få se Snövit, så därför kände jag mig dömd. Jag blev "frälst igen" varje söndagskväll, och lovade Gud att nästa vecka skulle det bli annorlunda. Jag hade tur ifall min gemenskap med honom varade längre än tills efter frukost på måndag morgon.

Tack vare att min rättfärdighet hade att göra med min egen viljestyrka och ansträngning, dröjde det inte länge förrän mitt förhållande med Gud blev en enorm belastning. Varje sommar var jag med på kyrkans ungdomsläger. Sista kvällen hade vi en stor lägereld som vi samlades omkring, för att sjunga lovsånger som "Jag nu lämnar allt" och "Jag ska följa dig, min Herre." Under den här känslofyllda stunden var vi alla ombedda att på ett papper skriva ner antingen någonting i vårt liv som vi ville att Gud skulle ändra på, eller något vi ville överlåta till Gud. Var och en tog sedan en grankotte som vi stoppade in papperet i, och sedan kastade vi den i elden. När jag såg min grankotte brinna, rann tårarna nedför mina kinder. Jag sade till Gud att jag ville att mitt liv skulle bli fördjupat av hans kärlek, och att jag ville överlåta mig själv helt och hållet till att tjäna honom.

När vi lämnade lägerelden blev vi dirigerade till ett litet bord där ledarna hade lagt ut högar med kort, på vilka det stod, "Jag lovar att genom Guds nåd, under det kommande året, inte gå på bio, aldrig röka en cigarett, aldrig dricka alkohol, aldrig svära och aldrig gå på danser." Vi undertecknade dessa förpliktelsekort och bar dem med oss i våra plånböcker hela året.

Jag var noga med att hålla alla mina plikter, men det ledde till att jag hade ett tomt och lagiskt förhållande med Gud. Jag hade väldigt lite glädje i mitt kristna liv, därför att jag var bunden till Gud genom ett kontrakt. Jag kunde inte bryta mitt avtal. Jag hade ju undertecknat och daterat det, och

bar det ju med mig i bakfickan. Nej, jag var tvungen att hålla detta avtal och jag trodde blint att Gud var skyldig mig något, för alla mina ansträngningar. Gud var tvungen att vara god mot mig, åtminstone godare mot mig än mot de andra som inte höll sina avtal.

Vilken chock jag fick när mina vänner som inte ens kunde mäta sig med min rättfärdighet, vann tävlingen där vi försökte gissa antalet bönor i skålen! Jag blev arg på Gud och frågade, "Gud, varför välsignade du inte mig? Du vet ju att jag förtjänar att vinna, mer än vad de andra gör." Ju mer jag tänkte på det, desto mer förvirrad blev jag. Jag höll min del av avtalet, men Gud tycktes inte alls bry sig. Jag kände mig ständigt besviken.

Ibland var jag förstås ärlig mot mig själv, och började se att jag inte var så rättfärdig som jag ville tro. Jag visste att min attityd ofta inte var vad den borde vara. Det fanns stunder då jag visste att jag verkligen inte hade levt upp till Guds vilja för mitt liv. Jag kommer ihåg en gång i gymnasiet, när jag smet in på en biograf. De följande sex månaderna levde jag under fullständig fördömelse, för att jag hade brutit avtalet. Jag gav ofta upp tanken att Gud någonsin skulle välsigna mig. Det var många saker som jag ville be om, men vad hade jag för rättighet att be honom om någonting alls, efter att ha svikit honom så bedrövligt?

Denna tunga börda av arbetsrättfärdighet, bar jag med mig in i min tidiga verksamhet i Tucson, Arizona. Det dröjde inte länge tills jag förstod att det måste finnas mer till den kristna verksamheten än vad jag hade erfarit, mer till gemenskapen med Gud än vad jag hade upplevt. Det gjorde inte saken bättre att jag iakttog möterna som de mest kända evangelisterna höll, när de passerade igenom vår delstat. Jag såg tälten fyllda med människor som blev frälsta, och andra som upplevde mirakulösa helanden.

Jag längtade efter att få se bevis på sådan kraft, i mitt eget liv och verksamhet. Därför började jag ivrigt att söka Gud med fasta och bön, ute i öknen i Tucson. Jag åkte ensam ut i öknen för att söka Herren, med bara en flaska vatten, en bibel och en anteckningsbok som sällskap. Jag bad Gud om hans välsignelse, hans kraft och hans smörjelse i mitt liv. Efter att jag hade hållit en sådan andlig lydnad, och efter att ha fastat och bätt, förväntade jag mig att Gud skulle välsigna vår kyrka. Jag kunde knappast vänta tills nästa gudstjänst, för att se vad Gud skulle göra.

Tyvärr blev jag så svag utav fastan, att jag knappast inte kunde stå upp bakom predikstolen. Mina tankar vandrade så mycket att jag knappast kunde ge ett sammanhängande budskap. Folket somnade, och jag kände mig förkrossad. Här hade jag väntat mig ett enormt Guds ingripande, och istället utbröt en kör av snarkningar. Jag blev frustrerad och arg och tänkte, men Gud har du inte sett hur jag har fastat och bätt? Borde du då inte välsigna denna kyrka, och mig också när du ändå håller på?

Jag förstod inte just då att mitt fastande och bedjande var försök att få Gud att känna sig skyldig, och att tvinga honom att göra vad jag ville. Jag trodde att om folk bara kunde se Guds under, liknande de som de beskrivna i Apostlagärningarna, så skulle de bli övertygade om sanningen om Jesus Kristus.

Men senare upptäckte jag att det allra bästa vittnesbördet vi kan erbjuda världen är kärleken vi har för varandra. En kärlek som strömmar från Guds eget hjärta. Att hålla regler och förordningar kan

helt enkelt inte skapa den sortens kärleksrelation. Vi kan försöka pracka på lagen i vår relation, men Guds kärlek är det enda sättet att få den stadga och trygghet som vi längtar efter. Bibeln talar om för oss att kärleken uppfyller lagen. När Jesus var tillfrågad vilket som var det största budordet, svarade han att det var att älska Herren med hela vårt hjärta, hela vår själ, styrka och förstånd och att älska vår nästa som oss själva. Det är kärleken, inte lagen, som är nyckeln till gemenskapen med Gud och med varandra.

Gud vill att vi ska uppleva hur underbart det är att bli dragen till honom, med ett band som är så mycket starkare än en skyldighetskänsla på grund av lagen. Om vi fortfarande var bundna till Gud genom en lista av regler, skulle vi snart tugga på betslet och strida mot hindret. Det är en enormt stor skillnad mellan att vara i en relation med kärlekens glädje, än att vara bunden med plikter och skyldigheter.

Gud menade aldrig att hans folk skulle vara bundna med en ändlös lista av yttre press. Gud tycker inte om att höra oss klaga. "Va jobbigt! Måste jag gå till kyrkan igen, när det finns hundra andra saker som jag hellre skulle vilja göra? Men om jag inte går, kommer Gud inte att älska mig längre och pastorn kommer att titta snett på mig, för att jag missade hans predikan."

Om vi har en sådan inställning, en sådan tung börda att bära, pekar det på att vi inte lever i ett kärleksförhållande med Gud utan istället har hamnat under lagen. Guds vilja för oss är verkligen mycket bättre än en tråkig, kärlekslös tillvaro!

Gud har aldrig skrivit ett långt kontrakt som säger, "Om ni håller alla mina villkor, kommer jag att älska er och välsigna er, men om ni bryter den allra minsta regeln, så är allt ogiltigt och ni är utestängda från mitt rike!" Som kristna är vi inte bundna till Gud genom något kontrakt. Paulus förklarade att det enda som drev honom var Jesu Kristi kärlek. 2 Korint. (5:14)

Det tog årtal av Guds tålamod med mitt liv, innan jag kunde bryta mig loss från självrättfärdighetens slaveri. I många år hade jag hört att andra hade blivit enormt välsignade av Romarbrevet. Eftersom jag alltid letade efter en välsignelse, beslöt jag mig för att äntligen undersöka saken. Och hur jag än försökte, så var det svårt för mig att relatera till det jag läste. Jag beslöt mig i alla fall för att fortsätta försöka se om jag kunde upptäcka vad det var som andra fann så övertygande.

En dag när jag studerade denna underbara bok, förändrade Gud min relation till honom radikalt. Det var där han visade mig meningen med det där enkla, väl-använda, men så sällan förstådda ordet *nåd*. Från och med den stunden fann jag en sådan fri och kärleksfull gemenskap med Gud, att jag inte längre brydde mig om ifall jag någonsin såg ett imponerande under i min verksamhet. Jag upptäckte att trots att jag var benägen att snubbla och falla, utestängde mig inte mina misstag från Gud. Mitt förhållande till Kristus blev mindre som en berg-och dalbana utav högt och lågt och mer likt en stabil resa i hans underbara kärlek.

Föreställ dig hur jag kände mig när jag upptäckte den djupa sanningen, "Om Gud är för oss, vem kan då vara emot oss?" (Romarbrevet 8:31) I årtal hade jag brottats med missförståndet att Gud var emot mig. Jag föreställde mig att han väntande på att jag skulle göra något fel, så han kunde skicka ner en glödande dom över mig. Jag förstod äntligen att Gud ville att jag skulle glädjas över

tryggheten i Herrens ovillkorliga kärlek, och att inte uppleva skräcken som alltid kommer i samband med lagiskhet.

Jag lärde mig att meningen med lagen var att den skulle vara som en skyddande vägvisare för Guds folk. Dess tvång skulle fungera som en förälders säkerhetsåtgärder, som bara var menade för barnets bästa. När vi en gång har upptäckt undret med Guds nåd, behöver vi inte längre vara fast i lagen. Vi kan möta livet med frihet för att vi älskar Gud och inte vill göra något som förstör det kärleksfulla förhållandet vi har med honom. När vi känner glädjen som kommer utav gemenskapen med Gud, vill vi inte att några hinder ska komma mellan oss.

Sanningen är att ju mer vi upplever Guds kärlek, desto mer blir han själv den främsta och viktigaste längtan och prioriteringen i vårt liv. Den tvångsfyllda sidan av lagen blir onödig. Vi upptäcker att vi längtar efter att glädja Gud, bara för att vi älskar honom.

Det är den största glädjen i livet – att få erfara en äkta kärleksrelation med Gud. Vetskapen om att han är för oss, att han älskar oss, är den största källan av trygghet som en människa någonsin kommer att uppleva. Att upptäcka Guds underbara nåd, var en av de viktigaste händelserna i hela min andliga upplevelse. Jag lärde känna Gud på ett helt nytt sätt, inte baserat på mina egna gärningar, eller min rättfärdighet, utan baserat på Guds kärlek för mig, genom Jesus Kristus.

Detta är nåd, och det är vad som gör livet värt att leva. Sanningen är att det är vad som ger oss liv- verkligt liv, ett överflödande rikt liv, tillfredsställande liv- ett liv överhuvudtaget möjligt. För när vi får upp ögonen för den häpnadsväckande sanningen att vår gemenskap med Gud inte beror på våra egna ynkliga små ansträngningar utan på den enorma klippan, hans oföränderliga och kärleksfulla personlighet, då öppnar livet upp sig framför oss, i en vacker färgfilm som exploderar av enorma möjligheter.

Nåden förvandlar öde och dystra landskap till rika gröna betesmarker. Den förändrar plikter till en kärleksfull, hänförd tjänst. Den byter ut tårarna och skuldkänslorna över våra egna misslyckade försök, mot evig glädje och skratt med fritt välbehag, invid Guds högra hand. Nåden förändrar allt!

Har du upptäckt den djupa glädjen av att leva i Guds nåd? Tar du emot en påminnelse att vår ställning hos Gud inte beror på våra egna ynkliga försök, utan på vad hans mäktiga arm har åstadkommit för oss? Var du än befinner dig på din andliga resa, inbjuder jag dig nu att tillsammans med mig ta ett par ögonblick till att tänka på den underbara nåden som Gud har låtit flöda för din skull.

För det är sant! Nåden förändrar allt!

Förlåten!

En kväll hörde jag ett tal av den fd. Amerikanska Utrikesministern Dr. Henry Kissinger. Han talade om för dem som var samlade, att hans första misstag finns nämnt på sidan 1159 i hans självbiografi. Han påstod också att detta var hans sista misstag.

Om jag skulle skriva en självbiografi, skulle nog mitt första misstag finnas i inledningen till boken, eller kanske till och med i innehållsförteckningen! Jag skulle aldrig försöka att stå inför Gud, grundad i min egen godhet. Det är inte det att jag är en urusel, moraliskt fördärvad individ, utan det är bara det att jag är långt ifrån tillräckligt god för att bli acceptabel för en absolut helig Gud.

Rättfärdighetens återvändsgränd

Ett väldigt vanligt sätt att försöka bli rättfärdig är att försöka fastställa vad rättfärdighet är och vad det inte är, att sätta upp normer, och sedan försöka leva efter dessa normer. Det är bara ett problem: ingen lever någonsin upp till dessa, så vi kommer upp med en massa ursäkter för att förklara varför vi misslyckas. Den vanligaste ursäkten är att vårt misstag inte är vårt fel.

Om jag tappar ett glas och det går sönder, beror det inte på att jag är okoordinerad, utan orsaken var att någon ropade på mig, när de inte skulle ha gjort det. Andra människor var för högljudda i rummet intill, så mitt misstag är egentligen deras fel. "Titta vad du gjorde!" säger jag. "Det var ditt fel, inte mitt." Ingen av oss vill ta på oss skulden.

Den här attityden går hela vägen tillbaka till Adam. Han skyllde sitt misslyckande på Eva." Han sade till Gud, "Kvinnan som du gav mig till hustru, det är hennes fel att jag är som jag är". (se 1 Moseboken 3:12). Ordspråksboken förkunnar,

"Det finns ett släkte som är rent i egna ögon, men som inte har tvättat bort sin smuts".
(Ords. 30:12)

Om du tror att du är en riktigt ren och äkta person och ändå inte är renad från din smuts, så har rättfärdigheten kringgått dig. Bibeln säger,

"Om vi säger att vi inte har synd, bedrar vi oss själva och sanningen finns inte i oss... Om vi säger att vi inte har syndat, gör vi honom till en lögnare, och hans ord är inte i oss". (1 Joh. 1:8, 10).

Bibeln förklarar klart och tydligt vårt problem:

"Hela världen står skyldig inför Gud... alla har syndat och saknar härligheten från Gud".
(Rom.3:19, 23)

Varje gång vi försöker etablera vår egen rättfärdighet genom att lyda regler, måste vi till slut erkänna att vi verkar på en rörlig skala. Jag anser mig själv alltid vara mer moralisk än vad du tycker att jag är. I mina ögon tycks du alltid vara moraliskt sämre, än vad du anser om dig själv. Jag ser på ditt liv och hittar alla möjliga fel, men när jag ser på mig själv tycker jag att mina få skavanker är bagateller.

Rättfärdigheten jag kan åstadkomma med mina gärningar, är bara en oäkta rättfärdighet. Bibeln förkunnar,

“Vi är alla orena, alla våra rättfärdiga gärningar är som en smutsig klädsel. (Jesaja 64:6)

Om vår gemenskap med Gud berodde på om vi vore rättfärdiga och goda, skulle vi aldrig klara av det.

Det är nästan komiskt att se en del människor som går omkring i sina trasor. De spatserar omkring med sin “heligare än du,” pråliga religlösa beteende, med en överandlig min. De pratar i viskande tonlägen, därför att de tror att det låter heligare och mer rättfärdigt. De använder sig av gammelsvenska bibeluttryck därför att det, som vi alla vet, låter mer rättfärdigt. Vi ser dem stoltsera omkring upplåsta i sin rättfärdighet, men Gud skakar på huvudet och säger, ”Smutsiga trasor”

Om min gemenskap med Gud berodde på att jag var rättfärdig och god, skulle jag aldrig klara av det. Jag har misslyckats. Jag saknar härligheten från Gud. Det bästa jag kan åstadkomma är då jag har en bra dag, när min biorytm är rätt och allting är bra-riktigt bra. Jag är “cool”. Jag är verkligen någonting alldeles speciellt. Men även på mina bästa dagar blickar Gud ner på mig och säger, “Smutsiga trasor”. Mina bästa försök är helt enkelt inte nog.

Att försöka hålla lagen fördömer mig, för den sanna lagen handlar om de inre attityderna. Förr när jag levde under denna självrättfärdighet, märkte jag att jag avskydde vissa saker som andra gjorde. Jag blev bitter. Jag insåg att jag hatade vissa människor, att jag var avundsjuk och hade begär till vad de ägde. Jag insåg att jag hade vanhelgat mitt förhållande med Gud. Det fanns ingenting annat att göra än att börja om från början igen.

Just när jag kände mig som om jag hade återställt ett rätt förhållande med Gud, hände tyvärr någonting. Jag tappade humöret och föll igen. Jag var tvungen att klättra upp för stegen av goda gärningar en gång till, tills jag nådde steget där jag äntligen kunde ha gemenskap med Gud igen. Så snart jag nådde det steget, gjorde någon något dumt i trafiken och jag skrek,” Var fick du ditt körkort, din idiot? Och hela förloppet startade om igen.“

Vad är standardmålet?

De som tror att de kan bli accepterade av Gud utan Jesus, måste ta itu med några kritiska frågor. Om de tror att de kan komma till himlen genom att uppnå en viss grad av godhet, vilken standard måste de då leva efter? Vad kommer Gud att begära av dem? Det finns många som säger, “jag tror att jag i grund och botten är en snäll och god person, och jag är villig att stå inför Gud på mina egen meriter.”

Men dessa människor glömmet att ta med i beräkningen att Guds standardsmåt skiljer sig från våra. Jesus visade oss Guds krav för de som strävade för himlen genom sin egen styrka när han sade, "Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig". (Matteus 5:48) Standarden för en person som vill ha rätt ställning inför Gud är inget mindre än absolut fullkomlighet, inte bara att verkligen försöka eller att verkligen mena det, utan att felfritt leva upp till allt som Gud någonsin hade för människan att leva upp till. Det är klart och tydligt att de som tror att de kan förtjäna evigt liv genom sina goda gärningar, har en snedvriden förståelse av Guds helighet och vad det betyder att ha ett förhållande med Gud.

Om vi ska sätta upp en standard för rättfärdigt uppträdande, så måste vi använda den som Jesus Kristus grundlade. Jesus är den enda personen genom vilkens liv fick Gud att säga, "Denne är min son, den älskade, i honom har jag min glädje". (Matteus 3:17). För att ha gemenskap med Gud måste vi vara lika rättfärdiga som Jesus. I Johannes 16:8, 10, sade Jesus,

"Och när han (den helige Anden) kommer, skall han överbevisa världen om... rättfärdighet, ty jag går till Fadern och ni ser mig inte längre". (Johannes 16:8, 10).

Jesu himmelfärd var Guds vittne till världen om hans son. Det är som om han skulle säga, "Det här är rättfärdigheten som jag accepterar i himlen." Jesu liv är den enda standarden för rättfärdighet. Om jag vill bli accepterad av Gud, måste jag vara lika rättfärdig som Jesus Kristus. Bibeln visar att Gud bara accepterar en slags rättfärdighet: och det är Kristi egen rättfärdighet. Så om vi vill stå inför Gud baserat på våra egna goda gärningar, måste vi leva ett liv som mäter sig med godheten som vi ser i Jesus.

Men jag inser att det är omöjligt. Jag kan inte åstadkomma den sortens rättfärdighet. Jesus själv sade:

"Jag säger er: var och en som med begär ser på en kvinna har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta." (Matteus 5:28)

Han sade,

"Jag säger er, Den som är vred på sin broder utan anledning är skyldig inför domstolen." (Matteus 5:22)

Han sade också,

"Älska era fiender och gör gott mot dem som hatar er. Välsigna dem som förbannar er och be för dem som förorättar er. Om någon slår dig på den ena kinden, så vänd också den andra kinden till. Och om någon tar ifrån dig manteln, så låt honom också ta din livklädnad. Ge åt var och en som ber dig, och om någon tar ifrån dig vad som är ditt, så kräv det inte tillbaka. (Lukas 6:27-30).

Och han befälde oss att "älska era fiender, gör gott och ge lån utan att hoppas få igen något. (Lukas 6:35).

Hur kan någon bli så rättfärdig? Jag vet att jag inte kan. Jag har misslyckats bedrövt. Betyder det då att jag måste vara separerad från Gud? Måste jag fortsätta i denna tomhet och denna vanmakt, strävande efter någonting jag aldrig kommer att uppnå?

Om det finns något hopp för oss att bli förlättna av Gud, måste det finnas en annan föresättning för det än våra goda gärningar. Som Paulus säger, "Ty ingen människa förklaras rättfärdig inför honom genom laggärningar. (Romarbrevet 3:20)

Om vi någonsin ska kunna ha gemenskap med Gud, måste det bygga på något annat än vår egen rättfärdighet. Reglerna som Gud har fastställt för rättfärdighet är alldeles för stränga för oss att kunna leva upp till. Vi klarar inte av det. Vårt enda hopp är att vi blivit skänkta en annan sorts rättfärdighet, en rättfärdighet baserad på en totalt annorlunda princip än den genom våra goda gärningar

Tack Gud, att det finns en sådan grund! Den kallas nåd.

Vad är nåd?

Grundmeningen med ordet nåd är "skönhet". I Nya Testamentet, betyder nåd "Guds oförtjänta förmån." Nåd är när Gud ger mig något som jag inte kan uppnå själv. Nåd är att bli accepterad av Gud även fast jag inte förtjänar det, även fast jag inte är värd det.

Bibeln förkunnar att förutsättningen för att jag ska kunna ta emot nåden är min tro på och tillit till Gud. I Hebréerbrevet 11:6 kan vi läsa att utan tro är det omöjligt att behaga Gud. En helig Gud förlåter oss enbart genom vår tro på Jesus Kristus och hans död för vår skull. När vi förtröstar på honom, torkar han bort det som varit.

Det är inte möjligt för oss att bli förlättna genom att lyda vissa lagar eller religiösa system. Det var nödvändigt att Kristus gick till korset, så att han kunde fastställa förutsättningen till vilken jag kan närma mig Gud.

När Jesus bad i trädgården, sade han,

"Fader, om du vill, så tag denna kalk ifrån mig; men ske inte min vilja, utan din." (Lukas 22:42)

Han sade, "om det är möjligt att människan kan bli frälst på något annat sätt än genom min död- om de kan bli frälsta genom att vara religiösa eller genom att på något sätt uppnå sin egen rättfärdighet-då vill jag inte gå till korset. Låt mig inte gå igenom denna hemska pina." Men det var inte möjligt, så han gick till korset, dog, var begravnen och uppstod igen. Jesu död gjorde det möjligt för Gud att utsträcka sin nåd till dig och mig.

En illustration skulle kanske hjälpa till att klargöra detta. Tänk dig att du är åtalad för ett brott. Du är anklagad för att ha gått in på din grannes egendom. Som vilken försvarsadvokat som helst vet, så finns det två möjliga vägar att oskyldigförklara dig. Du kan försöka bevisa att du inte gick in på förbjudet område, eller så kan du försöka bevisa att du hade rättighet att vara där.

Tillämpa nu denna logic till vår andliga situation. Gud har anklagat oss för att vara syndare-att vi har gjort uppror mot hans lag, och hans vilja. Han har åtalat oss med orättfärdighet.

Hur kan vi bli ursäktade från de anklagelserna? Vi kan inte säga att vi är oskyldiga, eftersom vi är skyldiga. Vi har alla syndat. Inte heller kan vi säga att vi hade rättighet att göra vad vi gjorde, för det hade vi inte. Våra handlingar var klart och tydligt felakiga. Hur kan då lagen vara till någon nytta för oss, och för vår önskan att bli förlåtna? Svaret är att det kan den inte. Saken är självklar. Vi hade inte rättighet att göra vad vi gjorde, men vi gjorde det i alla fall och därför är vi skyldiga.

Det stora bankrånet

Låt oss ändra illustrationen. Tänk er att jag rånade en bank av min egna fria vilja. Lagen dömer mig, därför att jag inte kan påstå eller bevisa att jag inte gjorde det. Videokameran avslöjade mig. Jag kan inte säga att jag hade rättighet att göra det, för rån är inte inkluderat i samhällets mänskliga rättigheter. Därför finns det ingen möjlighet att jag kan bli förlåten inom lagen.

Under rättegången, kanske jag försöker säga, "Jag lovar att aldrig råna några mer banker så länge jag lever. Jag ska leva ett rättfärdigt liv från och med nu. Jag kommer aldrig att stjäla någonting från någon igen. Detta ursäktar mig inte från vad jag redan har gjort. Jag försöker kanske säga att jag borde bli förlåten, eftersom jag använde pengarna till så mycket gott. Jag gav en del till kyrkan, och använde en del för mat till familjen. Men mina "rättfärdiga" gärningar kan inte uppväga eller ge förlåtelse för min skuld.

Domaren kanske beslutar att jag ska betala tillbaka alla pengar jag tog, till banken. Kanske en del av min dom blir att jag måste plocka upp aluminiumburkar längst med landsvägen, för att hjälpa till att hålla vårt land rent och snyggt. Jag kan ägna hela mitt liv till att göra goda gärningar, men jag kommer fortfarande inte att bli frikänd från vad jag redan har gjort. Mina gamla misstag existerar fortfarande. Jag är en rånare och domen är klar.

Varför är det så när det kommer till andliga saker, att så många människor nekar till att de är skyldiga inför Gud, tack vare sina goda gärningar?

Många av oss reagerar på vår synd, skuld och orättfärdighet, med ånger och nya löften. Vi vill gottgöra och starta om på nytt igen. Men dessa ansträngningar kan inte ge oss förlåtelse. Inte ens våra bästa försök kan ta bort skulden för vad vi redan har gjort. Vi kan aldrig bli förlåtna genom att göra goda gärningar. Inte ens ett helt liv av goda gärningar kan gottgöra för en enda synd.

Förutsättning för Guds förlåtelse är offrandet av hans enfödde son. All vår skuld- och alla våra missgärningar som vi har gjort och de som vi kommer att göra-har lagts på Jesus Kristus, det oskyldiga lammet, den fullkomliga, som var utan synd. Han dog för oss. Han bar vår skuld. Han led och dog för våra synder. Paulus skrev,

“Den som inte visste av synd, honom har Gud i vårt ställe gjort till synd, för att vi i honom skulle stå rättfärdiga inför Gud.” (2 Korintierbrevet 5:21)

Jesus blev synd för oss, så att vi skulle kunna bli frikända genom honom. Med andra ord, han bytte plats med oss.

“Han var rik men blev fattig för er skull, för att ni genom hans fattigdom skulle bli rika.
(2 Korinterbrevet 8:9)

Han har tagit på sig vår synd och har förlåtit oss, genom vår enkla förtröstan på honom.

Jesus, vårt hopp

När Gud lade allas vår ondska på Jesus, fick Kristus ta emot domen som vi skulle ha fått för våra synder. Han fick ta emot straffet som vi förtjänat, vilket enligt Bibeln är döden (se Romarbrevet 6:23). Gud har sagt att om vi tror på Jesus Kristus som vår Herre och Frälsare, kommer vi att bli förlåtna alla våra misstag som vi har någonsin gjort. “Jesu, hans sons blod renar oss från all synd,” står det i Johannes första brev 1:7. Denna rening är något som lagen aldrig kunde göra, det sker enbart genom nåd.

Vi kan sträva efter att försöka komma till himlen genom vår egen kraft, eller vi kan placera vår tro på Jesus.

Faktum är att tron är vårt enda hopp. Vi kan aldrig genom våra goda gärningar, försök eller strävan, förtjäna Guds förlåtelse. Paulus sade med starka ord,

”Men den som utan att bygga på gärningar tror på honom som förklarar den ogudaktige rättfärdig, honom räknas hans tro till rättfärdighet”. (Romarbrevet 4:5)

Till den som inte arbetar, utan helt enkelt bara tror, till honom ger Gud rättfärdighet. Gud ger oss denna förlåtelse om vi tror på det fulländade verket som Jesus Kristus har gjort för oss. “

Valet är ditt

Du har ett val. Du kan sträva efter att komma till himlen genom dina egna ansträngningar och försöka att vara lika god som Kristus, eller så kan du tro på Jesus och ta emot din rätta ställning hos Gud, som en nådens gåva.

För mig är detta inget val alls. Jag vet att det inte finns någon chans att jag med mina goda gärningar skulle kunna komma till himlen. Jag står hopplöst fördömd, baserat på mina förflutna synder. Jag har ingen chans att bli emottagen av Gud, förutom genom hans nåd.

De goda nyheterna är att Gud har skänkt oss ett sätt att bli accepterade inför honom. Gud, som är absolut helig och ren och så rättfärdig att ingen synd kan vistas i hans närhet, har öppnat en väg för människor som vi, att ha gemenskap med honom. När vi tror på denna uppoffring som Jesus Kristus har gjort för oss-även fast vi inte har förtjänat det-då ger Fadern oss perfekt förlåtelse.

Det är nådens goda budskap. Var och en av oss kan relatera till Gud, även fast vi är långt ifrån perfekta. Vi kan fortfarande ha ett underbart förhållande med Gud, genom hans son Jesus Kristus.

När vi relaterar till Fadern genom tron på hans son, har vi en stark gemenskap. Vi är nu Guds söner. Därför att han är vår Fader, så behöver vi inte undra om vi är värdiga att komma till honom. Vi kommer inte på grund av vår värdighet, utan baserat på vårt förhållande med honom.

Det är vad nådens evangelium handlar om. Gud ser på oss som om vi aldrig hade begått en enda överträdelse mot honom. Jag däremot har problem att se mig själv på det viset. Jag ser mig själv i spegeln och säger, "Chuck, du är en syndare. Du kan inte kontrollera din aptit, du har så många brister." Men Gud ser på mig och säger, "Förlåten." Han älskar mig och accepterar mig som jag är, därför att jag är i Jesus Kristus. Precis som han accepterade sin egen son, så accepterar han mig. Paulus talar om för oss att vi har blivit accepterade "i den Älskade". (Efesierbrevet 1:6) Den Älskade är Kristus; och du som är i Kristus, är accepterad av Gud precis som Kristus är accepterad.

Det är därför som nådens evangelium är den bästa nyheten jag någonsin hört. Gud förlåter oss därför att vi tror på hans son, som han sände för att dö för våra synder. Alla våra synder har torkats bort. Vi behöver inte redovisa för vår skuld. Som Paulus säger till oss,

"Å, hur lyckliga de är vilkas synd har blivit förlåten, och vilkas överträdelser är överskylda.
Å, hur lyckliga är den man till vilken Herren inte tillräknar synd". (se Romarbrevet 4:7,8)

Som Guds söner, har vi all rätt att komma till vår Fader och be honom om vad helst vi behöver. Vi har all rätt att lita på vår Faders visdom att antingen bevilja eller neka till vårt önskemål, enligt hans kännedom om vad som är bäst för oss. Vi kan anförtro oss själva till vår himmelske Fader, som älskar oss så mycket. Han kommer att ge oss det som är bäst.

Vilken glädje det är att veta att Gud önskar att ge oss rikedomen och fullheten av sin kärlek-inte för att vi har förtjänat det, utan därför att han älskar oss. Detta är nådens evangelium genom Jesus Kristus.

Dörren är aldrig stängd

Hur underbart det än är, så är förlåtelse bara halva sanningen av nådens evangelium. Det finns många människor som tror att Gud har förlåtit oss genom Kristus. Var de har problem med är den andra hälften av de goda nyheterna: Att om vi bara tror på Jesus, så ser Gud på oss som rättfärdiga.

Långt ifrån alla tror på det. Olika grupper har fastställt normer för rättfärdighet, men de är sällan överens om vad de normerna ska vara.

Är guld inne eller inte?

För inte alls länge sedan, undervisade somliga grupper att det var syndigt att bära knappar. De använde hyskor och hakar i sina kläder, och skulle inte kunna tänka sig att använda knappar på någonting. ”Du använder knappar?” sade de. ”Hur orättfärdig kan du bli? Skamligt!” Även idag finns det grupper som undervisar att det är totalt syndigt att ha guld på sig, att du absolut inte kan vara rättfärdig om du har guld på dig. Genom tiderna har människor faställt olika normer för rättfärdighet—alltid med den tanken att om de höll fast vid dem, skulle Gud acceptera dem.

Det är dock ett riktigt problem med att försöka fastslå rättfärdighet genom lagar eller goda gärningar. Faktum är att vi sällan lever upp till vår egen standard!

Var och en av oss accepterar en moralisk standard som vi anser vara god och rätt. Det här är vad jag verkligen är, eller åtminstone vad jag skulle vara om det inte berodde på annat som stod i vägen. Psykologer kallar det vårt ”alter ego”, vårt idealiska jag. Tyvärr så känner ingen sitt ”verkliga jag”. Varför? Därför att det ”verkliga jaget” är perfekt. I själva verket så känner jag inte det verkliga jaget, därför att omständigheterna hela tiden hindrar mig från att vara så underbar som jag egentligen är.

Tillsammans med alter egot, talar psykologerna om ”egot”, vilket är det riktiga jaget, ditt sanna jag. Sorgligt nog så möter aldrig det sanna jaget standarden av den idealiska jaget.

Om det nu finns en enorm skillnad mellan ditt alterego och ditt ego, anses du vara en missanpassad person. Däremot om du vet att du inte är perfekt och om du inte har en sådan hög standard för det ideala jaget, då gratuleras du som en välanpassad person.

Psykologerna försöker ofta att sänka en persons standard för hans/hennes alterego, genom att säga till patienten att han/hon har satt för höga opraktiska mål. ”Ingen är så perfekt; ingen är så god” säger de. Det du gör är inte så onormalt, alla gör det. Du ska inte försöka sätta så höga krav på dig själv!” Dessa terapeuter försöker alltid att minska skillnaderna mellan ditt alterego och ditt ego, så vi kan njuta av ett mer väl balanserat liv. De letar efter ett botemedel, genom att dra ned alteregot.

Jämför det med Jesu verk. Han försöker inte att sänka ditt alterego; hans mål är att stärka ditt ego. Han vill lyfta upp ditt riktiga du!

Trots att det sanna jaget är mycket lägre än det idealiska jaget, så är jag rättfärdig inför Gud och han ser på mig som om jag vore fullkomligt rättfärdig, genom min tro på Jesus Kristus.

Det här är den andra sidan av nådens evangelium. För det första så har alla dina synder blivit omhändertagna, tvättade, och förlätta, genom din tro på Jesus Kristus. För det andra så ser Gud på dig som rättfärdig, därför att du tror på Jesus Kristus. Trots allt du gör eller inte gör, oberoende om du håller eller inte håller några moraliska regler, lägger Gud rättfärdighet till ditt konto, därför att du tror på Jesus Kristus.

Detta är det underbara evangeliumet. Att veta att Gud accepterar mig genom min tro på Jesus Kristus. Att min rättfärdighet beror på min tro på Jesus Kristus, är verkligen goda nyheter!

Dörren är öppen

Varför är det så goda nyheter? Jag behöver aldrig vara rädd och säga, "Jag vågar inte närma mig Gud, på grund av att jag ljög. Jag tappade humöret. Jag bedrog den där personen. Jag har inga rättigheter att be Gud om hjälp, därför att jag misslyckades med det där." Om min rättfärdighet uppstår genom mina gärningar, kan satan praktiskt taget blockera dörren till Gud hela tiden, därför att jag aldrig gör så mycket som jag anser att jag borde göra. Jag har inte nått upp till mitt alterego. Jag har inte levt upp till min egen standard, till vad jag anser vara rätt. Därför att jag har misslyckats att leva upp till den ideala nivån, använder satan mina misslyckanden till att hålla mig borta ifrån Gud. "Du har inga rättigheter att be Gud om hjälp när du just har svikit honom igen. Du vet att Gud inte är glad över vad du har gjort, men du gjorde det ändå. Nu är du i knipa och vill att Gud ska hjälpa dig. Tror du att han kommer att lyssna till dig? Aldrig i livet!"

Satan kan alltid stänga dörren till Gud om han kan få mig att se in i mig själv, och att se på mig själv. Men om jag fäster min blick på Jesus Kristus och inser att jag räknas som rättfärdig, genom min tro på Kristus, kan satan aldrig blockera dörren.

Satan kommer fortfarande till mig och säger, "Chuck, du är en ruttet eländig varelse. Du har inga rättigheter att stå framför folk och proklamera de underbara, goda nyheterna om Jesus Kristus. Du har inga rättigheter att stå där uppe och undervisa Guds ord. Du har misslyckats på det här och det där området. Du är illa ute!"

Jag börjar alltid att le när det här händer, därför att jag är säker på att jag har kommit undan med en del saker. Jag vet att det är en del saker som han inte ens har nämnt! Jag säger till honom, "satan, du skrämmer mig inte med dina anklagelser, du kan inte få mig att springa bort och gömma mig. Faktum är att jag vet att det du säger är sant. Jag vet att jag har misslyckats. Jag vet att jag är svag. Men du kan inte driva bort mig ifrån Jesus Kristus; du driver mig närmare honom, därför att mitt enda hopp är Jesu Kristi kors!"

Och så flyr jag till det enda stället där jag är säker, den enda platsen där jag har något hopp alls. Ett är säkert, jag har inget hopp i mig själv och min egen rättfärdighet. Jag har ett stort hopp genom vad Jesus Kristus har gjort för mig, och vad Gud gör i mig, genom kraften av hans helige Ande, när han förvandlar mig till Kristus avbild.

Det som jag inte kan göra själv, de gör han för mig. På de områdena där jag var svag, där har han gjort mig stark. Jag har insett mina svaga sidor och jag har kastat mig hjälplöst inför honom. På de områdena som jag en gång var svag och alltid stapplade, är jag nu stark, därför att hans styrka har fullkomnats i min svaghet. (se 2 Kor.12:9)

Självklart så är jag ännu inte vad Gud vill att jag ska vara. Långt ifrån! Men tack vare Gud så är jag inte vad jag var. Även fast jag har så många brister, ser Gud på mig och förklarar mig rättfärdig och helig. Det är därför jag aldrig vill befinna mig någon annanstans än i Kristus Jesus. Vi bör aldrig finna oss själva skiljda från honom.

Inga grader av rättfärdighet

Om Gud har tillskrivit oss Kristi rättfärdighet, genom att vi tror, är det galenskap att försöka förbättra den rättfärdigheten genom att arbeta för det. Vi kan inte förbättra Guds rättfärdighet. Det finns ingen chans att vi kan förbättra den positionen som han har tillskrivit oss. Vi är rättfärdiga. Det är Guds räkenkap av våra liv, därför att vi tror och litar på vad Jesus Kristus har gjort för oss.

Vår rättfärdighet nu och i evighet är resultatet av vår enkla tro på Guds Son, Jesus.

Ingen i himlen kommer att skryta om hur de själva gjorde sig rättfärdiga. Vi kommer inte att behöva lyssna till Abraham, David eller Paulus, när de pratar om alla underbara saker de gjorde för att bli rättfärdiga inför Gud. Dessa män trodde helt enkelt på Gud och de blev förklarade rättfärdiga baserat på deras tro på Gud.

Ingen av oss kommer att stå i himlen och jämföra goda gärningar med varandra, därför att det finns bara en som kommer att få ära inför Guds tron. Det kommer bara att vara en lysande stjärna. Det kommer inte att bli någon slags andlig ståndklass, där en del kommer att sola sig i äran av sina gärningar, medans vi andra står i ett hörn och undrar hur vi ens kom dit. Jesus och enbart Jesus kommer att få äran för vår frälsning. Om det inte vore för honom, skulle ingen av oss vara där.

Som Paulus sade, "För min del vill jag aldrig berömma mig av något annat än vår Herre Jesu Kristi kors." (Galaterbrevet 6:14) Det spelar ingen roll hur många goda gärningar vi har gjort för honom, hur många människor vi leder till honom, eller hur många kyrkor vi grundar för honom. Vår enda ära är i Jesus Kristus, som dog för oss. Vår rättfärdighet är inte frågan om goda gärningar, mänskliga ansträngningar eller i att hålla vissa ritualer eller dieter. Vår rättfärdighet -både här och nu, och i all evighet- är ett resultat av vår tro på Guds son Jesus.

Rättfärdighet genom tro suddar ut alla skillnader mellan de som tillhör Kristus. Jag är inte bättre än du, och du är inte bättre än jag. Vi är alla syndare, frälsta endast av Guds underbara nåd. Det finns ingen annan väg till en rätt ställning hos Gud. Gud accepterar bara en sorts rättfärdighet, och det är Jesus tillskrivna rättfärdighet.

Om jag försöker relatera till Gud, baserat på min egen rättfärdighet, mina gärningar, eller om jag väntar att jag ska bli välsignad därför att jag har läst så många kapitler, eller bett så mycket, då kommer mitt förhållande med Gud alltid att vara magert. Ibland kommer jag att känna mig som

om mitt förhållande med Gud är bra och ibland dåligt. Varför? Därför att jag försöker relatera till honom baserat på min rättfärdighet.

Utan nåd är mitt förhållande med Gud aldrig en etablerat verklighet, och det är omöjligt att njuta av friden. Om mitt förhållande till Gud berodde på hur jag kände mig, eller hur jag levde, eller min egen rättfärdighet, då skulle jag för det mesta inte kunna relatera till Gud.

Men, när min gemenskap med Gud är baserat på hans nåd mot mig, då är välsignelsens dörr aldrig stängd. Guds har skänkt oss sina välsignelser baserat på hans nåd, hans oförtjänta gåva för oss. Jag förtjänar aldrig välsignelse. Välsignelserna som kommer in i mitt liv beror alltid på Guds nåd, som jag inte har gjort mig förtjänt av. Gud älskar mig så mycket, att han välsignar mig ändå. Gud är så god! Det sannaste lovpriset är det som kommer spontant ifrån våra hjärtan, när vi tar emot Guds undebara nåd till oss.

En envis benägenhet

Vi har mycket svårt att komma ifrån begreppet att vår rättfärdighet på något sätt relaterar till vad vi gör för Gud. Vi har en benägenhet att anse en del troende heligare än andra, baserat på deras uppträdande. Vi kan också märka att vi själva använder den här måttstocken, för att döma andra. Om någon annan inte gör samma jobb på samma intensiva sätt som vi gör, är den personen klart och tydligt inte lika rättfärdiga som vi.

Det är enormt svårt att suddas ut den här idén, om rättfärdighet utav gärningar, från vårt tankesätt. Därför att den här uppfattningen är så ingrodd har många av oss en ständig strid mot skuldkänslor. Även som kristna kan vi bli utsatta för episoder av skuld. Därför att vi älskar Gud, vill vi införa personliga standardmått som passar vår identitet som Guds barn. Nu när Gud lever i mig vill jag visa hans kärlek, som är tålmod, vänlighet, godhet, mildhet och barmhärtighet.

Och ändå vet jag hur skör den kärleken kan vara i mitt liv! Jag kan köra på motorvägen, när en bilist framför mig gör en dum manöver och riskerar mitt liv. Genast kommer ilskna känslor in i mitt huvud. Jag skulle vilja lägga mig på tutan och köra upp bakom honom och visa den där idioten vad jag anser om hans körning. Men sedan, efter att jag har tänkt alla dessa elaka saker, kommer jag ihåg att det står "CALVARY" på min nummerplåt. Precis då kommer alla mina välbekanta skamkänslor tillbaka i mitt hjärta. Anklagande tankar som säger; Vilket bra vittne du är! Dessa flödar min hjärna och lämnar mig med känslor av total orättfärdighet. Jag har gjort bort mig igen, svikit Gud igen och nu känner jag bara en total utanförskap från Gud.

Att försöka relatera till Gud, grundat på egen ansträngning och gärningar, är alltid en kamp. Vi kan inte erfara Guds frid förrän vi har erfarit Guds nåd.

Det är svårt att förstå att även fast mitt uppträdande är fel, så har det ingenting att göra med min ställning hos Gud. Det är så svårt att skilja på idén av gärningar och lag från begreppet av rättfärdighet! Mitt uppförande och min ställning hos Gud verkar vara oskiljaktiga, och ändå har de ingenting med varandra att göra.

Sanningen är att Gud själv har tillskrivit ett förhållande med mig, därför att jag tror på hans son Jesus Kristus. Om en lista med regler som t.ex. ”bli aldrig arg när du kör” eller ”förlora aldrig humöret med dina barn”, kunde göra det möjligt för oss att ha ett rätt förhållande med Gud, skulle mitt uppförande och min ställning med Gud ha att göra med varandra. Men det finns inga regler som ger liv, för synden har orsakat främlingskap och död. För att vi ska kunna ha liv, så var Gud tvungen att etablera ett nytt förbund, baserat på bättre löften än rättfärdighet på grund av gärningar. Det nya förbundet är nådens evengeliem.

Nåd och frid

Kanske du har varit en eländig varelse. Du har varit irriterad och förtvivlad och känner det som om Gud absolut inte kan älska dig. Du känner helt och hållet avsmak, med tanke på dina misslyckanden. Du vet att allt du förtjänar är Guds straff.

Helt plötsligt, helt oväntat välsignar Gud dig. I det ögonblicket kommer det helt spontant, lovpris till Gud ifrån ditt hjärta. Detta är den sanna formen av lovpris – den sortens lovpris som kommer spontant som svar till Guds nåd. Detta är den sortens lovpris som säger, ”Gud är så god mot mig. Jag förtjänar det inte alls.

Därför att jag relaterar till Gud, med nåden som utgångspunkt, är jag aldrig avklippt från hans välsignelser. Om jag däremot förväntar mig att Gud ska ingripa på mitt förfogande, på grund av min godhet eller mina gärningar, är jag för det mesta avklippt.

Jag har upptäckt att bristen på Guds välsignelser i mitt liv inte har någonting att göra med mina utvändiga prestationer, utan i stället kommer ifrån min brist av tro på Guds nåd. Jag har lärt mig att Guds välsignelse är utan villkor. Ju mer jag ser hans välsignelse i mitt liv, desto mer inser jag hur absolut ovärdig jag är. Tack vare denna sanning kan jag ha en underbar frid. Jag behöver inte oro mig.

Om vi litar på vår rättfärdighet som bas för vårt förhållande med Gud, kommer vi aldrig att erfara friden som följer. Att försöka relatera till Gud, baserat på ansträngningar och gärningar är alltid en strid, alltid en börda. Om vi någonsin ska kunna få uppleva Guds frid, måste vi inse att Guds otroliga nåd flödar till oss även om vi är ruttna och inte gjort oss förtjänta av den.

Efter att vi har accepterat denna underbara nåd från Gud, fyller Guds nåd våra hjärtan och våra liv. Vi vet att han älskar oss – även fast vi är långt ifrån perfekta, även fast vi har misslyckats. Även när det verkar som om ingen annan älskar oss (och vi inte klandrar dem för det, för vi älskar inte ens oss själva), så älskar Gud oss.

Har du någonsin hört om de Siamesiska tvillingarna i Nya Testamentet? De är de två små orden, ”nåd och frid.” De är alltid ihopkopplade, i den ordningen. Vi kanske säger att den äldre av tvillingarna är nåd. Det är alltid nåd och frid; vi läser aldrig en hälsning av frid och nåd. Varför? Därför att det skulle vara som att sätta vagnen före hästen. Den rätta ordningen är alltid nåd och frid, därför att vi inte kan uppleva Guds frid i våra hjärtan förrän vi först har erfart Guds nåd i våra liv.

Lika äkta som Jesus

Bibeln säger att den som tror på Jesus har blivit "rättfärdighetsförklarad". Vad betyder det? Det betyder att Gud ser på oss, som om vi aldrig hade syndat.

Detta var ingen liten sak för Gud att fullborda! För om vi har alla syndat och missat målet, hur kan då Gud se på oss som om vi aldrig hade syndat, och fortfarande vara rättvis? Om han ser våra liv som de verkliga är och måste handla efter hans attribut av rättvisa, hur kan han då behandla oss som om vi var perfekta?

Det är här som evangeliets kraft kommer in i bilden. Gud gjorde den syndfria Jesus till att bli synd för oss. Bibeln förkunnar att Gud lade alla våra överträdelser på den oskyldiga Kristus. Jesus tog bokstavligen min plats och tog straffet som jag skulle haft som en skyldig syndare.

Detta är det underbara nådens evangelium. Vi kan ha en ställning av rättfärdighet inför Gud, som är så mycket bättre än någonting vi skulle kunna åstadkomma under lagen. Det spelar ingen roll hur noga vi försöker att hålla lagen, vi klarar aldrig av det. Rättfärdigheten som Kristus har skänkt oss är fullkomlig. Det finns ingenting som kan tilläggas. I Kristus har jag en absolut perfekt, rättfärdig ställning inför Gud. Det finns inga anklagelser emot mig. I hans ögon är jag perfekt. Det betyder inte att jag är en perfekt människa - långt ifrån! Det betyder att Jesus Kristus är perfekt och att jag har hans rättfärdighet tillskrivet till mitt konto, på grund av min tro på honom.

Jag prisar Gud för sanningen om Guds nåd, som han har lagt på mitt hjärta, och för det kärleksförhållande som jag har med honom! Det förändras inte. Det byts inte ut när jag är deprimerad, eller när jag har fel, eller är arg. Det är ett pågående förhållande som är stadigt och alltid närvarande. Han älskar mig när jag är snäll och han älskar mig när jag är elak. Vad skönt det är att känna Guds nåd och nådens evangelium!

Inga favoriter i kungadömmet

Har du märkt att det ofta är de människor som vi har klassifierat som mest omöjliga att frälsa, som Gud har utsett till nästa att omvända?

Det är inte ovanligt i Calvary Chapel att vänner som inte har sett varandra på länge möts i entrén, tittar lite frågande på varann och säger på samma gång, "Vad gör du här?" Att få se varann i kyrkan med en Bibel i handen och ett leende på läpparna, är otroligt för dem båda två, ingen trodde att den andra kunde bli frälst.

Jag tror inte att det var många i den första kyrkan som bad för Saulus frälsning. De sade antagligen, "Herre, utrota honom, han kommer att döda kyrkan. Stoppa honom, Herre" De hoppades antagligen att Gud skulle döma honom på stället.

Men Gud hade ett annat sätt att stoppa honom på, inte likt något de hade väntat sig. Gud satte stopp för Saulus liv när han var på vägen till Damaskus och där omvände han honom 180 grader. Saulus blev pånyttfödd som Paulus och blev historiens största förkunnare av nådens budskap.

Gud är expert på att ta de mest osannolika kandidaterna och omvända dem till trofeer som visar hans nåd. Han kan förändra var och en av våra liv på ett underbart sätt. Han kan förvandla oss och göra oss till nya skapelser i Kristus. Han kallar oss till att vara exempel på vad hans nåd kan göra.

Ingen är för obetydlig

Ibland gör vi misstaget att tro att Gud bara använder "speciella" människor- de starka, de intelligenta och de vackra. Vi tror inte att han har någon plats för resten av oss. Vi har så fel!

Gud har inte "betydelsefulla" människor. Gud använder och verkar genom vanliga, enkla människor. Det är därför Paulus skrev,

"Bröder, se på er egen kallelse. Inte många av er var visa om man ser till det yttre, inte många var mäktiga, inte många av förnäm släkt. Nej, det som för världen var dåraktigt har Gud utvalt för att låta de visa stå med skam, och det som för världen var svagt har Gud utvalt för att låta de starka stå där med skam. (1 Korint.1:26, 27)

Gud älskar oss vanliga människor och förser oss med gåvor så att vi kan fylla vår plats in Kristi kropp. Om vi har någon förmåga så är det en gåva från hans hand. Allt vi äger har blivit oss skänkt. Som Paulus sade i 1 Korint.4:7 "Vad äger du, som du inte har tagit emot?"

Hur kan jag berömma mig av min verksamhet, som om den inte vore mig tilldelad, precis som om den skulle finnas på grund av min talang eller begåvning. Allt jag äger, och som är av något värde, kommer från Gud. Jag kan inte vara stolt och skrytsam som om jag var oberoende av honom. Utan honom är jag ingenting. Utan honom kan jag inte göra någonting alls.

Människan skapar ofta en uppblåst bild av sin egen betydelse och storhet och frossar över sin plats i Guds verk. Men sanningen är att Gud inte behöver någon av oss. Jag är ledsen om det får dig att känna dig obetydlig, men det är sant. Han har valt att använda oss, men han behöver inte göra det. Han kan använda vem som helst.

Jag tycket det är spännande. Jag har inte blivit utvald att tjäna honom därför att jag är så underbar. Gud väljer oss inte på grund av vår skicklighet eller vår förmåga att utföra något. Han väljer oss därför att han beslutar att välja oss. Viktiga, stolta människor gillar inte det. De är "mer än" att bli valda... så vanligtvis blir de inte det. Han valde mig. Han valde dig.

Himlen kommer att vara full av överraskningar. När vi ser oss omkring, blir den första överraskningen alla de människor som vi inte trodde skulle vara där. Nästa överraskning kommer att bli de som sitter på första raden, på hedersplatsen. Vi kommer att säga, "Vilka är dessa människor? Jag har aldrig sett dem förut" "En del av dem gick till Calvary Chapel" säger någon, "men var är Chuck?" Och någonstans längst bak i ståplats sektionen skriker jag "här är jag! Tack vare Guds nåd, kom jag hit!"

Alla är likställda i Guds rike

Innan aposteln Paulus träffade Jesus på vägen till Damaskus, hade han tillbringat största delen av sitt liv som en farisé. Fariséerna var medlemmar i en strikt, formalistisk Judisk sekt som starkt motarbetade Jesus. Man får en bild av vilka de var, om man läser på en del av deras böner som har bevarats för oss. Varje morgon bad rabbinerna, "Jag tackar dig Fader, att jag inte var född som Gentil, slav, eller kvinna." Detta var utan tvekan Paulus andaktsliv i många år.

Det är intressant att aposteln Paulus i Galaterna 3:28, vänder upp och ned på alla tre delarna i den här traditionella bönen. Han skriver,

"Här är inte Jude eller Grek, slav eller fri, man eller kvinna. Alla är ni ett i Kristus Jesus."
(Galaterbrevet 3:28)

Jesus har gjort så att alla människor kan ha lika tillträde till Gud. Gud tar emot oss som hans egna djupt älskade barn - detta är det vackra med de goda nyheterna.

Jesus är den stora utjämnaren. Hans nåd vägrar att upphöja en människa över en annan. Vi är alla ett, därför att i Kristus accepterar Gud en syndare på samma sätt som han accepterar en annan. Gud värdesätter varje individ enormt mycket.

Detta budskap har haft en enorm inverkan var än i världen det har nått fram. Tänk på kvinnliga rättigheterna. Innan kristendomen kom till Nya Guinea, ansågs kvinnorna inte värdiga att lovprisa Gud. Om en kvinna bara rörde vid något som ansågs heligt, dödades hon. En sådan andra-klassens medborgarskap skapade en atmosfär av skräck och skam och ledde till en enormt hög självmords statistik hos kvinnor. De hade väldigt lite att leva för och förtrycket var tungt. Tänk vilken inverkan det blev på denna kultur när budskapet om Guds nåd blev känt. Plötsligt upptäckte män och kvinnor att det inte är någon klasskillnad mellan man och kvinna.

Jesus har gjort det möjligt för alla människor att ha lika tillträde till Gud, utan hänsyn till deras demografiska tillhörighet. Gud tar inte emot oss som rättfärdiga främlingar eller avlägsna bekanta, utan som hans älskade barn. Johannes säger

“Men åt alla som tog emot honom gav han rätt att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn.” (Joh. 1:12) Detta är det underbara med budskapet.

Det spelar ingen roll hur vi varit förut eller vad vi har gjort för fel, om vi tror på Kristus blir alla våra synder förlåtna. Utöver denna nästan otroliga välsignelse, tar Gud även emot oss som sina söner. Det är vad Paulus menade när han skrev, ”Alla är ni Guds barn genom tron på Kristus Jesus” (Galaterbrevet 3:26) Ordet “barn” i den här versen betyder ordagrant “placerad som son.”

För Gud är ingen människa mer viktig än en annan. Föremålen för hans nåd är inte bara de starka, vackra eller de intelligenta. Han kallar oss vanliga människor till sig, och omsluter oss med sina starka, kärlekfulla armar. Detta är nådens budskap.

Utvald av nåd

Paulus såg hela sitt liv som resultatet av Guds nådefulla val. Som han sade, “ Men han som utvalde mig... beslöt att uppenbara sin son i mig” (Galaterbrevet 1:15,16). Det är vad Gud vill göra i var och en av oss. Det är vad Gud vill göra i dig nu. Gud vill genom dig, uppenbara sin son till världen.

Sanningen är att Gud har verkat i dig sen du blev till, för att göra dig till ett perfekt instrument genom vilken han kan uppenbara sin son. Det är därför Paulus skrev, “Men han som utvalde mig redan i moderlivet, och som kallade mig genom sin nåd” (Galaterbrevet 1:15). Det är märkligt att se hur Gud förberedde Paulus för sin verksamhet, långt innan han hade en.

Gud visste att han skulle behöva en speciell person för att förmedla nådens budskap till hedningarna. Denna man var tvungen att bryta med Judarnas ingrodda traditioner och släktskänslor. De skulle aldrig beblanda sig med hedningarna, de vägrade till och med att äta med dem, och gick aldrig in i deras hus. Sanningen är att när en farisé gick gatan fram, höll han sin kappa tätt intill sin kropp, för han var rädd att hans kappa skulle snudda vid en hedning. Om en farisé av misstag skulle komma åt en som inte var jude, gick han hem, tog ett bad, tvättade sina kläder och höll sig borta från templet den dagen. Han ansåg sig själv vara oren. Men den man som Gud behövde för att proklamera det Goda Budskapet var tvungen att kunna bo tillsammans med hedningarna och bli som en av dem.

Det är intressant att Gud valde den juden som var mest nitisk när det gällde sina förfäders traditioner, till detta speciella uppdrag!

När Paulus såg tillbaka på sitt liv, kunde han se hur Gud haft sin hand över det redan från första början. Eftersom den grekiska kulturen hade påverkat hela världen, behövde mannen som Gud utvalde vara genomsyrad med dess vanor och filosofi. Eftersom han i stor utsträckning skulle resa i det romerska riket och där möta alla sorts faror, måste han ha ett Romerskt medborgarskap.

Därför arrangerade Gud så att Saul skulle bli född som romersk medborgare. Hur han fick sitt medborgarskap vet ingen, men det skulle definitivt komma att bli en stor fördel för Paulus, och det räddade honom från svåra och livshotande situationer (Apostlagärningarna 22 och 25)

Tarsus hade också en stark grekisk kultur. Paulus hade inte bara utsatts för lite av den Hellenistiska kulturen, han var en del av den. Detta gjorde det möjligt för honom att hantera hedningarna på ett effektivt sätt och att känna till betydelsen av Grekisk kultur. Hans erfarenheter gjorde det möjligt för honom att förmedla sanningen om Jesus Kristus till Grekerna.

Samtidigt behövde Gud en person som var allt igenom judisk. När Paulus var ungefär 12 år gammal skickade hans föräldrar honom till Jerusalem, för att studera hos Gamaliel, en av den tidens stora judiska lärda män. Där blev Paulus helt fördjupad i hebréisk kultur och tradition, och lärde sig att behärska både Talmund och de hebréiska skrifterna. Paulus blev mer och mer brinnande för lagen och försökte att bli rättfärdig genom att följa lagen, så gott han kunde. Han överträffade sina jämnåriga.

Till Filipperna skrev han,

”fast också jag kunde förlita mig på yttre ting. Ja, om någon menar att han kunde förlita sig på yttre ting, så kan jag ännu mer” (Filipperbrevet 3:4)

Petrus och de andra lärjungarna med sina erfarenheter som fiskare och skatte indrivare, var inte redo att förstå lagen så grundligt som Paulus gjorde.

När dagen äntligen kom, då Gud skulle visa sin nåd för Paulus på vägen till Damaskus, kunde lärjungen genast passa ihop skifterna från det Gamla Testamentet, med ankomsten av Jesus som nyligen hade skett. Han började se Messias på ett nytt sätt. Paulus var det perfekta valet för att predika nådens budskap, för om någon hade försökt vara rättfärdig genom lagen, så var det Paulus. Här var en man som kunde säga, “ I fråga om... rättfärdighet, den som vinnas genom lagen, (var jag) oklanderlig” (Filipperbrevet 3:6). Han kände till meningslösheten med att försöka vara rättfärdig genom lagen, så när han kom till den underbara kunskapen om Jesus Kristus, tog han glatt emot den nya rättfärdigheten som var tillskriven honom genom hans tro på Jesus Kristus.

Ingenting har förändrats

Paulus historia är dramatisk, men tro inte att den här sortens gudomliga förberedelser är unik för honom eller andra av Nya Testamentets heliga. Jag kan till exempel granska mitt eget liv, och se att Gud avskiljde mig ifrån födseln för det verk han hade för mig att utföra.

Jag ser tillbaka på betydelsefulla händelser som inte verkade så viktiga då. Nu inser jag att det fanns vägskalet i mitt liv som hjälpte till att forma och bestämma mitt livsöde. När jag ser tillbaka så kan jag se Guds hand i alla de här situationerna. Vid dessa tillfällen insåg jag inte att Guds hand ens var i närheten. Jag trodde att Gud hade lämnat mig. Men nu ser jag hur Gud verkade i alla svåra omständigheter i mitt liv för att förbereda mig för det verk som han hade föreskrivit mig. Det är spännande att minnas en del av de beslut jag gjorde i kritiska ögonblick, och nu inse att jag hela tiden var ledd av Guds hand.

Vi sjunger, ” Hela vägen går han med mig.” Med efterklokhet kan jag vittna om att Gud hade sin hand i mitt liv från första början. Ibland ingrep Gud på ett övernaturligt sätt för att skydda mig. Han hade ett speciellt verk för mig och han utrustade mig för den uppgiften.

Ett par veckor innan jag var född dog min kusin av hjärnhinneinflammation. Min syster blev också smittad av den här fruktansvärda sjukdomen. En dag fick hon så starka kramper att min familj trodde att hon var död. Min mamma rusade ut ur vår lägenhet och tog min syster till prästgården vid en lokal kyrka, där hon lade hennes livlösa kropp på mattan. Pastorn och min mamma började be att Gud skulle återuppliva min syster igen. Hennes ögon hade rullat bakåt, hennes käke var fast och det fanns igen kännbar puls.

När min pappa lite senare kom hem ifrån biljardhallen, väntade där en sjuksköterska på honom. ”Det är bäst att du går till din hustru,” sade hon. ”Din dotter är döende. Hon kanske redan är död nu.” Min pappa rusade uppför gatan till prästgården för att ge prästen stryk, och för att ta min syster till sjukhuset. Han tyckte att det var löjligt att be när du behövde en doktor. Men när han kom in i huset och såg min systers tillstånd, insåg han att det var för sent. Han föll förkrossad ned på sina knän inför Gud.

Prästen sade till min mamma, ” Ta dina ögon ifrån din lilla flicka och fäst dem på Jesus och börja lita på Herren.” Min mamma – gravid med mig – lyfte upp sitt ansikte till Gud och sade, ”Herre, om du ger mig tillbaka min lilla flicka ska jag överlämna mitt liv till dig. Jag ska tjäna dig i vad du än vill.” Min syster blev ögonblickligen helad. Hon började gråta, satte sig upp, tittade sig omkring och ville gå hem, fullständigt helad.

Ett par veckor senare föddes jag, och doktorn sade, ”Du har en pojke.” Min pappa svävade nedför hallen och ropade, ”Lovad vare Herren, det är en pojke!” Under tiden bad min mamma, ”Tack Herre för att du har gett mig min dotter tillbaka. Och löftet jag gav att tjäna dig, ska jag uppfylla genom min son.”

Ända sedan jag var liten, planterade min mamma Guds Ord i mitt hjärta. När jag gungade ute på gården, hjälpte hon mig att memorera bibelverser. När jag var fyra år gammal lärde hon mig att läsa ur Bibeln. Jag bokstaverade de ord jag inte kunde uttala. Senare berättade hon hur jag, när jag inte kunde alla bokstäver, gjorde mitt bästa för att beskriva dem. Hon skrattade när hon kom ihåg hur jag kallade ett ”v” ett upp och nedvänt tält.” Med tålmod och kärlek uppfostrade och lärde hon mig att frukta Gud.

När jag var sju år kunde jag namnge alla Bibelns böcker och jag kunde stava dem. När jag gick till sängs hörde jag aldrig sagor, bara Bibel berättelser. Istället för Hans och Greta så växte jag upp med Mose och David. Min mamma lärde mig att när Gud är med dig behöver du aldrig vara rädd för någonting eller någon. Ingen jätte kan stå emot dig när Gud är med dig.

Jag kan inte minnas någon tid när jag inte kände och älskade Gud. Jag har inget vittnesbörd om när jag blev omvänd. En gång gjorde jag en allmän trosbekännelse och blev döpt, men det verkar som jag redan ifrån födelsen var avskiljd till Gud och till Guds ord.

När jag växte upp ville jag bli nervkirurg, så jag började ta kurser som skulle förbereda mig för det yrket. När jag beskrev mina ambitioner, log min mamma bara och uppmuntrade mig. Hon berättade aldrig för mig om löftet hon gett Gud, om mitt liv, när jag föddes.

Som tonåring förändrade Gud mitt liv på ett sommarläger, där jag gav mitt liv till Herren Jesus Kristus. Gud gjorde ett djupt intryck i mitt hjärta, att människan har behov som är mycket större än det fysiska. Att hjälpa det fysiska behovet, ger kortvarig hjälp men att hjälpa det andliga behovet, hjälper människorna för evigt. Gud kallade mig till att tjäna honom genom att förmedla helande till människors andliga behov.

Jag trodde att min mamma skulle bli väldigt besviken när hon fick veta att hennes son inte skulle bli doktor. Jag väntade mig stor besvikelse när jag berättade för min familj om förändringen i mitt liv. Men när jag berättade för min mamma att jag kände att Gud kallade mig till att bli pastor och till Bibel skola, log hon bara och sade, "Det är bra min son." Jag var förvånad att hon inte grät eller blev upprörd.

Jag gick på Bibel skola, fick min träning, gifte mig med Kay, och tillsammans började vi vår tjänst. Strax innan min mamma dog berättade hon för mig om min systers till synes död, och hennes löfte till Gud, vilket hon lovade att hålla genom mig. Hon var en av de vackraste, mest gudfruktiga människor jag någonsin har känt. En djupt andlig kvinna och en fantastisk förebild. Nu kan jag se tillbaka och inse att jag ända ifrån födseln var avskild till den tjänst Gud hade utsett för mig.

Visste du att det samma gäller för dig? Om du genom tro har lagt ditt liv i Jesus Kristus kärleksfulla händer, kan du vara säker på att Gud arbetar på att forma omständigheterna och detaljerna i ditt liv till en vacker mosaik, som kommer att uppenbara hans son till män och kvinnor omkring dig. Han har sin hand över ditt liv, precis som han har haft sedan innan du var född.

Kallad av nåd

Det är så viktigt att komma ihåg att Guds hand vilar på oss tack vare nåden. Alla har vi blivit kallade genom nåd. Som Paulus sade, "Han som utvalde mig redan i moderlivet, och *kallade mig genom sin nåd*" (Galaterbrevet 1:15). Jag förtjänar inte att vara kallad att tjäna Gud. Jag förtjänar inte att bli frälst. Jag förtjänar inte att komma till himlen. Jag förtjänar den hetaste platsen i helvetet.

Men det är inte vad Gud har gett mig eller resten av oss. Gud har i sin godhet planerat våra liv och gett var och en av oss en speciell uppgift. En del människor kan utföra Guds plan för deras liv på bara en timmes tid; andra av oss, är långsamma och tröga och det kommer att ta hela vår livstid att fullfölja Guds slutgiltiga plan för oss.

Gud har en speciell uppgift för var och en av oss och det är nödvändigt att vi alla är förberedda för det jobbet.

Kom ihåg Mordokajs fråga till Ester:

"Hur vet du att Gud inte har gett dig kunglig värdighet just för en tid som denna?" (Ester 4:14).

Det största syftet Gud hade för Esters liv blev utfört på endast några dagar. Gud reste upp henne, förde henne in till persiska hovet, och gjorde henne till hustru åt kung Ahasveros, så att han genom hennes böner, skulle kunna rädda judarna.

Gud har en speciell plan för var och en av oss och det är nödvändigt att vi alla blir förberedda för den uppgiften. Många av oss spenderar största delen av vårt liv med förberedelse, innan vår dag kommer. Vi kommer att uppfylla Guds syfte för vårt liv och sedan dör vi. Guds mening för oss har fullbordats.

Var vi än befinner oss, så har Gud en anledning till att han placerade oss där. Hans hand vilar på vårt liv och i alla omständigheter i våra liv. Vi kanske går igenom svåra lidanden, men prövningar är nödvändiga. Gud vill utveckla de egenskaper i oss som kommer att göra det möjligt för oss att uppfylla hans plan.

Gud verkar i var och en av oss. Vi är hans verk, hans poiema eller mästerskap (see Efesierbrevet 2:10). Gud kommer att verka i var och en av oss enligt hans nåd, så att vi kan utträtta det verk som han har föreskrivit oss till hans ära.

Akta dig för snaran

Satan vet att Guds hand är över oss och han kommer att försöka använda våra svagheter och oförmågor till att motarbeta oss. Djävulen sätter ofta oresonliga krav på oss, och får oss att tro att Gud ligger bakom dem och tvingar oss att sträva och kämpa för att nå en nivå av fullkomnande utöver vår kapacitet.

När satan trakasserar och lägger bördor på oss, blir vi många gånger förtvivlade. Vi blir enormt modfärdiga och vill ge upp. Men när vi försöker att fullfölja en standard som Gud inte har satt för oss, blir våra hjärtan tyngda. Och resultatet kan bli tragiskt.

En ung pojke med ett fysiskt handikapp hade gått i vår kyrka. Efter varje gudstjänst gjorde han en ansträngning att komma fram och prata med mig. Han hade stora talsvårigheter, men jag beundrade hans förmåga att uttrycka sig. Jag beundrade också hans intelligens; han hade bra frågor och var insiktsfull.

Men han var också väldigt bekymrad, och en dag försökte han att kasta sig framför en bil på en livligt trafikerad gata utanför kyrkan. Han blev fördd in till kontoret och vi bad med honom och ringde till myndigheterna. Vi kände att för hans egen säkerhets skull, så behövde han bli undersökt av doktorer. Han blev tagen till ett sjukhus, där de undersökte honom, och skickade hem honom.

Det var klart att han led av en börda av fördömelse. "Chuck" grät han, "jag kan inte sluta röka." Jag försökte säga till honom att inte oroa sig för det - att rökning inte gjorde honom till en andra-klassens kristen. Nästa söndag var han tillbaka i kyrkan igen och talade om för mig att Gud hade hjälpt honom förstå. Han sade att han hade nått en plats där han helt överlämnat sig själv till Gud, men jag kände ändå att han fortfarande var bekymrad

En dag kostade denna börda av modfällighet och fördömelse den här unga mannens liv. Han hoppade ifrån en balkong på ett högt hotel, därför att han lät fienden använda hans svagheter att motarbeta honom.

Om ändå hade den unge mannen lärt sig att vi inte kan vara mer än den personen som Gud gör det möjligt för att vara! Ingen av oss kan någonsin uppnå något värde utan Guds helige Andes verk i våra liv. Därför ska vi inte gräma oss. Vi ska inte fördöma oss själva. Vi ska inte hela tiden kritisera oss själva för våra misstag. Vi ska bara erkänna våra svagheter, och ödmjukt säga, "Herre, jag vet att jag är svag. Jag behöver din hjälp. Jag överlämnar det här till dig och jag ber att du, Herre, gör för mig vad jag själv inte kan göra." Och han kommer att göra det.

Alla är välkomna här

Kristi kropp är vacker. Varje del av kroppen är livsviktig och betydelsefull. Vilken hjälplös och underlig kropp det skulle vara om hela kroppen var en mun! Gud har gjort mig till en mun i kroppen, men ett är säkert, hela kroppen är inte en mun. Många delar av kroppen är mycket viktigare än munnen. Det är så underbart att se Kristi kropp fungera som det var meningen, med människor ifrån alla sortens yrken och demografisk grupp och bakgrund, arbetande tillsammans för att tjäna Gud i enighet!

Gud vill uppenbara sin son i dig, var du än kommer ifrån och var du än är, och i allt du gör. Låt Jesus Kristus lysa genom ditt liv, dina attityder, dina reaktioner, och dina handlingar.

Vi brukade sjunga en refräng i kyrkan," Låt Jesu skönhet få synas i mig, all hans underbara kärlek och renhet. Åh, du gudomliga Ande, rena min karaktär, tills Jesu skönhet syns i mig." Det är mer än bara en underbar lovsång och en bön. Det borde vara varje hjärtas önskan: Åh, Herre, låt din skönhet synas i mig." Som David bad, "Men jag skall se ditt ansikte i rättfärdighet, jag skall mättas av din åsyn när jag vaknar" (Psaltaren 17:15).

Genom Anden, kan vi alla - de vackra och de anspråkslösa, de starka och de svaga, de intelligenta och de saktfärdiga - bli förvandlade till Jesu likhet. Tillsammans är vi föremål för hans nåd. Och tillsammans skall vi bli tillfredsställda på den strålande dagen, då vi vaknar i hans likhet.

Hur skulle det kunna bli på ett annat sätt?

Ett porträtt av nåd

Det är en sak att teoretiskt prata om nåd, men en helt annan sak att beskriva hur det ser ut. Om “en bild är värd tusen ord,” vad för slags bild blir då nåd?

Kanske den bästa bilden av nåd i hela Bibeln är framställd av en person i Gamla Testamentet som är nämnd av flera författare i Nya Testamentet. Abraham är allmänt accepterad som fader till alla som tror. Han ger oss en klar bild av vad nåd är och åstadkommer.

I både Romarbrevet och Galaterbrevet går aposteln Paulus tillbaka till Abraham som det främsta exemplet av en man som Gud accepterade på grund av hans tro. I Romarbrevet 4:3, skrev Paulus, “Ty, vad säger skriften? Abraham trodde Gud, och det räknades honom till rättfärdighet.”

Aposteln använde samma exempel i Galaterbrevet 3:6,7 där han skrev,

“Han trodde Gud, och det räknades honom till rättfärdighet. Därför ska ni veta att de som håller sig till tron, de är Abrahams barn.

Återgivande av historien

Första Moseboken 15 berättar för oss att Abraham och hans hustru, Sara, inte kunde få barn. Men Gud gav dem ändå ett löfte att alla jordens nationer, skulle bli välsignade genom deras säd. Trots osannolikheten av detta, så litade Abraham på Gud. Första Moseboken 15:6 säger, “Och Abraham trodde på HERREN, och han räknade honom till rättfärdighet.

När år efter år rullade förbi och ingen baby kom, började Abraham och Sara emellertid att tvivla på att Gud skulle uppfylla sitt löfte. Så en dag tog Sara saken i egna händer, och föreslog att Abraham skulle göra hennes tjänstekvinna Hagar med barn. Sedan kunde de uppfostra barnet som sitt eget. (Det är intressant att idén om surrogat föräldrar inte är en modern utveckling, som vi vill tro!) Hagar blev gravid, och födde en son, som de gav namnet Ismael. Trots allt när sonen var 13 år gammal, upprepade Gud sitt löfte till Abraham. Abraham hade fortfarande svårt att tro att Gud skulle ge honom en son med Sara. Han sade till Gud att det var en vacker idé, men Ismael var ju redan där, så varför inte välsigna honom?

Vad uppmuntrande det är att Abraham, en man som Bibeln kallar “fadern till alla de som tror” brottades med att tro att löftet kunde bli uppfyllt genom Saras säd! När Herren upprepade sitt löfte att skänka en son genom Sara, var det så fantastiskt och ofattbart så att Sara skrattade. Många år senare när löftet var uppfyllt och Sara födde en son, gav de honom namnet Isak, vilket betyder “skratt.”

När Isak växte upp, blev hans äldre bror Ismael bitter över den uppmärksamhet som slösades på detta löftets barn. Vid en fest som de hade för att fira Isaks avväjning, stod Ismael på avstånd och hånade sin bror. När Sara såg hans ondskefulla attityd, begärde hon att Abraham skulle skicka bort

både Ismael och hans mamma Hagar. Hon insisterade att Ismael inte skulle få del av arvet som var ämnat för Isak.

Abraham var naturligtvis förkrossad på grund av vad som skedde, men Gud försäkrade honom att han skulle ta hand om Ismael. Abraham skulle lyssna på Sara och driva ut tjänstekvinnan och hennes son. Det var klart att de inte kunde ärva denna Guds utlovade välsignelse.

Bilden målad

När Paulus ville stärka sitt argument för rättfärdighet genom nåd, riktade han sina läsare tillbaka till Abraham. Han sade att historien om Abraham innehöll en allegori som kunde förklara vad han menade. De Judiskt lärda på Paulus tid, var övertygade om att det fanns två grundläggande tolkningar för varje text i skriften. Den första, kallades peshat och refererade till den enkla och självklara meningen av texten. De trodde också att det fanns en gömd mening till varje text (remez). En del Judiskt lärda påstod också att det fanns ytterligare två typer av tolkningar: Den första kallades, derash, vilket blandade allegori och allt som inte var verkligt; och den andra, sod ("hemlighet"), vilket gav en allegorisk mening. Problemet med dessa komplicerade och ofta motsägande tankesätt är att de lämnar de flesta människor förvirrade och tvivlande på skriftens budskap.

Jag tror att den bästa fokuseringen är den enkla och självklara meningen av texten. Gud är helt och hållet kapabel att säga exakt vad han avser att säga. Så många har avvikit från den tydliga Bibliska läran genom att gå efter så kallade andliga föreställningar och tydningar av skriften. Om vi ska vara ärliga, kan vi spiritualisera även något så oskyldigt som en saga för barn och utveckla den till en fantastisk predikan. Tänk på den djupt andliga innebörden av denna gamla kvinna som gick till skåpet för att ge sin hund ett ben. Kan vi inte se henne, alldeles förtvivlad, motfärdig och med ett tomt liv, därför att hennes skåp var tomt. Vilken tragisk dag när alla tillgångar är borta!

Med lite fantasi kan vi åstadkomma en enorm doktrin av den minsta lilla smulan. Den bästa tumregeln är alltså att undvika allegoriska tydningar om inte skriften själv ger oss grunden för allegorin. I det här fallet drar Paulus, genom inspiration av den helige Ande, en allegorisk slutsats från Abrahams liv som vi kan lita på:

Där står skrivet att Abraham hade två söner, en med sin slavinnans och en med sin fria hustru. Slavinnans son var född av mänsklig vilja, den fria hustruns son däremot i kraft av ett löfte. Detta har en djupare mening: de två kvinnorna betecknar två förbund. Det ena kommer från berget Sinai och föder sina barn i slaveri, det är Hagar. Ordet Hagar betecknar Sinai berg i Arabien och motsvarar det nuvarande Jerusalem, eftersom det lever i slaveri med sina barn. Men det himmelska Jerusalem är fritt, och det är vår moder. Det står skrivet: Gläd dig, du ofruktsamma, du som inte föder barn, jubla högt, du som inte känner födslovånda, ty den ensamma har många barn, fler än den som har en man. Ni, bröder, är löftets barn liksom Isak. Och som det var då, att han som var född efter naturens ordning förföljde den som var född i kraft av Anden, så är det också nu. Men vad säger Skriften: Driv ut slavinnan och hennes son. Ty hennes son skall inte ärva tillsammans med den fria hustruns son. Alltså, bröder, är vi inte barn till slavinnan utan till den fria hustrun. (Gal 4:22-31)

Berättelsens innebörd

Paulus säger att dessa händelser inte bara är viktiga från en historisk synpunkt, utan att det också är en illustration av situationen för de som försöker att ärva Guds välsignelser genom arbete. Hagar och hennes son är en bild av de som försöker att bli rättfärdiga inför Gud genom att uppfylla lagen. När Abraham och Sara misströstade att få se löftet uppfyllt, litade de på sina egna ansträngningar, vilket bara gav hjärtesorg och besvikelse. Eftersom Isamael var ett resultat av köttet, så blir han ett exempel på de som försöker att bli välsignade genom mänskligt arbete. Isak, däremot, är löftets barn, och representerar de som kommer att ärva Guds välsignelser genom tron.

Det är intressant att precis som Ismael hånade Isak, hånar också de som idag lever under lagen, dem som väljer att leva genom tro. Paulus föreslår att de laglydigas taktik var förutsagt i konflikten mellan de här två bröderna. På samma sätt skulle de som i hans dagar insisterade att hålla lagen för att bli rättfärdiga bli utdrivna. År 70 A.D. blev denna allegori uppfylld, när Jerusalem blev förintat av de Romerska styrkorna under Titus. De som förföljde troende män och kvinnor blev precis som det står skickade i landsflykt.

Denna frihet, Guds löfte och välsignelserna tillhör de som söker ett rätt förhållande med Gud genom Jesus Kristus.

Paulus jämför det sorgliga slutet av de som försöker att hålla lagen, med den underbara framtiden av trons barn. Han citerar Jesaja när han skriver,

“Gläd dig, du ofruktsamma, du som inte föder barn, jubla högt, du som inte känner födslovända, ty den ensamman har många barn, fler än den som har en man.” (vers 27).

Han menar att dessa troende, samlade i Guds rike som resultat av tro, kommer att vara oändligt fler än alla de som försökte att komma till Gud genom sina egna goda gärningar.

Här fokuseras allegorin verkligen:

“Alltså, bröder, är vi inte barn till slavinnan utan till den fria hustrun” (vers 31).

Alla de som tillhör Gud kommer att ärva Guds välsignelser och är uppfyllelsen av hans löfte till Abraham att hela världens nationer skulle bli välsignade genom hans säd.

Vi har blivit välsignade genom Abrahams säd, Jesus Kristus. Friheten, löftet, och Guds välsignelser tillhör alla de som söker det rätta förhållandet med Gud genom Jesus Kristus. Vi är nu löftets barn och mottagare av Guds villkorslösa kärlek, och kan nu njuta av den underbara fastheten i vår gemenskap med Kristus.

Som psalmen så väl uttrycker det, ”Jesus har betalat allt. Jag är skyldig honom allt; synden hade lämnat ett knallrött märke, men han tvättade det, så det blev vitt som snö”. När vi står inför Guds tron, kommer vi att ha djup respekt för allt Kristus har gjort för oss. När vi ser kraften av Guds löften kommer ingen av oss att säga, ”Jag har uppnått denna härlighet genom mina egna pliktrogna ansträngningar”. Istället kommer vi att böja våra huvuden med överflödande glädje och säga, ”tack

Jesus, du har gjort allt! Jag visste att du kunde frälsa mig. Jag visste att jag aldrig kunde frälsa mig själv genom mina egna goda gärningar. Tack, Herre.”

En nyckelfråga

Sådan var Abrahams tro. Men nyckelfrågan är när Gud rättfärdighets förklarade denna man? När han var omskuren eller innan han var omskuren? De falska lärarna i Galatien sade, “Du kan inte bli rättfärdig om du inte är omskuren.” De insisterade att en ritual var nödvändig för frälsning.

Så när tillskrev Gud Abrahams tro som rättfärdighet? Var det före eller efter att han hade gått igenom ritualen av omskärelsen? Det var före, inte efter! Abraham var förklarad rättfärdig innan han visste någonting om denna ritual. Betygelsen om Abrahams tillskrivna rättfärdighet hittar vi i Första Moseboken 15, men ritualen av omskärelsen är inte introducerad förrän två kapitel senare. Rättfärdigheten var tillskriven Abraham samma ögonblick han trodde på Gud.

Det samma är sant för dig och mig. I det ögonblicket vi tror på och litar på Jesus Kristus, tillräknar Gud rättfärdighet till vårt konto – inte baserat på vad vi har gjort eller vad vi kommer att göra, utan helt enkelt baserat på vår tro på Jesus Kristus.

Eftersom Kristus är himlens Herre, Guds son, och min personliga Frälsare, kommer jag att lita på honom. När jag gör det, kallar Gud mig, “Rättfärdig!” Jesus blev en dag tillfrågad, “Vad måste vi göra för att utföra Guds verk?” Jesus svarade,

“Detta är Guds verk, att ni tror på den som han har sänt” (Johannes 6:28,29). Om du vill göra Guds gärning, tro på Jesus Kristus. Det är Guds gärning. Det är vad Gud begär av dig.

Men vad är riktig tro?

Det är intressant att Jakob – som skriver ett brev för att sparka en del kristna i baken, för att få dem att vakna och att sätta igång – också använder Abraham som en bild av tro. Han är speciellt angelägen om att visa att tron utan gärningar är död (Jakob 2:26). Jakob säger att Abrahams tro ledde honom till att göra vissa saker, och därför värdesatte Gud hans tro:

“Du ser att hans tro samverkade med hans gärningar och att det var genom gärningarna som tron blev fullbordad. Så uppfylldes skriften som säger: Abraham trodde Gud, och det räknades honom till rättfärdighet, och han kallades Guds vän. (Jakob 2:22-23)

Våra gärningar måste överensstämma med vad vi tror. Vår tro visas inte bara genom vad vi säger; tron visas genom vad vi gör.

Med andra ord, verklig tro är mer än ett muntligt uttryck. Sann tro leder till passande gärningar. Om jag verkligen tror på en sak, kommer mina handlingar att gå hand i hand med vad jag tror. Jag

kanske protesterar häftigt emot något men om mina gärningar inte stämmer överens med vad jag säger att jag tror på, då kan man ifrågasätta min tro.

Till exempel om jag säger att jag tror att det kommer att bli en riktig borskrash på måndag och att pengar inte längre kommer att vara värda någonting. Alla banker kommer att stänga. Sparbanker och lånebanker kommer alla att stänga sina dörrar, och att du inte kommer att kunna ta ut dina pengar. Om jag inte själv går ner till banken och tar ut alla mina besparingar, så kunde du med all rättighet säga att jag egentligen inte trodde på mina egna ord.

Våra gärningar måste stämma överens med vad vi tror på, annars kan vår tro bli ifrågasatt. Tack vare att Abraham verkligen litade på att hans säd skulle komma genom Isak, kunde han ta upp sin son till berget, placera honom på altaret, och höja kniven. Han var redo att föra ned kniven, därför att han trodde på vad Gud hade lovat att genom hans son skulle säd komma (Isak hade ännu inga barn) och han var villig att lyda Gud genom att ge upp Isak som en offergåva. Han visste att Gud, om det var nödvändigt, hade makt att uppväcka Isak från de döda, och att uppfylla sitt löfte (see Hebréerbrevet 11:19). Detta är hur starkt han trodde på Guds löften.

Hur starkt tror vi på Guds löften? För många år sedan hörde jag om en man för vilken bensinen tog slut mitt i en snöstorm, så han var tvungen att be en granne om lite bensin. Floden som separerade hans hus från grannens var frusen, så han gick ner på sina knän och sträckte sig ut så långt han kunde, knackande med knogarna på isen för att avgöra hur tjock den var. På detta viset tog han sig över floden centimeter efter centimeter, knackande med knogarna hela vägen. Snart var hans knogar blodiga. När han nästan var över på andra sidan, hörde han ett mullrande bakom sig, och såg ett spann av hästar som dundrade över floden.

En del av oss säger, "jag tror på Guds löfte, "men ändå knackar vi försiktigt för att se om hans löfte kommer att hålla oss uppe. "Jag vet att Gud har sagt att han kommer att ge mig allt jag behöver," säger vi, men jag är inte säker på att han kommer att göra det. Jag knackar för att se om han kommer att hålla mig. Jag hoppas verkligen att han håller sitt löfte!" Till motsats, kastar sig andra rakt ut, under Guds löfte. De har lärt sig att Gud alltid håller sina löften, det spelar ingen roll hur svåra omständigheterna ser ut. De kanske också har varit is knackare en gång - men de har lärt sig att Gud gång efter gång har varit trogen. Till slut blev deras tro starkare, och de började leva ut sin tro. Vi lever alla ut vår sanna tro, den är demonstrerad i våra liv.

Abrahams tro var demonstrerad genom hans handlingar. Hade han bara suttit där och argumenterat med Gud, skulle han inte riktigt ärligt ha litat på Guds löften. Tänk om han hade sagt, "Gud, jag kan inte offra Isak. Vad menar du med det Gud? Han är ju min son. Du har ju lovat att alla världens folk ska bli välsignade genom honom. Herre, jag kan inte göra det." Många människor tror att endast genom att uttrycka något, så blir det tro. Men tro är inte bara vad du säger; tron kräver handlingar. Tron är demonstrerad genom vad du gör.

Det är därför Jakob, när han citerar från samma avsnitt i Gamla Testamentet som Paulus gjorde, försöker att bevisa att tro utan gärningar död. Att säga att du tror på någonting och sedan inte leva som du tror, bevisar att du inte har riktig tro. Verklig tro är demonstrerat i handlingar som överensstämmer med den tro du säger dig ha. Abraham trodde på Gud, och hans tro visade sig i handlingar som harmoniserade med hans tro. Därför betraktade Gud hans tro som rättfärdig.

Abraham var inte rättfärdig genom gärningar. Han var rättfärdig på grund av vad han trodde på. Hans handlingar harmoniserade med hans tro. Gud tog tron och tillskrev Abraham rättfärdighet på grund av att han trodde.

Förstår du bilden?

Inget av det här betyder förstås att våra handlingar alltid kommer att vara perfekta. Som Guds barn, troende på Jesus Kristus, är vi inblandade i andlig strid. Trots att vår ande är återuppväckt i Kristus Jesus, så lever vi fortfarande i dessa gamla fördärvade hus, våra kroppar. Mitt fördärvade hus har starka krav på mig. Ibland märker jag att jag strider emot mitt eget kött, så att jag inte gör det som jag skulle vilja göra. Ibland motarberar mina aktiviteter och handlingar min tro på Jesus Kristus.

Men jag kan inte leva under sådana förhållanden. Jag kanske snubblar och faller, som alla gör, men jag ligger inte kvar där. Anden tillåter mig inte ligga där. Han uppmanar mig och hjälper mig att stå upp igen. När jag snubblar eller faller tar inte Gud ut ett stort radergummi och suddar ut mitt namn ur livets bok. När du försöker lära din son eller dotter att gå och när de snubblar, så skriker du väl inte, ”Försvinn härifrån unge. Du är inte mitt barn när du ramlar på det där viset! Jag förkastar dig.” Nej, du lyfter upp ditt barn och säger, ”Du är okej. Försök igen. Kom till pappa, nu. Upp och hoppa! Kom nu!” Du uppmuntrar ditt barn att försöka igen och igen.

Du är Guds barn. Han försöker att hjälpa dig att utveckla en gemenskap med honom. Det är skönt att veta att när vi snubblar och faller, så sparkar han inte ut oss. Han förkastar oss inte. Han säger inte, ”Du är inte mitt barn längre därför att du ramlade!” Istället så lyfter han upp oss, och borstar av oss. Han säger, ”Okej, försök igen.”

Den som är född av Gud kan inte leva i synd. Vi kan i praktiken inte leva ett liv i synd. Om vi gör det, så bevisar vi att vi inte tror på vad vi säger att vi tror på. Abraham trodde på Gud, och hans gärningar överensstämde med hans tro.

Det betyder självklart inte att i och med att Abraham genom tro gav sitt liv till Gud, aldrig vacklade i sin tro igen. Långt ifrån! Mitt emellan Bibelns tillkännagivande av Abrahams tro i Första Moseboken 15:6 finns två händelser som beskriver Abrahams avvikelser från sin tro. Kapitel 12 och 20 i Första Moseboken beskriver hur Abraham hittade på lögnen för att skydda sitt eget skinn, istället för att lita på att Gud skulle skydda honom. Abraham kunde också vara en is-knackare men det var inte det dominerande karaktärsdragen i hans liv. Han gick igenom avvikelser ibland, som vi alla gör, men han levde inte i dem. Hans tro visade sig i hans liv så starkt att Bibeln kallar honom ”en man av tro”. Abrahams tro gjorde att han levde ut sin tro.

Och ändå var det inte på grund av hans gärningar som Gud beslutade att han var rättfärdig; hans rättfärdighet var fastställd på grund av hans tro. Det är det samma med oss. Vår tro måste ovillkorligt leda till ett liv av lydnad och de rätta gärningarna, men det är inte de rätta handlingarna eller vår lydnad som gör att vi förtjänar den rätta ställningen inför Gud. Jesu rättfärdighet är skänkt till oss genom tro.

På grund av att jag tror på Gud och litar på Jesus Kristus, blir jag Abrahams son, och därför blir löfterna och förbunds välsignelserna också mina.

Det här nåde evangeliet var predikat för länge sedan i Abrahams liv. Hans liv är en underbar bild av vad nåd är och gör. Det är mycket vackrare än något konstverk som hänger i Louvren eller i Prado eller i Metropolitiska Konst Museet. Det är ett fantastiskt porträtt av Guds kärlek för en syndare som sätter hela sin tro till honom – och det bästa av allt med den här bilden är att vi finns där i bakgrunden med ordet “välsignad” prytt i våra pannor.

Ett steg i taget

För många år sedan hade en nära vän till mig en firma som levererade varor till mataffärer. Under sina turer träffade han hustrun till en man som ägde en liten affär. De började skoja med varann, och snart träffades de regelbundet för en kopp kaffe och för att prata. Snart inbillade de sig att de var nära i varann, de lämnade sina familjer och flyttade ihop. Det var då som mannens fru, också en nära vän till oss, ringde och frågade om vi kunde be för honom.

Samtidigt gick pastorn ifrån deras kyrka och hälsade på mannen. Pastorn berättade att han hade en syn med en svart likvagn, och om mannen inte lämnade den här kvinnan och gick tillbaka till sin fru, skulle de bära ut honom ur rummet med fötterna först. Detta klumpiga sätt att försöka påverka honom gjorde bara mannen ännu argare och fast i sitt omoraliska beslut. Hans fru ringde då till mig och bad mig att prata med honom.

Jag gick med på det och hittade min vän boende i en sabbig lägenhet ovanför ett garage på den dåliga sidan av staden. När jag såg hans smutsiga lilla hem, så slog det mig hur mycket han hade förlorat. Hans fru och döttrar var underbara människor. Hans hem låg i ett fint område. Den här mannen hade sålt sin själ för en brödkant. Skam kom över hans ansikte när han kom till dörrern. Han var artig, och bjöd in mig och bad mig sitta ner. När jag såg mig omkring på min väns nya liv, tänkte jag, Åh, Gud! Hur kunde han ge upp så mycket för så lite?

Mitt hjärta brast för jag älskade den här mannen. Jag kunde inte uthärda att se vad han hade fallit in i. Jag kände att jag inte kunde hålla tillbaka mina känslor, och jag började gråta. Jag var utom mig av sorg. När hans älskarinna kom in från köket, kunde jag inte göra annat än att gråta. Till slut blev jag så generad att jag sade, "Jag är väldigt ledsen. Jag vet att jag kom över för att prata med er, men jag kan inte prata just nu." Jag ställde mig upp och gick hem, och kände mig som en idiot. Här ville min väns fru att jag skulle gå till honom och vädja för försoning, och allt jag kunde göra var att sitta där och gråta.

Nästa morgon fick jag ett telefonsamtal som gav mig en shock. Min vän hade återvänt till sin fru och familj bara några timmar efter mitt besök.

Vad var det som Gud använde för att uppnå detta mirakulösa helande i det här brutna förhållandet? Ett är säkert, han använde inte en heligare-än-du attityd. Hans Ande hade format en ödmjuk och bruten ande i mig, som ledde till en glädjefylld försoning. Jag trodde att jag hade gjort en riktig tabbe - men upptäckte att när vi väljer att vandra i Anden, då gläder det Gud att verka på ett kraftfullt och oväntat sätt.

Att vandra i Anden är ett häpnadsväckande praktisk påstående. Det betyder inte att vi flyter genom livet med en gloria över vårt huvud och ett änglalikt leende på våra läppar. Vi kan vara andligt sinnade och ändå kunna relatera till andra människor om världsiga saker. En del troende reagerar så starkt på den genomgripande världsiga sinnelaget i vår kultur att de förlorar förmågan att

kommunicera med sina vänner, släktingar och grannar. Att vandra i Anden tar oss inte ut ur verkligheten; det låter oss fungera i verkligheten med optimal effekt.

Relationen först

Någon har sagt, "Huvudsaken är att hålla huvudsaken, huvudsaken." Hur sant är inte det när det kommer till det andliga! Trots att vandra i Anden är en otroligt praktisk sak, måste vi komma ihåg att det inte är där det börjar. Relationen kommer alltid före beteendet.

Ett bra exempel av detta hittar vi i Efesierbrevet. De första tre kapitlerna handlar om relationer. Därefter börjar det fjärde kapitlet, "Därför.....lev värdigt den kallelse ni har fått." Relationen kommer först, därför att den ger grunden för allt annat som följer.

Om vi försöker att vandra utan att först etablera det rätta förhållandet, så kommer vi inte att klara av det. Att kunna gå fodrar balans. Det är sant även i den fysiska världen. Innan barn kan ta sina första steg, måste de lära sig att hålla balansen genom att sitta. Sedan lär de sig konsten att stå. Därefter lär de sig att vaggas lite fram och tillbaka. Och bara efter det, utvecklar de förmågan att gå.

I Efesierbrevet, säger Paulus att det är endast genom att förstå vad det menas med att "sitta" vara djupt rotad i Kristus, som vi börjar att erfara Guds kraft, som i sin tur gör att vi kan vandra på ett sätt som behagar honom. Detta är definitivt ett förlopp. Först måste vi ha en stabil relation med Gud, sen kan vi lära oss att gå.

Vi levde alla en gång i köttet, vi lydte köttets och sinnets begär, vi var skilda från Gud. Men sedan förvandlade Guds nåd våra liv och vi började att glädja oss i en underbar gemenskap med Herren. Vi fortsätter att njuta av den djupa gemenskapen så länge som vi låter Guds Ande ha kontroll över våra liv.

Att leva som vi lär

Det finns många som säger att de har ett förhållande med Gud, som kastar omkring sig alla de rätta slagorden och kristna fraserna, men som helt enkelt inte vandrar med Gud på ett fungerande sätt. Det är mycket viktigt att vi lär oss att "leva som vi lär." Våra liv måste vara i enlighet med vår kallelse, välsignelserna, och det påstående vi gör angående vårt förhållande med Gud.

Vårt sinne är slagfältet där vi beslutar om vi ska leva efter Anden eller efter våra köttliga begär.

Frågan är, hur kan vi klara av det? Hur undviker vi att bli iväg dragna utav världens frestelser? Paulus hade ett svar i Galaterbrevet 5:16,

"Vandra i Anden, så kommer ni inte att göra vad köttet begär."

Det grekiska ordet "emfas" som är översatt "vandra" i den här versen, är en term som användes att beskriva det dominerande kännetecknet av en persons liv. Om någon skulle ha ett rykte om sig att

vara en riktig snåljåp, skulle han bli känd som en person som vandrade i penningbegär. Om en persons karaktär var att hjälpa, skulle han bli känd som en som "vandrade" i hjälpsamhet.

Att vandra i Anden menas att vi låter Helig Ande ha kontrollen över våra liv. Varje dag står vi inför valet att leva efter Anden eller efter våra köttliga begär. Vårt sinne är slagfältet där vi kommer att avgöra vilken som kommer att ha makten.

Det hjälper att komma ihåg att Gud har skapat människans sinne till att fungera som en dator. En dator kan bara alstra det som har blivit inprogrammerat i den. På samma sätt blir våra sinnen dagligen programmerade. Om det vi matar in kommer från köttet så kommer våra liv att vara kännetecknade av köttet. Om vi börjar att programmera våra sinnen med det som berör anden, då kommer våra liv att börja reflektera Anden som prioritet.

Vad lätt det är att hamna i fällan att göra ett vågat bekännande av ett vitalt andligt liv, när vår första prioritet är att tillfredsställa köttet! Makten som den fallna naturen kan ha över oss är ett av de största problemen vi har att stå emot i vårt liv. Hur kan vi bli fria från det tillsynes oövervinnerliga slaveriet till köttet?

Detta är det enkla men samtidigt djupa svaret: Strid inte mot köttet, utan stärk istället anden! Strid inte mot mörkret; sätt på ljuset!

För att göra det, måste vi först inse att vi till vår natur har både en andlig och en köttlig sida. Om vi ska kunna vandra i Anden, så måste vi mata den andliga människan. Vi vet alla vad det betyder att mata den fysiska sidan av vår natur. Om jag inte matar min kropp så kommer den snart att påminna mig om sina behov.

Någon talade en gång om för mig att efter tre dagars fastande försvinner hungern. Jag har erfarit att det är raka motsatsen. Efter tre dagars fastetid är min hjärna upptagen med att tänka på de mest tänkbara läckra rätter. Detta är helt enkelt min kropps sätt att på ett bestämt sätt påminna mig att dess behov måste tas hand om. Och vi matar våra kroppar. Vi motionerar och äter vitaminer så att vi blir fysiskt starkare.

Att bli andligt stark fodrar en liknande diet. Vi måste regelbundet få i oss livets bröd, Guds ord.

Att ta emot Guds ord

Det är ironiskt att vår förtäring av Guds Ord ofta är det sista vi gör. "Det är klart att jag behöver tillbringa tid i Guds Ord" säger vi, "men det verkar inte som om jag har tid just nu." I själva verket så fastar vi i anden. Vår andliga sida blir ofta matad oregelbundet, ryckvist, och på ett obalanserat sätt. Vi struntar i det regelbundna, systematiska studerandet av Guds Ord, och gör vissa trevanden genom att "låt oss öppna Bibeln och se vad vi hittar." Vi har ofta inte någon fast Bibel studium rutin eller personlig tillväxt. Vi fortsätter att plikttroget mata vårt kött, men struntar i andens behov. Resultatet blir att den andliga människan blir svag och köttet börjar att dominera.

Om jag vill att min andliga människa ska bli stark, då är det självklart att jag måste så till min ande. Jag kan inte så till köttet och hoppas att jag på något vis kommer att skörda andlig växt. Om jag ska

kunna vandra i Anden, så måste jag börja att mata anden. Det betyder att jag måste besluta mig att studera Guds Ord mer och mer. Job sade,

”Hans muns Ord är mig en större skatt än mitt dagliga bröd.” (Job 23:12).

Det är viktigt att se hur väsentligt Guds Ord är. Jesus påstod att hans Ord var Ande och liv, så en stabil, regelbunden tid i Guds Ord är nödvändig om vi ska kunna vandra i Anden.

Gemenskap med Gud

Att sätta hög prioritet på bön är en annan viktig sak för att kunna erfara glädjen att vandra i Anden. När vi ser fram emot gemenskapen med Gud, så finner vi att vi blir andligt stärkta. Vi blir mer och mer medvetna om Guds närvaro i allt vi gör och i varje omständighet vi stöter på.

Att vandra i Anden menas helt enkelt att vi medvetet gör Gud till vårt ständiga sällskap.

När vi är medvetna om Guds närhet så öppnar det upp vår förståelse till en mer fullständig och synlig världsåskådning. Jag är övertygad om att ett av våra största behov är att bli mer och mer medveten om Guds ständiga närhet. När Paulus talade till de Epikureiska och Stoiska filosoferna i Aten, förklarade han “Ty i honom är det vi lever, rör oss och är till” (vers 28).

Våra liv kan bli verkligt förändrade när vi inser att Gud är med oss hela tiden. Om vi förlorar greppet om den sanningen, kan det leda till en andlig katastrof. Ju längre Gud avlägnas från vårt samvete, desto starkare dragna är vi till de saker som föder och behagar vår fallna natur. När vi snubblar och faller kanske vi pekar på många utvändiga omständigheter, för att förklara vårt uppträdande, men roten till vårt problem är att vi glömmer att Gud alltid är närvarande. Uppmaningen att vandra i Anden menas helt enkelt att vi medvetet ska göra Gud till vår ledsagare för allt i vårt liv.

När vi vandrar i Anden och lever konstant medvetna om Guds närvaro, behöver vi inte längre andra som tjarar och predikar till oss om att leva upp till kristna standardmåt. Våra liv blir revolutionerade när vi håller Guds närhet och kärlek i våra sinnen.

Att vända irritation till glädje

Sättet vi tänker på de mest vardagliga saker ändras helt och hållet när vi låter den helige Ande bestämma över våra liv. Våra utvändiga omständigheter kanske fortfarande är de samma men vår attityd genomgår en sådan enorm förändring att vi finner glädje även i de saker som brukade irritera oss.

Vi har alla saker som vi måste göra men som vi avskyr. Vi närmar oss dem på ett klassiskt sätt - vi undviker motsättningar, därför att vi vet att fastän vi avskyr att göra vissa saker, så blir situationen bara värre om vi inte gör dem.

Jag avskyr att bära ut soporna. Men jag vet att om jag inte gör det kommer det att bli en illaluktande stank i hallen. Därför biter jag ihop och bär ut dem. Jag skulle mycket hellre vilja njuta av en skål glass med choklatbitar i, men om jag struntar i min plikt, kommer snart stanken av ruttna sopor att blanda sig med smaken av chokladbitar, och helt plötsligt har min längtan efter glass smält bort.

Även i något så alldagligt som just detta hushållsbestyr, har jag ett val. Jag kan klaga på hur mycket jag hatar att ta ut soporna, eller jag kan använda tiden det tar att göra det till att ha gemenskap med Gud. Jag kan lovprise honom genom att vissla en låt av tacksägelse och kärlek medans jag slänger ut soporna. När jag närmar mig Gud, märker jag att jag tänker mindre på sopor och mer på hans nåd. Jag kan segla igenom den mest motbjudande uppgift och inte bli störd av den om jag fokuserar på de saker som rör anden.

Tänk dig att vänta på något, som ett annat exempel. Det är få saker som är mer irriterande än ett rött trafikljus när man har bråttom, när man vet att man måste vänta genom en hel sekvens av signaler innan man kommer iväg igen.

Men istället för att bli irriterad, så har jag tagit för vana att ha min Bibel på sätet bredvid mig. När jag kommer till ett rött ljus och vet att jag har tid, så börjar jag läsa en del av Skriften. Innan jag vet ordet av så tutar bilen bakom mig. Tiden går fort när jag tar del av Guds Ord!

Att vandra i Anden blir en spännande upplevelse när vi lär oss vad det betyder att ha djup gemenskap med Gud. Vi blir mer och mer anpassade till saker som har att göra med Gud - från hans närhet i våra hjärtan till hans underbara verk i skapelsen.

Vem leder?

Att gå fodrar rörelse. När vi går flyttar vi oss från ett ställe till ett annat. Vi startar på ett ställe och slutar på ett annat. Vårt mål beror på åt vilket håll vi går.

På ett liknande sätt är det när vi vandrar i Anden, det förflyttar oss från en andlig plats till en annan. Vi flyttar från en nivå av mognad till nästa, när vi lyssnar till Anden och vandrar i den riktningen han instruerar oss - ändå är det här som vi råkar i svårighet ibland.

När en tanke eller en svaghet kommer in i vår hjärna, hur kan vi då urskilja om den tanken är från Gud? Skriften säger att Gud lägger sin lag i deras bröst, och i deras hjärtan ska jag skriva den. (se Jeremia 31:3; II Korinterbrevet 3:3). Gud planterar en idé i min ande, och min ande förmedlar det till mitt förstånd. Detta tas vanligtvis emot som en idé, en tanke, eller en plötslig inspiration. Gud förmedlar sin vilja till oss genom att ge oss en önskan för något.

Tyvärr så har jag också begär som kommer från min fallna natur. Mitt kött har sitt eget sätt att injicera starka tankar och begär i mitt sinne. Ibland är det svårt att veta om en åsikt är ifrån Gud eller ifrån köttet.

För en tid sedan blev jag ställd inför detta dilemma när jag körde till Ventura, Kalifornien där jag hade åtagit mig att tala. Det var en underbar dag och tanken slog mig att jag skulle ta en avstickare ifrån den mer direkta vägen och njuta av skönheten längst landsvägen utmed Stilla Havet. Att se

bränningarna och känna den svala havsluften är en sådan glädje att jag misstänkte att den önskan nog var från mitt eget kött, men jag bestämde mig för att ge efter för den i alla fall.

Omständigheterna visade att Gud hade planerat för mig att ta kustvägen. När jag närmade mig Malibu, såg jag två liftare som stod utmed vägen och jag kände en stark maning att stanna och ge dem en lift. Under vår resa norrut, hade jag ett tillfälle att dela med mig om Kristus med dessa två.

Paret stannade i Ventura, och nästa kväll kom de till kyrkan där jag talade. Den kvällen gjorde de en offentlig bekännelse om tro på Kristus och har sedan blivit stakt grundade i den lokala kyrkan. Efter det som hänt, kunde jag se tillbaka och tänka: Häftigt! Det var underbart, Gud styrde mig. Önskan jag hade i mitt hjärta att ta kustvägen hade kommit från honom.

Men det är ofta svårt att avgöra när det är Herren som talar till våra hjärtan. Vi gör ofta misstaget att tro att Gud bara kan leda oss på ett mystiskt eller dramatiskt sätt. Vi tror att om Gud ska tala till mig, så är det klart att marken kommer att skaka, ljuset kommer att mörkna, och mitt hår kommer att stå rakt upp. Gud har aldrig talat till mig på det sättet. När han talar till mig, så talar han till min ande, vilken i sin tur förmedlar budskapet till mitt sinne på ett sådant naturligt vis att det svårt att genast urskilja om det verkligen är Guds röst.

Jag önskar att jag kunde erbjuda ett recept eller en enkel tre-steps test för att indentifiera Guds röst, men om en sådan procedur finns, så har jag inte upptäckt den. Jag kämpar också med att urskilja Andens röst från mitt köttets röst, precis som du. Jag önskar att jag kunde rekommendera ett idiotsäkert sätt att vara viss om att det är Gud vi hör ifrån, men sorgligt nog så övergår det min förmåga.

Men Gud har ändå inte lämnat oss i en dimma av förvirring. Han har sänt oss sin helige Ande för att leva i våra hjärtan, inte bara för att vägleda oss i en speciell omständighet, men också för att leda oss till sanningen som är uppenbarad i hans Ord. Han leder oss aldrig på ett sätt som strider mot vad han redan har uttalat i skriften.

Att förstå Guds ord

Det är intressant att se hur människor som ännu inte har tagit emot Herren blir otroligt frustrerade när de försöker läsa Bibeln. De ser det enorma inflytandet som skriften har haft på milliontal liv och dess inverkan på västvärlden och de vill kunna förstå vad Bibeln säger.

Ständigt sjunker dessa människor som i ett träsk och blir förtvivlade därför att Bibeln innebär undflyr dem. Detta borde inte förvåna oss, därför att Bibeln säger att den oandliga människan tar inte emot det som tillhör Guds Ande, inte heller kan hon förstå det, för det måste utgrundas på ett andligt sätt. (se 1 Korinterbrevet 2:14) Däremot, förstår den andliga människan allt, även fast han inte kan utgrundas av andra. Hans helige Ande uppenbarar sanningen för våra hjärtan, därför att vi har blivit besläktade med Gud genom Kristus. Guds ord blir levande och förståeligt för oss.

Denna fortsatta uppenbarelse är livsnödvändig. Det är otroligt hur ofta jag kan läsa igenom ett kapitel i Bibeln, men inte få ut någonting av det. Jag märker att när jag kommer till slutet av kapitlet, så säger jag till mig själv, "Vad var det jag just läste?" Då stannar jag ofta och ber, "Herre,

jag vet att det här kapitlet har något att säga till mig. Öppna upp mitt förstånd och låt din Ande förklara ditt Ord för mig.” Sedan, när jag läser kapitlet om igen, så blir jag förvånad av sanningen som talar till mitt hjärta.

Under vår söndagförmiddags gudstjänst i Calvary Chapel brukar vi läsa ur Psaltaren, då pastorn och församlingen turas om att läsa varannan vers. Under morgonens tredje gudstjänst, så ser jag saker i skriften som jag inte hade tänkt på under den första gudstjänsten. En av verserna börjar att visa mig saker på ett väldigt särskilt och kraftfullt sätt. Denna erfarenhet att bli ledd i sanningen är en levande del av vad det menas med att vandra i Anden.

Fortsätt framåt!

Mellan köttet, detta fallna världssystem, och satan själv, har vi riktiga hinder till vår andliga tillväxt. Men Bibeln råder oss att jaga mot målet för att få den segerlön, som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån i Kristus Jesus. (se Filippobrevet 3:14). Jesus sade, “Sträva för att komma in genom den trånga porten” (Lukas 13:24). Det grekiska ordet översatt “sträva” är agonizomai, varifrån vi får det engelska ordet agonize. Ett är säkert; det är inte lätt att vandra i Anden. Varje steg kräver insats, hängivenhet, och koncentration.

Man kan inte tillräckligt betona att det är ett val som var och en av oss måste göra dagligen. När vi väljer att vandra i Anden, då kan resultatet bli hisnande underbart. Vi kommer att kunna njuta av underbar djup och stadga i vår gemenskap med Gud. Precis som aposteln Johannes konstaterade, “ Om vi vandrar i ljuset, likasom han är i ljuset, så har vi gemenskap med varandra, och Jesu, hans sons blod, renar oss från all synd.” (1Johannes 1:7)

Det som är särskilt spännande med gemenskapen med Gud är att ju mer vi upplever, desto mer vill vi ha. Ju mer vi personligen har känt friden och tillfredställelsen av en intim gemenskap med Fadern, desto svårare är det att leva utan den. När vi finner oss själva utanför denna gemenskap, då kallar en inre tomhet oss tillbaka till bön och Guds Ord.

När vi vandrar i Anden, börjar vi att glädja oss åt de fantastiska förmånerna vi har genom en nära gemenskap med Gud. Vi är medvetna om en känsla av glädje som väller upp i våra hjärtan. Vi kan vissla medans vi går igenom svåra omständigheter i vårt liv, därför att även mitt i ett svårt jobb, är vår glädje i Herren. Det finns en känsla av frid, en djup förståelse, ett tålamod, en vänlighet, en mjukhet som kommer genom att vi vandrar i Anden. Det finns en uthållighet och styrka, att kunna hantera de envisa köttets lustar. Helt plötsligt ser vi hela bilden och finner visdom att hantera vår fallna natur på ett realistiskt och rationellt sätt. Som Paulus sammanfattade det,

“Köttets sinne är död, men Andens sinne är liv och frid”. (Romarbrevet 8:6)

Hur kan vi undgå att bli dragna med hela våra hjärtan till det underbara nya livet med Gud som gratis erbjuder oss sin nåd? Ett liv som är styrkt av Anden med glädje, kärlek och frid som strömmar genom oss – är precis vad vi passionerat längtar efter.

Men för att vi ska kunna erfara denna välsignelse, så måste vi välja att vandra i Anden. Vi måste komma till Gud och be honom att plantera i våra hjärtan, en starkare önskan för bön, för tid i

Guds Ord, och för gemenskap med Jesus. Vi måste be om nåden att först söka hans rike och hans rättfärdighet. Det är då som vi kommer att få väldig seger över även våra värsta inrotade synder, och det är då Guds Ande kan använda oss på ett särskilt sätt.

Även när allt vi kan göra är att gråta.

En trädgård, inte en fabrik

Har du någonsin tänkt på den enorma skillnaden mellan “arbete” och “frukt”? “Arbete” påminner om en fabrik med fylld av stress, leveransdagar, och den ständiga pressen av att prestera. Men “frukt” är en bild av en lugn fridfull trädgård, ett ställe som vi skulle vilja stanna på och ta in av skönheten, medans vi trivs i varandras sällskap.

Det är viktigt att vi förstår att Gud inte kommer till sin fabrik och letar efter produkter. Han kommer till sin trädgård för att njuta av sin frukt. Nådens budskap inbjuder oss till att lämna den dåliga luften och stressen av ett fabriksliknande arbetsliv och i stället bära den frukten som Gud vill se i vårt livs trädgård.

Det Naturliga Resultatet av Gemenskap

Galaterbrevet 3:2,3 är ett avgörande avsnitt för de som önskar att leva på ett sätt som behagar Gud. Paulus skriver,

“Endast det vill jag veta: tog ni emot Anden genom att hålla lagen eller genom att lyssna i tro? Är ni så dåraktiga? Ni som började i Anden, ska ni nu sluta i köttet?”

Lägg märke till att aposteln jämför två saker: Anden vilken är besläktad med tro;

Arbete, vilket är besläktat med köttet.

Varje gång vi pratar om arbete, så handlar det om köttet. Varje gång vi pratar om Anden, så handlar det om tro. Anden och tron är besläktade, precis som arbete och köttet.

Någon kanske säger, ”men Chuck, vi måste arbeta för Herren.” Nej, det måste vi inte. Det finns inte en enda sak som jag kan göra i mitt kött som behagar Gud. Å andra sidan så producerar tro alltid frukt.

Om du är engagerad i arbete, litar du på köttet. Men om du vandrar av tro med Jesus Kristus, då frambringar Anden frukt i ditt liv. Frukt är inte någonting som du åstadkommer bara för att du tror att du måste; frukt är ett naturligt resultat som kommer av gemenskap.

Titta på den härliga frukten som hänger på ett persiko träd. Persikorna kämpar inte dag efter dag för att mogna; allt de behöver göra, är att hänga kvar på grenen. Mognaden är det naturliga resultatet av gemenskapen. Så länge som de hänger kvar, så kommer de att ge saftig och söt frukt.

Det är också sant när det gäller våra egna erfarenheter. Om vi verkligen förblir i Kristus - vilket är en plats av tro - då kommer den gemenskapen att bära frukt. Om det inte finns någon frukt i mitt liv, då måste gemenskapen bli ifrågasatt och även utmanad.

Det är därför Paulus säger till oss,

”Pröva er själva om ni lever i tron, prova er själva! Eller vet ni inte med er att Jesus Kristus är i er? Gör ni inte det så står ni inte provet” (II Korinterbrevet 13:5).

Jesus talade om att det verkligen finns något sådant som en ulv i fårakläder. Du kan se ut som en kristen, uppföra dig som en kristen, och prata som en kristen – men mormor, vilka stora tänder du har! Du kanske har alla utvändiga likheter till ett får men i verkligheten så är du en varg.

Så, hur ska vi kunna veta vem som är vem? Jesus sade, “Alltså ska ni känna igen dem på deras *frukt*” (Matteus 7:20)

Vi är kallade att granska våra liv, så vi kan avgöra vilken sorts frukt vi bär. Om frukten är dålig, är det något fel på vår gemenskap, vilket betyder att det är något fel på vår tro. En livsviktig gemenskap genom tro på Jesus Kristus kommer att frambringa frukt – och aldrig slå fel.

Vårt stora misstag

Ett av våra största problem är att vi har en benägenhet att vara mer intresserade av vad vi gör än vad vi är, medan Gud är mer intresserad i vad vi är, än vad vi gör. Han ser på frukter; vi försöker att producera arbete.

Sorligt nog, har vi alla under åren hört saker som, “Du borde göra det här för Herren; du borde göra det där för Herren.” Vi blir alltid uppmanade och pressade att arbeta för riket. Så, vi går ut och börjar arbeta för Gud, därför att pastorn eller kommittén har bett oss att göra det.

Kanske det är att besöka de som har kommit som gäster till kyrkan när Herren inte alls har kallat oss att besöka dem. Jag känner folk som blir alldeles vettskrämda om de måste besöka främmande människor. När de går fram till dörren och knackar, ber de innerligt, “Herre, låt ingen vara hemma ikväll.” Såna här besök blir inte naturliga för dem. Det blir påtvingat, ett arbete av köttet, som de snart kommer att bli förbittrade över. De hatar det och börjar att dra fötterna efter sig. Så ordföraren för kommittén ringer till dem och säger, “Vi saknade dig i tisdags på besöksdagen, vi vill vara säkra på att du kommer nästa tisdag.” De svarar motvilligt, “Okej” och därifrån blir det utförsbacke.

Det är så du blir inknuffad i en form som Gud aldrig har skapt dig till. Du blir tvingad till för dig onaturliga platser och du börjar att bli irriterad på din tjänst för Gud. Men Gud vill inte att du ska ge honom något som du kommer att klaga om. Gud står inte ut med “kristet klagande.” Det är en förolämpling till honom. Jag hatar också när folk klagat över vad de har gjort för mig. Det gör att jag känner mig dum och löjlig. Det är ingen som har frågat dem att göra det.

Om det är någonting som du absolut inte vill göra, så gör det inte. Gå inte ut och gör något ädelmodigt för att sedan klaga om det. Då är det bättre att du inte gör något alls.

Lämna hembesöken till de som älskar att göra besök. Det finns folk som tycker det är spännande att prata med främlingar. De är uttråkade över att sitta hemma och de kan inte vänta att starta upp

en konversation med folk som de aldrig träffat. Det är deras natur. Det kommer helt naturligt för dem - och det är nyckeln till det hela.

När det är naturligt, då är det inom fruktens sfär; när det är en belastning, då är det inom arbetets sfär. Gud utrustar oss alltid för att göra vad han har kallat oss att göra, och det kommer att vara naturligt för oss att göra det.

Många människor känner sig som andra klassens kristna därför att de inte kan göra vad andra kan. De möter troende som säger, "Prisad vare Herren! I förra veckan, vittnade jag till fem människor och alla fem tog emot Jesus." Åh, nej, tänker personen som inte har en Evangelists gåva, jag är ett uruselt vittne för Herren. Jag har inte vittnat till någon. Jag är en sådan misslyckad person. Han kommer att känna sig skyldig för att han inte var ute och föste ihop folk och frågade dem om de kände till de fyra andliga lagarna.

Varför är somliga människor så effektiva som Evangelister? Därför att det kommer naturligt för dem. Gud har försett och utrustat dem för det jobbet. Varenda en i kroppen är inte munnen, men munnen kunde inte fungera på ett effektivt sätt om det inte fanns en hjärna bakom den och fötter som tog den var den måste gå. Vi ska inte känna oss skyldiga bara för att vi inte har samma kallelse eller effekt som andra. Kroppen fungerar som en enhet, och Gud är den som har givit var och en vår del i kroppen.

Gud vill att du ska göra det som han har naturligt utrustat dig att göra. Frukten av det kristna livet blommar naturligt från dig när du förblir i Jesus Kristus genom din tro på honom. Jesus sade, "Min Fader förhärligas, när ni bär rik frukt" (Johannes 15:8). Gud vill att du ska vara oerhört fruktsam för honom. Den frukten kan bara komma fram när du förblir i Kristus - och det är trons position.

Köttlig tro existerar inte

Matteus evangelium säger att en dag kommer många människor att komma till Jesus, och talar om alla goda gärningar de har gjort för honom, och Herren kommer att svara, "Jag har aldrig känt er" (Matteus 7:23). Herren tar inte emot köttets arbete; det har han aldrig gjort.

Kom ihåg vad Gud sade till Abraham,

"Ta nu din son, din ende son Isak... och offra honom som ett brännoffer på ett berg som jag ska visa dig" (Första Moseboken 22:2).

Herrens ord låter lite konstiga - Abraham hade ju också en annan son, Ismael, som åtminstone var 14 år äldre än Isak. Vad menade Gud med, "Ta nu din son, din ende son"?

Svaret är att Ismael var ett verk av köttet. Han var inte löftets son; han var inte sonen genom tro. Ismael var en product av köttet. Gud vägrade att kännas vid Ismael därför att han var köttets verk. Gud kändes bara vid sitt verk genom Anden, Isak, barnet som kom genom tro. Därför sade han till Abraham, "Ta nu din son, din ende son Isak."

Gud känns aldrig vid eller belönar köttets arbete. Däremot önskar han starkt att Anden frukt ska vara karaktären i våra liv.

I Johannes femtonde kapitel förklaras det hur de troende bär frukt. Jesus sade,

”Förbli i mig, så förblir jag i er. Likasom grenen inte kan bära frukt av sig själv, så kan inte heller ni det, om ni inte förblir i mig.” (Johannes 15:4)

Jesus satte inte vikten på vad vi gör, utan på vad vi är. Vad som utgår från våra liv, är resultatet av vår gemenskap med honom. Vi kan inte ha en sann, verklig gemenskap med Herren utan att bära frukt. Om det inte finns någon frukt - för “genom deras frukt ska ni känna dem” - då är det bäst att vi granskar vår gemenskap.

Avfälliga frukt inspektörer

Gud gjorde ett underbart verk i ditt liv genom sin helige Ande. Gud älskade dig medans du fortfarande var en syndare. Och när du genom tro kallade på honom, så rättfärdiggjorde han dig från alla fel du någonsin gjort. Gud drog ett streck över det förflutna. Han omintetgjorde det som varit, precis som om det aldrig hade hänt. Det är vad ordet “rättfärdiggjord” betyder.

I det ögonblicket du genom tro tog emot Jesus Kristus - innan du gav ett enda öre till kollekten, innan du gjorde en enda sak - tog Gud bort alla svarta märken som pekade på dig, och suddade ut dem allihop. Genom din enkla tro på Jesus Kristus som din Frälsare och Herre, så rättfärdiggjorde Gud dig från allt det som varit. Gud tog Jesus rättfärdighet och tillskrev den till dig, bara för att du trodde. Din gemenskap med honom började genom tro.

Allt det här är elementärt men vi glömmer det ofta. Ibland kritiserar troende andra troende och hittar fel. De säger, ”Vet du vad de gör? Det är hemskt. De kallar sig själva kristna, och så gör de det här och det där. De lever inte upp till standarden - de går till och med ner till stranden. Det är förskräckligt?”

Vad gör dessa troende? De har utsett sig själva till domare. De har blivit avfälliga fruktinspektörer. De dömmar kvaliteten av en annan mans tjänare. Paulus hade något att säga om det; han skrev,

“Vem är du som dömer en annans tjänare? Det är inför sin egen Herre han står eller faller” Romarbrevet 14:4).

Det är mycket lättare att behaga Gud än människan. För att behaga Gud behöver vi bara tro på honom och lita på honom. Det är nådens budskap.

Om du tjänar mig, så kanske jag dömmar din tjänst. Jag kanske säger, ”Du är en usel tjänare. Jag vet inte varför jag behåller dig.” Om du gjorde något som gjorde mig missnöjd, så skulle jag säga, “Hör här, jag tycker inte om hur du torkar disken; du lämnar kvar för mycket vatten på dem och du plockar undan dem när de fortfarande är blöta. Jag tycker inte om att ta ut ett glas ur skåpet som fortfarande är fuktigt. Det är så basiller sprids. Torka dem ordentligt nu.”

Å andra sidan, kanske jag säger, ”Du är en underbar tjänare. Du gör ett sådant bra job! Det är verkligen en glädje för mig att ha dig här!” I båda fallen så är det jag som dömmar din tjänst, inte någon utomstående.

Sanningen är att jag inte är din härskare och att jag inte kan beordra dig hur du ska tjäna. Du måste stå inför din egen Herre och jag kan inte dömma din tjänst. Jag kan inte säga, ”Vilken urusel tjänare du är.” Jag har ingen rätt att dömma din tjänst till Gud. Det är Gud du tjänar, och det är inför honom du står eller faller. Paulus försätter och säger, “ Gud har makt att hålla honom stående” (Romarbrevet 14:4).

Bry dig inte om att andra inte kan se hur du någonsin kommer att klara dig. Jag har lärt mig att det är mycket lättare att behaga Gud än människor. Det är meningslöst att försöka att behaga alla. Även om du skulle lyckas att göra det, så kommer någon att klaga på dig därför att du fjäskar för alla. Det är omöjligt att behaga alla.

Det som är så underbart är att vi inte behöver behaga alla. Allt vi behöver göra är att behaga Gud. Och vad är det vi behöver göra för att behaga honom? Bara tro på honom och lita på honom. Vi behagar inte Gud genom all vår verksamhet och brinnande aktiviteter. Vi behagar Gud när vi tro på honom och litar oss på honom.

Jag ska göra det med glädje!

Tro behagar Gud och tro skapar gemenskap. Gemenskapen skapar frukten. Jag sitter inte bara och är ren, helig och rättfärdig och ler, ser snäll ut och visar kärlek hela dagen lång. Jag är engagerad i aktiviteter, men i aktiviteter som inte är arbete. Det är fantastiskt att kunna säga, ”Vet du vad, jag gör exakt vad jag vill göra; jag gör till och med vad jag älskar att göra!” Det är inte arbete, det är inte en tjänst, det är helt enkelt något som jag tycker om att göra.

För många år sedan när jag tjänade i ett kyrkosamfund, så gick jag till sammankomster och träffade några av mina kompisar. Vi brukade gå ut på middag, och jag började att prata om en text i Bibeln som Herren hade öppnat mitt hjärta för. “Åh, sluta, Smith - det är jobb prat,” sade de, och bytte samtalsämne. Då svarade jag, “vad menar ni, jobb prat? Det är mitt liv! Det finns ingenting som jag hellre pratar om. Det finns ingenting som är intressantare att diskutera.”

När du gör det du älskar att göra, då är det inte ett arbete. Du är inte på en verkstad. Du slavar inte på en fabrik. Din verksamhet är frukten av gemenskap.

När Guds kärlek fyller ditt hjärta, är allt du vill göra att prata om honom: hans Ord, hans godhet, hans kärlek. Du går inte omkring för att få beröm, bara för att du har gjort någonting som du tycker om att göra. Du tittar inte efter belöning för det som kommer naturligt för dig (även fast Gud kommer att belöna dig för den frukt som kommer från ditt liv). Du gör det därför att du tycker om att göra det, därför att det är i din natur att göra det, därför att Gud har lagt det på ditt hjärta att göra det. Faktum är att om du känner det som du skulle dö om du inte gjorde det.

“Ty Kristi kärlek driver oss,” skrev Paulus (2 Korinterna 5:14). “Ve mig om jag inte predikar evangelium!” (1 Korintierna 9:16).

Jag är säker på att vi alla har haft erfarenheter som Jeremia, som blev kastad i en fängelsehåla för att han förkunnade Guds ord för Israels kungar. När han satt där i mörkret sade han, ”Nu räcker det, jag har fått nog. Gud, här är min avskedsansökan. Be mig aldrig att tala i ditt namn igen. Jag kommer inte att göra det. Lägg inte ditt ord på mitt hjärta igen. Herre, jag har fått nog, jag har slutat. Förstår Du? Det är över. Jag kommer aldrig mer att tala i Guds namn. Du behandlar mig på detta viset och låter dem slänga mig i en fängelsehåla. Du tar inte hand om mig. Men det är okej; Jag har fått nog!” (se Jeremia 20:9)

Jeremiah var arg. Men han erkände snart,

“Då blev det i mitt hjärta som en brinnande eld, instängd i mitt innersta. Jag ansträngde mig att uthärda den men kunde det inte” (vers 9).

Han kunde inte göra annat än att tala. Han var tvungen att tala. Han behövde inte tvinga sig som om det vore ett arbete; faktum är att han försökte tvinga sig själv att inte tala, men talade i alla fall. Varför? Det var en naturlig sak; det var frukten av hans gemenskap.

Gnäll är inte Andens frukt

Gud äger inte fabriker, han odlar trädgårdar. Han är inte intresserad av dina goda gärningar; han önskar att delta av din goda frukt. Han vill inte att du ska lita på ditt kött; han kallar dig att lita på hans Ande.

Som Paulus påminner oss om, efter att ha börjat i Anden, så kan vi inte bli perfekta i vårt kött (see Galaterbrevet 3:3). Vi kan inte tillägga gärningar till vår tro för att förbättra gemenskapen, även fast det är vad många människor strävar att göra.

Många gånger börjar folk att tro på Gud, älskar Herren, tjänar Herren, och har en strålande tid med vad de gör. De har glädje i Anden. Sedan så kommer några bröder och börjar att lägga tunga bördor på dem. “Om du verkligen är kristen, så skulle du göra det här. Hur kommer det sig att ni gör det där? Va, menar ni att ni kallar er själva kristna? Och ni gör inte ens det här? De börjar att lägga fram alla de här tunga kraven, så tillslut blir kristendomen en tung börda. Det slutar att vara naturligt och glädjefyllt och börjar bli ett slit, ett job, ett arbete.

När ska vi lära oss? Vi kan inte förbättra rättfärdigheten som Gud har gett oss. Vilket arbets baserat förhållande som helst blir snart ett knogande i vilket vi förlorar glädjen i vårt förhållande med Herren. Helt plötsligt så är det en plikt, en betungande uppgift. Det dröjer inte länge förrän vi börjar att klaga. Guds glädje försvinner från vår vandring. Vi har inte frihetens glädje, utan arbetar under trældomens ok. Vi tänker, det är bäst att jag ber i kväll, annars kommer jag verkligen vara i knipa. Men, åh, jag är så trött. Jag vill inte stiga upp ur sängen. Jag antar att jag är tvungen att göra det, men det är så kallt!

Jag är säker på att Gud säger, håll klaffen och gå och lägg dig! Stör mig inte med ett sådant humör. Vem har bett dig att höra av dig?

Man kanske skulle tro att om någon hade lärt sig det här, så borde det vara de som är lärda evangeliets budskap. Ändå så finns det de som vill att du ska tro de uträttar Andens gärningar genom köttets arbete. De beskriver vilket helgande det krävs för att ha en tjänst som deras - vilken enorm personlig uppoffring man måste göra för att ha en sådan kraft. De talar om sitt engagemang, och deras fastetid och deras helgelse och lägger fram det på ett sätt som om deras tjänst har gett dem en nivå av andlighet som gjort att Gud har anförtrott dem sin kraft. Gud kan inte lita på alla, så mycket att han kan ge dem av sin kraft, säger de, men de anser att de har förtjänat det. Ofta säger de faktiska saker som, "Jag gick in i ett annat rum, stängde dörren, och sade, "Gud, jag kommer inte att lämna det här rummet förrän du har gett mig kraften. Och jag stannade där och fastade och bad tills jag fick den." De pratar precis som om deras rättfärdighet har förtjänat Guds gunst. Men det har den inte; det var bara ett arbete. Och Gud kommer aldrig att kännas vid köttets arbete.

Paulus sade,

"Har ni lidit så mycket förgäves, ja helt förgäves? Han som ger er Anden och gör underverk bland er, gör han det för att ni håller lagen eller för att ni lyssnar i tro?" (Galterbrevet 3:4,5)

En sann pastor ger all ära till Herren. Jesus sade,

"Låt på samma sätt ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen. (Matteus 5:16)".

Vi är alla inbjudna

Guds verk kommer inte genom vår rättfärdighet. De kommer utav nåden genom tro. Och det betyder att var och en av oss kan göra det. Du behöver inte vara ett extra helgat instrument.

Låt ditt liv vara såsom en trädgård, där Gud kan komma och njuta av frukten du frambringar medans du förblir i Kristus.

Jakob säger att Elia var en människa med en liknande natur som vi (se Jakob 5:17). Han blev nedstämd, han blev upprörd, han blev arg och han gjorde fel. Men han bad och det regnade inte på tre år. Elia var inte någon super helig profet. Han var inte en mystiker. Han var en person precis som vi, med samma sorts känslor som vi har - med samma svårigheter. Men ändå lyssnade Gud på honom på grund av hans tro.

Vi har samma möjlighet. Allt som behövs är att vi tror och litar på Herren.

Eftersom du har börjat i Anden, så måste du också fortsätta i Anden. Du började i tro, du måste nu också fortsätta i tro. Låt inte det urartas till arbete; låt inte dina kristna erfarenheter bli trista. Bli inte en fabriksarbetare, utan låt ditt liv bli som en trädgård där Gud kan komma och njuta av frukten du producerar när du förbliver i Kristus genom tro.

Tro på välsignelserna

En del misstag försvinner aldrig. Tänk på villoläran som satte krokben för kyrkan i Galatien för ung. 2,000 år sedan. Av någon anledning så är den fortfarande stark idag. Trots det Paulus sade, så fortsätter många lärare att undervisa idén att vi tar emot den helig Anden genom att hålla lagen. Det är tragiskt att en av de största stötestenarna och hindren för att kunna få uppleva Guds fulla välsignelse och kraft är en lära som kommer från kyrkan! Vi hör att om vi vill ha den helig Anden i vårt liv, så är det bäst att vi skärper oss. Vi måste göra oss av med varje uns av orenhet om vi ska bli värdiga hans välsignelser.

Även fast en sådan lära är ärligt undervisad, så är den verkligen felaktig. Det väsentliga i sådan undervisning är att vi måste bli rättfärdiga genom vårt eget uppförande och egen ansträngning, och endast då kommer Gud att ha något med oss att göra. Det var en sådan felaktig lära som hindrade mig i så många år, ifrån att ta emot Guds bästa.

Trogen men frustrerad

Som barn växte jag upp i en Pingstkyrka. Jag önskade av hela mitt hjärta att bli, som det kallades, döpt i den helige Anden. Jag gick till många möten "för att vänta" och gick ofta med min far till bönemöten på lördags-kvällarna. Där väntade jag på Herren och bad att Gud skulle fylla mitt liv med sin kraft.

Jag älskade Gud innerligt och jag önskade att ta emot all kraft från Gud som jag kunde få. Men det var någonting som stod i vägen. Under många års tid trodde jag att det var någon dold synd som höll mig tillbaka. Och det var det, men inte den sortens synd som jag inbillade mig. Mitt problem var inte lust, eller girighet, eller någon uppslukande ovana. Mitt problem var självrättfärdighet.

Du kanske tycker att det är konstigt att någon så ung skulle brottas med andlig stolthet. Jag lärde mig bibelverser utantill. Jag kunde räkna upp alla Bibelns böcker och stava dem. Jag kunde citera hela kapitel i Bibeln. Jag gick aldrig på bio. Jag hade aldrig rökt en cigarett. Jag gick aldrig på danser. Kyrkan som jag gick till undervisade att allt sådant var syndigt, så jag undvek dem plikttroget.

Många gånger såg jag pastorns son plocka upp cigarettfimpar och rökte dem, men sådant gjorde inte jag. Mina andra kompisar gick på matiné varje lördag, men jag gjorde aldrig det. Jag skulle vara helig.

Vad var det då som var så fruktansvärt fel? Gud välsignade mina kompisar, även fast de rökte cigarettfimpar! Herre, du vet att jag är mer rättfärdig än vad de är, tänkte jag. Jag har aldrig gjort någon av de syndiga sakerna. Varför välsignar du dem och inte mig? Det var väldigt svårt för mig.

Det blev värre när jag hörde folks vittnesbörd om hur de väntade på den helige Anden att fylla dem. När de väntade på Gud, så visade Herren dem ett cigarettpaket i deras ficka. I samma

ögonblick som de tog ut cigaretterna och lade dem på altaret, så fyllde Gud dem till synes med den helige Anden.

Jag försökte att förtjäna Guds välsignelse, men jag var aldrig tillräckligt god. Det slog mig aldrig att i tro helt enkelt fråga Gud.

Problemet var kanske att jag aldrig hade ett paket cigaretter i min ficka som jag kunde lägga på altaret. Så istället gick jag igenom veckans synder i huvudet, och tänkte, okej Herre, jag blev arg på min bror den här veckan. Herre förlåt mig för att jag blev arg. Sedan väntade jag på att han skulle fylla mig med sin Ande. Men det gjorde han inte.

Oräkneliga gånger hörde jag talare som sade, "Ni vet att Gud inte fyller ett orent kärl. Han är den helige Anden. Därför måste ni vara ett heligt kärl." Så jag gjorde mitt bästa för att vara helig. Jag erkände till Gud allt jag kunde komma ihåg (och även saker som jag inte hade gjort, för säkerhets skull).

Jag gick igenom allt i mitt samvete gång på gång. Jag gav mitt liv till Gud om och om igen. Jag gav upp varje liten tvivelaktig aktivitet jag kunde komma på och offrade upp saker som jag älskade att göra, allt i ett förgäves försök att vara helig och rättfärdig nog för att Guds helige Ande skulle fylla mitt liv. Jag var frustrerad och kände mig kvävd i min gemenskap med Kristus.

Till slut var jag så desperat att jag sade till Gud, "Okej Herre, jag åker till Kina som missionär. Snälla, fyll mig med din helige Ande." Men han gjorde det inte. Jag lovade Gud att jag skulle åka till Kina, Afrika, Syd Amerika, och Indien. Men han gjorde det fortfarande inte.

Jag strävade hela tiden efter att bli fylld med den helige Anden genom arbete - genom att bli rättfärdig utav att hålla normer som jag själv hade satt upp. Jag försökte ta emot Anden genom att hålla lagen. Jag testade alla trick jag kände till, jag hungrade ärligt efter, och önskade att bli fylld av Gud och att få ta emot hans gåvor. Jag vet inte hur många nätter jag led svåra kval inför honom, och undrade varför han aldrig välsignade mig.

Jag var övertygad om att jag var tvungen att uppnå någon rättfärdighets plåtå innan Gud skulle välsigna mig. Jag trodde att i det ögonblicket jag nådde denna höga plåtå, så skulle den helige Anden fylla mig. Samtidigt var jag upprörd över det jag såg runt omkring mig. Hur kunde folk komma direkt från gatan och ta emot Jesus Kristus som sin Frälsare medans de stank av sprit och nikotin, och bli döpt i Helig Ande rakt där på stället? Ändå var det just vad som hände.

Det var inte rättvist. Här hade jag levt för Herren, tjänat honom hela tiden, och de blev välsignade men inte jag. Jag kunde inte förstå Gud, det var något som inte stämde. Det var omöjligt för mig att se undervisningen som jag hade fått stämma överens med vad jag såg hända.

Om jag bara hade förstått Guds nåd! Då skulle jag inte ha väntat alla de åren för att få ta emot Guds Heliga Andes kraft. När jag började att läsa och förstå Guds ord, kom jag till slut till texten där Paulus frågar,

”Tog ni emot Anden genom att hålla lagen eller genom att lyssna i tro?” (Galaterbrevet 3:2).

Plötsligt förstod jag att det var en retorisk fråga. Det självklara svaret var att de hade tagit emot Helig Ande genom att lyssna i tro.

Jag var mållös. Jag hade aldrig fått den undervisningen. Jag hade försökt att själv bli helig nog och tillräckligt rättfärdig, men jag lyckades självklart aldrig bli tillräckligt god för att förtjäna att bli fylld av den helige Anden. Jag tänkte aldrig på att helt enkelt fråga i tro. Jag var säker på att Gud behövde min hjälp.

Den dagen lade jag alla mina självrättfärdiga försök åt sidan och sade helt enkelt, “ Herre, jag tar nu emot gåvan av den helige Anden, ifrån dig.” Och det gjorde jag, i just det ögonblicket. Vad dum jag är, tänkte jag. Jag kunde ha fått det här för flera år sedan, om bara jag hade vetat. Om jag bara hade fått lära mig!

Tänk vad jag förlorade i dessa torftiga åren, tack vare en lära som lade tonvikten på lydnad till regler och förordningar! Vi blir fyllda av den helige Andens kraft genom att lita på och tro på Jesus Kristus som vår Herre och Frälsare, inte genom att hålla några yttre lagar. Det är därför jag repeterar det här enkla men kraftfulla budskapet om och om igen, med betoning på Guds nåd, kärlek, barmhärtighet och godhet till oss ovärdiga syndare.

Välsignelserna är dina bara du ber om dem.

När jag började förstå Guds Ord, såg jag att det inte var min rättfärdighet eller förmåga till att nå en plåtå av helighet som gör mig värdig Guds välsignelse. Gud välsignar mig när jag helt enkelt tror på honom, och litar på att han kommer att välsigna mig. Desto längre jag lever, desto mer inser jag hur ovärdig och oförtjänt jag är att ta emot Guds beröring. Han vill välsigna mig, inte för att jag är god, helig och ren, utan därför att det finns i hans natur. Han glädjs åt att välsigna sina barn.

Visste du att det bara finns en sak som håller tillbaka Guds välsignelser från ditt liv? De hålls inte tillbaka för att du inte har varit trogen i dina bönestunder den här veckan. De hålls inte tillbaka för att du har misslyckats på något område i ditt liv. Alla misslyckas. Det enda som håller tillbaka Guds välsignelser i ditt liv är din egen vägran att tro att han kommer att välsigna dig. Guds välsignelser är tillgängliga för vem som helst som helt enkelt tror på honom och litar på att han kommer att välsigna dem.

Kom inte till Gud, baserat på din egen rättfärdighet eller godhet. Du vore dum om du ville neka Gud att verka i ditt liv! Den enda inställningen han accepterar säger, “Jag är en misslyckad människa och jag förtjänar det inte – men Herre jag ber att du välsignar mig ändå.”

Från den stunden när jag äntligen förstod att Guds välsignelser var mina genom en enkel tro på honom, då upplevde jag hans välsignelser. Jag tagit emot så mycket ifrån Gud att det är omöjligt att hålla reda på alla välsignelser. Jag har kommit till en dörr som aldrig är stängd. När jag kom i min egen rättfärdighet så var dörren för det mesta stängd. Men nu när jag kommer till Gud, med hans kärlek som grund, så är den dörren aldrig stängd.

Gud älskar oss alltid. Hans kärlek för oss förändras inte från dag till dag. Han älskar oss inte mindre idag än vad han gjorde igår. Så fungerar inte Guds kärlek. Hans kärlek för oss är beständig; den skiftar inte. Hans kärlek för oss beror inte på oss; den beror på honom och hans kärleksfulla natur.

Gud är kärlek. Han älskar dig och fortsätter att älska dig trots att du är en usel syndare. Även när du gjorde uppror mot honom och skakade din näve i hans ansikte och sade, ”Jag hatar dig Gud!” älskade han dig då. Och han älskar dig nu. Därför att Gud älskar oss, vill han välsigna oss. Guds välsignelser beror inte på vår godhet, vår rättfärdighet, eller vår trofasthet. Guds välsignelser beror endast på Guds önskan att välsigna oss. Vår roll är endast att ta emot och att lita på att han kommer att välsigna oss. Kommer du ihåg Paulus retoriska fråga? “ Tog ni emot Anden genom gärningar eller genom att lyssna i tro?” Har du blivit så rättfärdig att Gud till slut beslutade, “Han är nu tillräckligt rättfärdig, så jag antar att jag är tvungen att fylla honom”? Nej, vi är inte mer rättfärdiga nu än vad vi var den första dagen vi trodde.

Om du bara visste vilken välsignelse och kraft Gud är ivrig att ge dig om du bara litar på och tror att han kommer att göra det. Vi liknar så ofta de dåraktiga Galaterna. Varför skulle vi vara så dumma att vi återvände till ett legalistiskt förhållande, när vi kan ha en kärleksrelation med Gud? Var inte dum och kräv vad du tror att du förtjänar, för du förtjänar döden. Det gör vi alla, för alla har vi syndat.

Gud vill välsigna dig nu därför att han älskar dig. Gud vill välsigna ditt liv, och vägen till den välsignelsen är genom din tro.

Du kan inte mena mig?

Någon av er som läser det här, kanske tror att det är omöjligt att Gud kan välsigna dig, därför att du har misslyckats för mycket eller för att du har gjort något fruktamsvärt fel. Kanske du har ett kroniskt problem med ett dåligt humör eller en lustfull aptit. Du undrar, hur kan Gud välsigna mig när jag skriker åt mina barn? Hur kan Gud välsigna mig när jag är så ruttet? Hur kan Gud välsigna mig när jag är si eller så? Ditt problem är att du letar efter en välsignelse som är baserad på dina goda gärningar. Du är fast i ett tankesätt som säger, “ När jag blir så god och så perfekt, då kan han välsigna mig.”

Men det är så vilselett!

Vi måste få in i våra huvuden att Gud vill fylla våra liv med Helig Ande i samma ögonblick som vi säger, “Herre, jag önskar verkligen att få denna kraft och jag ber dig att fylla mig.”

Men jag måste varna dig. Det går inte att neka till att det är precis då som andlig strid bryter ut. När du ber om att bli fylld av Guds Ande, kommer Satan genast att börja kasta in alla sortens beskyllningar i din hjärna. Han kommer att distrahera dig. Han kommer att göra så du känner dig skyldig eller ovärdig. “Vad gör du, varför ber du Gud om det?” hånar han. Du borde skämmas. Du har inte rättighet! Se på vem du är. Se på vad du har gjort. Hur skulle det vara möjligt för Gud att fylla dig med sin helige Ande?”

Ironiskt nog så använder Satan kristna människor till att uttrycka denna lögn. Vilken självrättfärdig människa som helst kommer oundvikligen att klandra dig. "Det är ditt eget fel, annonserar han. "Om du bara hade lite mer tro. Om du bara vore lite mer andlig. Om du bara vore lite mer lik mig." Lite av den sortens andlig bombardemang, och många av oss beslutar oss för att ta tillbaka alltihopa. "Glöm det hela Herre, säger vi."

Gud vill att du ska uppleva hans kärlek, hans närhet, hans kraft, och hans smörjelse.

Vilken tragedi! Jag vet att jag inte förtjänar Guds välsignelser, men Gud välsignar mig inte därför att jag förtjänar det. Guds välsignelse är baserat på hans kärlek till mig och hans nåd till mig genom Jesus Kristus. Det är grunden för välsignelsen - inte min godhet, inte min rättfärdighet, och inte min fullkomlighet. Om vi ändå kunde få in det i våra tjocka skallar, skulle vi börja bli välsignade långt mer än vad vi kan föreställa oss.

Välsignelserna finns där. Gud vill välsigna dig. Allt du behöver göra är helt enkelt bara att tro att han kommer att välsigna dig, fast du vet mer än väl att du inte förtjänar det. Välsignelserna kommer inte på grund av vad du har åstadkommit, de kommer genom din tro - därför att du litar på och tror att Gud kommer att välsigna dig.

Misslyckande att kunna förstå denna sanning är den exakta anledningen till att många människor har riktiga problem i deras kristna upplevelse. "Jag vet inte varför Gud har välsignat honom, han röker ju cigarrer!" "Det gör inte jag. Men se på alla hans välsignelser! Jag kan inte förstå varför Gud välsignar folk som röker cigarrer." Men det är självklart att Guds välsignelser inte beror på om vi röker. De beror bara på om vi tror att Gud kommer att välsigna oss därför att vi är hans barn.

Gud vill välsigna sina barn idag. Ty HERRENS ögon överfar hela jorden, för att han med sin kraft ska hjälpa dem som med sina hjärtan ger sig hän åt honom (se 2 Krönikeboken 16:9). Vänd bara ditt hjärta till Gud, tro på hans ord, och lita på att han kommer att göra vad han har lovat. Säg, "Herre, välsigna mig nu." Och ta emot det.

Jag vet att be om nåd på ett sådant sätt, nästan känns som en förolämpning för oss. Det ögonblicket jag säger, "Åh, Herre, ge mig en riktig välsignelse i kväll", så opponerar sig mitt förstånd: Vad menar du med att fråga Gud om en välsignelse? Efter vad du tänkte här på eftermiddagen, hur kan du be om Guds välsignelse?

Det är så svårt för oss att förkasta idén om att förtjäna en välsignelse. Att helt enkelt bara tro och att förvänta sig att Gud kommer att välsigna oss - fastän vi har misslyckats och inte förtjänar det - är väldigt svårt för oss. Men när vi äntligen kommer över det hindret och vi förväntar oss att Gud ska att välsigna oss, helt enkelt därför att han har lovat att göra det, så kan ingenting hindra hans välsignelser från att beröra våra liv.

Abrahams välsignelser

Och vilka välsignelser de är! Samma välsignelser som Gud lovade Abraham tillhör oss, därför att vi är Abrahams barn. Lyssna bara på tre av de utlovade välsignelserna:

“Frukta inte, Abraham: Jag är din sköld, din lön ska bli mycket stor.” (1 Moseboken 15:1)

”Jag ska göra dig mycket fruktsam” (1 Moseboken 17:6)

”Och Jag skall upprätta mitt förbund mellan mig och dig och dina efterkommande från släkte till släkte, ett evigt förbund. Jag ska vara din Gud och dina efterkommandes Gud. (1 Moseboken 17:7).

Alla dessa välsignelser, och ännu fler, är dina. Därför att Gud ser dig i Kristus, så är Jesu rättfärdighet skänkt till dig. Det är den enda förutsättningen på vilken Gud välsignar dig helt och fullkomligt.

De goda nyheterna om Guds nåd står fast vid att trots att du inte förtjänar det, så vill Gud att du ska få uppleva hans kärlek, hans närhet, hans kraft och hans smörelse. Gud har gett varje person ett mått av tro. Använd det, bruka det, och det kommer att växa. Tro helt enkelt, och förvänta dig att Gud ska välsigna dig.

Glöm aldrig att Guds Andes välsignelse i våra liv inte är skänkt till oss därför att vi en dag blev tillräckligt heliga att förtjäna hans välsignelse. Den kom till oss när vi äntligen såg ljuset och vi helt enkelt trodde att Gud skulle hålla sitt ord. Våra rättfärdiga gärningar hade ingenting med det att göra.

Guds vägar har inte förändrats ett dugg. Abrahams välsignelse kommer till oss alla genom enkel tro på vår Herre Jesus. Vår uppgift är bara att tro på hans välsignelser för oss.

Och när jag tänker på det, är det en enorm välsignelse i sig självt.

Striden börjar

För en tid sedan fick jag ett brev ifrån en ung man som talade om för mig hur han brottads med sin köttsliga natur. Han beskrev sina hopplösa banrekord av nederlag efter nederlag, nästan upprepande av Paulus rop i Romarbrevet 7:24:

“Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?”

Det var lätt för mig att relatera till hans erfarenheter. Vi har alla lidit igenom liknande svåra tider i vår gemenskap med Herren. Trots att vi längtar efter ett liv som gläder Gud, så visar det sig att köttets krafter är för starka och vi misslyckas.

Genom kyrkans historia har människan letat efter sätt att få köttet under kontrol. Det var en tid då många kristna trodde att det enda sättet att uppnå seger var att låsa in sig i en garderob i ett kloster. De vägrade att ha kontakt med något eller någon som kunde få dem att falla. Men om man tittar i deras dagböcker som de lämnat efter sig, så ser man att isolering inte hjälpte.

Jerome, den berömde teologen från den tidiga kyrkan, levde i många år i ett rum som inte var större än en bur. Hans enda kontakt med den yttre världen var ett litet fönster genom vilket han fick sina måltider. Han stängde helt och hållet av sig från allt och alla, så att han skulle kunna överlåta sig själv helt och hållet till att studera Guds ord, meditera, och bedja. Men hans personliga dagböcker visar att hans stränga livsstil, och tjockleken på väggarna som omringade honom inte kunde stå emot påtrycket av hemska tankar, inbillningar, och fantasier medans han satt i sin mörka lilla skrubbb.

Vår hjälp kommer inte förrän vi inser att svaret är långt ifrån våra egna resurser. Att ropa ut till Gud är hemligheten till vår befrielse.

Köttet är en hemskt stark fiende. En del kristna strider en förlorande kamp mot köttet hela deras liv med Herren. De känner sig som Israliterna, som omkom i öknen utan att ens ha kommit in i Guds vila.

Varför får inte sådana kristna njuta av Guds seger? Det är lätt att förstå: de lägger ner all sin kraft på att försöka leva ett gudfruktigt liv i sin egen styrka. Istället för att överlämna sina liv och svårigheter till Gud, så fortsätter de att leta efter någon ny metod, något nytt program för rättfärdighet. Och inga av dem fungerar någonsin.

Så länge som någon av oss försöker att rädda oss själva från “den dödsdömda kroppen” genom desperata försök att hitta ett annat program eller formulär för att styra våra försök, så kommer vi att misslyckas. Vår hjälp kommer inte förrän vi inser att svaret ligger långt utanför våra egna resurser. Till vår häpnad så är det ropet till Gud i vår svaghet som är hemligheten till vår befrielse.

Inte ännu ett själv-förbättrings program

Vår totala hjälplöshet är svår för de flesta att erkänna. Vi vill anse oss själva som starka, kapabla människor, som kan ta hand om våra egna affärer. Hur många gånger har vi inte startat ett själv-förbättrings program, övertygade om att ifall vi bara beslöt oss för att göra det, så kunde vi lätt förlora några kilon eller få tillbaka vår kondition eller få bort en besvärlig ovana? Men sorligt nog är sanningen den att så länge vi tror att vi kan förändra våra egna liv genom vår egen kraft, så kommer det aldrig att ske.

Ett av de största hindren för tillväxt i det kristna livet är föreställningen att vi kan leva ett liv som gläder Gud genom våra egna insatser. Om vi tror att vi kan göra det, kommer vi försöka ta äran för det. "Se, det var inte så svårt att bli av med den där ovanan! Jag visste att jag kunde göra det!" Då ger vi inte äran till Gud, utan skriver en framgångssaga med oss själva som stjärnan. Vi börjar att tala om för andra hur vårt recept kommer att fungera för dem också, och Gud hamnar längre och längre bort från bilden. Självklart rasar hela korthuset runt omkring oss, trots vårt stora självförtroende, så fort som tragedi eller besvikelse kommer vår väg.

Gud låter oss följa alla dessa själv-hjälp, själv-förbättrings program tills vi har provat alla. Han låter oss använda alla våra egna resurser tills vi når det ärliga erkännandet, "jag klarar det inte. Jag kan inte bli rättfärdig genom min egen kraft. Åh, jag min arma människa!" Det är väldigt svårt för oss att vara så ärliga, därför att det tvingar oss att erkänna vår egen oförmåga, misslyckande och svaghet. Vi askyr att komma till dessa slutfattningar därför att de krossar vår stolthet.

Det är endast när vi erkänner vår absoluta maktlöshet, som vi finner hopp. När vi äntligen vänder oss till Guds nåd, då ingriper Herren och börjar att göra det verket som vi själva inte kunde göra. Det är inte förrän vi blir drivna utav desperation och ropar ut i hjälplöshet och hopplöshet, som vi börjar erfara riktig seger i Kristus.

Striden börjar

På ett sätt så är detta faktum att det pågår en riktig strid, en anledning för jubel. Om vi inte hade blivit andligt levande genom Gud, så skulle det inte vara någon strid alls. Om min själ fortfarande vore död i överträdelser och synder, så skulle jag inte brottas med onda begär. Då skulle jag dyka direkt in och leva efter köttets begär. Just att vi befinner oss i den här striden är starka bevis på att vi verkligen är Guds barn.

Och vi befinner oss i en strid. Vem kan förneka att det pågår en grym strid inom oss alla? I Galaterbrevet 5:17 talar aposteln Paulus om för oss,

"Ty köttet söker det som är emot Anden och Anden söker det som är emot köttet: de två strider emot varandra för att hindra er att göra det ni vill."

Petrus kände till allt om den här striden. En gång skröt den stora och kraftiga fiskaren för Jesus att även om alla andra flydde, så skulle inte han göra det. Men innan natten var över hade han förnekat sin Herre tre gånger. Jesus hade haft rätt hela tiden: anden är villig men köttet är svagt.

Precis som Petrus, så reagerar vi ofta impulsivt innan vi kan behärska oss. Vi vill göra det rätta, men märker att vi gör fel. Som Paulus skrev,

“Jag finner alltså den lagen: jag vill göra det goda, men det onda finns hos mig. Till min inre människa gläder jag mig över Guds lag, men i mina lemmar ser jag en annan lag, som ligger i strid med lagen i mitt sinne och som gör mig till fånge under syndens lag i mina lemmar (Rom. 7:21-23).

Vi kan inte vinna Guds seger förrän vi inser att det pågår en ständig strid över kontroll mellan Helig Ande och vårt kött, inom oss. Vårt kött är ännu inte dött. Även fast vi började att smaka på och glädde oss åt fördelarna som kom genom Anden, när vi gav vårt liv till Kristus och även fast den köttsliga naturen blev tagen av tronen i vårt liv, så är striden ännu inte över. Innan vår förvandling tyckte köttet om att dominera och kontrollera våra liv, och inte förrän våra kroppar är utlösta kommer köttet att ge upp striden att få oss tillbaka under dess kraft.

Är våra begär fel?

Här är det viktigt att vi inte gör misstaget att tro att våra kroppsliga begär och aptiter är onda i sig själva. Våra kroppsliga begär var skapade av Gud och är absolut nödvändiga för att kunna leva.

Köttets starkaste begär är begäret för luft. Det är inte fel att andas, men det är möjligt att förvrida denna naturliga funktion och använda det för att andas in kokain. Om vi gör det, så tar vi en naturlig funktion som Gud har gett oss, och förvränger den till ett onaturligt slut. Bibeln kallar detta “synd.”

Därefter kommer kroppens begär efter fuktighet. Det är inget fel med törst, inte förrän vi beslutar oss att släcka den med att sitta i en bar och kasta i oss drinkar, tills vi inte kan se klart. Åter igen, tar vi ett naturligt begär och använder det för ett annat ändamål än för vad Gud menade att det skulle användas till.

Vårt nästa starka begär är hunger. Det är ingenting ogudaktigt med att äta, förrän det blir allt vi tänker på och det börjar att påverka vår hälsa. Normalt så associerar vi ett missbruk av vårt naturliga begär för mat med frosseri, men lika skadligt är fixeringen en del har med att vara smal. De lever för att räkna kalorier och tvingar sig själva att motionera tills de är alldeles förstörda. Detta är också synd.

Gud skapade det sexuella begäret för fortplantning, men också som ett underbart sätt att uttrycka ömsesidig kärlek, mellan man och hustru. Men när vi tar detta begär och gör det till en leksak för nöjets skull, då är kärlek inte längre fokuseringen, och då blir det fel.

När vi tar alla de här underbara begären som Gud har gett oss, och förvrider dem till själviska förmåner, ser du då hur det blir en sak som strider mot Anden? Gud har gett oss alla de här köttsliga begären, men han menade inte att någon av dem skulle ha makt över oss. De är en nödvändig del av livet, men han planerade inte att de skulle dominera våra liv.

Jesus sade att om allt vi tänkte på vore, vad vi skulle äta, dricka, eller ha på oss, då är det ingen skillnad mellan oss och hedningarna (se Matteus 6:31,32). En person som inte känner Gud, kan inte göra något annat än att jaga efter kroppsliga begär, men vi som är troende vet att livet består av mer än mat, och kroppen mer än kläder. Köttets begär är korrekta och rätta, på sin rätta plats, men Gud menade aldrig att de skulle styra över oss. Men i vårt fallna tillstånd försöker den kroppsliga apptiten styra våra liv. Det är här som striden börjar.

Mästarens krigsplan

Det är nu som frågan kommer upp, vad ska vi då göra med köttet? Gud har redan tagit hand om saken. Han kallar det "korset"

Försök inte att friköpa köttet eller att klä upp det i andlig mundering eller förbättra det. Det kan inte inlösas. Det måste korsfästas. Paulus förklarade,

"Vi vet att vår gamla människa har blivit korsfäst med Kristus, för att syndens kropp (vår fallna natur som vill styra) skall berövas sin makt, så att vi inte längre tjänar synden" (Romarbrevet 6:6).

Det Bibliska receptet för att upplösa striden mellan kött och Ande är inte personlig disciplin eller självkontroll. Det är kraften genom den helige Anden.

Vårt jobb är att erkänna detta som sanning. Om våra köttliga begär inte längre var en faktor in våra liv, skulle vi inte behöva se på det som om den gamla naturen dog med Kristus. När vi stöter på ett område av vårt kött som fortfarande kontrollerar oss, måste vi ärligt erkänna att striden mellan köttet och anden finns kvar i oss. Då måste vi ta den särskilda svaga delen till korset och anse den som korsfäst.

Och ändå är det bara det första steget! Det Bibliska receptet för att upplösa konflikten mellan kött och ande är inte personlig disciplin eller självkontroll. Makt över köttet kommer enbart genom ett liv som är kontrollerat av Anden. Trots att konflikten kommer att vara med oss så länge vi lever i dessa kroppar, så ger Gud oss resurser för andlig seger. När vi låter Guds Ande ta över och verka starkt i våra liv, då kan vi triumfera över vår fallna natur.

Den egna strävan att försöka bli helgade är en köttligt ansträngning. När Paulus kom till en plats av desperation och ropade ut, "Åh jag arma människa!" Då frågade han inte, "Hur kan jag hitta ett nytt sätt så att jag kan göra bättre nästa gång? Hur kan jag försöka hårdare, så jag kan få ett mer tillfredsställande resultat?" Paulus hade redan gått den vägen som leder till fruktlöshet. Han förstod att kraften att leva ett gudfruktigt liv inte fanns inom honom själv. Han såg att han behövde en frälsare och därför ropade han, "Vem skall frälsa mig?"

När Jesus väcker vår ande, ger han oss också helt nya begär. Vi börjar att längta efter en intim gemenskap med Gud, en djupare kunskap och förståelse för hans Ord, och ett närmare förhållande med andra som lever i Kristus Jesus. Vi längtar inte längre efter att leva i köttet, för vi har insett att det leder till frustration och död. När vi levde för köttet, drev det oss alltid att uppnå

något mer, något som vi inte kunde nå, något som äntligen skulle ge känsla av en bestående tillfredsställelse. Men ändå nådde vi aldrig det utlovade löftet.

När vi lever i Anden, upptäcker vi ett lugn som världen inte kan förstå. Den ändlösa striden – den värkande tomheten – är borta och vi finner en underbar känsla av betydelse och mening. Köttet frestas inte längre som den en gång gjorde. Den invärtes kampen är vunnen.

Andliga tankelekar

Även om vi inte tycker om det, eller vill erkänna det, så finns det en motsträvig lag som verkar inom oss. När vi vill göra gott, finns ondskan inom oss. Paulus skildrar den ofta så förvirrande konflikten som är så stor del av vårt liv:

“Ty jag kan inte fatta att jag handlar som jag gör. Det jag vill, det gör jag inte, men det jag hatar, det gör jag. Om jag nu gör det jag inte vill, samtycker jag till lagen och säger att den är god. Men då är det inte längre jag som gör det, utan synden som bor i mig” (Rom. 7:15-17).

Tänk på hur vi hanterar en av de enklaste, en av de mest tydliga befallningarna i Bibeln. Jesus sade;

“Ett nytt bud ger jag er, att ni ska älska varandra.” (Johannes 13:34)

Johannes säger senare att om vi säger att vi älskar Gud och ändå hatar vår broder, så är vi lögnare (1Johan. 4:20). Johannes undrar: om vi inte kan älska vår granne som vi kan se, hur kan vi älska Gud som vi inte har sett?

Här är vårt problem: Eftersom Bibeln så klart förbjuder ett fullständigt hat mot en person, så försöker vi ibland slingra oss undan själva sakfrågan genom att säga, “Jag hatar honom inte, jag hatar bara de vidriga sakerna som han gör.” Men om vi ska vara ärliga så måste vi erkänna att det är verkligen svårt att separera individen från hans aktiviteter. Jag är en som har svårt att skilja dessa två. Jag märker att jag inte bara hatar vad den ondskefulla människan gör, utan även honom själv. Om jag hör att något otrevligt har hänt honom – t.ex att hans nya bil blev ihopbucklad i en trafikolycka – då märker jag att jag gläds över det. Jag vet att Bibeln säger att min attityd borde vara annorlunda, men ärligt talat så är den inte det.

Ofta övertygar vi oss själva om att vi faktiskt lyder Gud, och älskar de som inte förtjänar det. Om vi riktigt försöker så kan vi övertyga oss själva om att vi verkligen älskar och förlåter. Men den verkliga sanningen kommer fram när vi träffar den där jobbiga personen igen, när han dunkar oss i ryggen och med hög röst annonserar till hela rummet, “Oj då, broder, jag gissar att du inte hade tid att använda din deodorant i morse!” Först reagerar vi med att tänka, din idiot! Nu vänder sig alla om och stirrar på mig. Varför försvinner du inte genom golvet, ditt kryp! Vi vill verkligen älska den här personen, men vårt kött tillåter oss inte!

Presis som Paulus, finner vi en ironisk lag som verkar inom oss. När vi vill göra det som är gott, är det onda närvarande. Vi blir frustrerade på oss själva, trötta över våra misstag, och överväldigade av

motfällighet. Vi känner en djup känsla av andligt nederlag och som Paulus ropar vi, "Jag arma människa! Vem ska frälsa mig från denna syndfulla kropp?"

Ingen anledning att skryta

Det är först när vi erkänner att vi inte har förmågan att frälsa oss själva från syndens och dödens lag, som dörrarna kan öppnas för Guds underbara kraft att verka inom oss och göra det vi inte kan göra för oss själva. När Guds kraft förvandlar oss från insidan, är allt vi kan göra att tacka och lovprisa Gud. Vi kan inte säga till andra, "Jag brukade vara inblandad i synd. Men en dag bestämde jag mig för att Jesus inte tyckte om det, så jag samlade bara min viljestyrka och disciplin och beslutade att jag inte skulle göra det där längre." Det finns ingen plats för att skryta med vilka bra, själv-behärskade människor vi är. Som Bibeln säger,

"För min del vill jag aldrig berömma mig av något annat än vår Herre Jesu Kristi kors" (Gal. 6:14).

Har du någonsin träffat på människor som verkade vara mer andliga än vad de verkligen var? Något som avslöjar en sådan oärlighet är när någon pratar om en andlig strid. Om en person erkänner att han har ett problem med köttet så visar dessa "andliga" människor genast upp ett självrättfärdigt, heligare-än-du uttryck i sina ansikten. Utan att säga ett ord, låter de alla veta att kämpa med köttet är en hemsk abnormitet för en troende. "Om du bara bad mer, och tillbringade mer tid i Ordet, och med mer andligt tänkande (som vi), då skulle du inte ha något problem med ditt kött."

Medans sådana andliga fullkomlighets-attityder är väldigt vanliga, så stämmer de inte med Bibelns tydliga lära. Jag tror inte att vi någonsin, medans vi lever här på jorden, kommer att få erfara någon tid då vi inte har något problem med de här köttliga kropparna. Jag vet med lång erfarenhet att mitt eget kött kan ge mig lika mycket problem nu som det någonsin har gjort.

När Gud t.ex visar mig en plats i mitt kött som han vill ändra på, så börjar jag alltid med bästa avsikt. Jag ser hur otäck min synd är och jag lovar att jag aldrig kommer att göra om det igen. Och så kommer jag fram med olika sätt att disciplinera mig själv för att ta hand om problemet. Jag letar efter alla slags råd om hur man rent praktiskt kan hantera situationen. Men förr eller senare så ser jag hur alla mina planer faller isär. Jag blir så frustrerad att jag ropar, "Gud, hjälp mig!" Och otroligt nog, så gör han det. Hans Ande börjar på ett mirakulöst sätt att förändra mitt liv.

Medans jag flödar över av tacksamhet, så ser jag hur Guds sätt att förvandla är så underbart enkelt och samtidigt så mycket bättre än mina vilseledda försök. Jag kan bara skaka på huvudet och säga, "När kommer jag att lära mig nådens enkla princip?" Hur kunde jag ens tänka mig att jag någonsin skulle göra något meningsfullt, och bevisa för Gud att jag inte är en totalt eländig varelse? Och ändå inbillar jag mig det.

Gud menade aldrig att köttet skulle styra över oss, och han har gett oss förmågan och kraften att kunna uppleva seger. Men så länge som vi fortsätter att försöka hantera våra egna problem, så blir även våra bästa försök ett hinder. Varje försök att bli rättfärdig, som kommer från vår egen styrka, är ett verk av köttet och är precis lika avskyvärt i Guds ögon, som det som vi försöker att undvika

att göra. När vår seger enbart kommer från Guds ingripande, utan våra egna resurser, är resultatet ära och pris till Gud.

En fälla att undvika

I stunderna då vi känner oss nära Gud, är det frestande att säga, det här är så underbart, jag kommer aldrig att leva i köttet igen, för det är så meningslöst och tomt!” Tyvärr, så kommer en annan dag och vi glömmer bort alla våra goda avsikter. När vi släpar oss i säng efter en lång och frustrerande dag, går det plötsligt upp för oss att trots alla våra goda avsikter, så har vi irrat iväg igen, gjort vad vi själva vill göra, och varit kontrollerade av köttet. Till vår stora förvåning, tog vårt kött tyglarna igen och vi insåg att vi gjorde vad vi hade lovat att vi aldrig skulle göra igen.

Det är i det ögonblicket som vi ofta gör vårt största misstag. Vi börjar att skylla på och döma oss själva och svär att vi ska försöka hårdare nästa gång. Ser du problemet? Så fort som vi ger sådana löften, har vi beslutat att lita på vårt eget kött. Vi säger att våra egna försök kommer att göra oss andligt starka och vi har gått bakåt in i köttets sfär. Vi säger precis som Petrus, “Jag kommer aldrig att förneka dig!”

Många av oss blir enormt frustrerade när det verkar som om vi oavbrutet har samma kamp om och om igen. Men det borde inte förvåna oss. Vi går alla igenom ett antal förutsägbara steg, tills vi till sist kommer till en plats där vi inser att vi inte i vår egen styrka kan leva på ett sätt som behagar Gud. Vi ropar ut till Gud i desperation, och han befriar oss genom sin nåd. Jag önskar att det fanns något sätt så jag inte behövde komma tillbaka till samma ställe så regelbundet; men tyvärr har jag inte upptäckt det än.

Från insidan ut

Gud har genom sin nåd gjort det möjligt för oss att kunna glädja oss av pågående seger. Trots allt slutar aldrig striden, på den här sidan himlen. Varje dag kommer ett val som vi alla måste göra. Kommer vi att leva för att tillfredställa köttet, eller ska vi låta Guds Andes kraft omvandla våra liv?

Vad underbart det är att komma till slutet av våra egna resurser och att se Gud förändra våra liv genom sin nåd! Det enda vi har att skryta med som troende, är Jesus Kristus slutförda verk för oss. Om det inte vore för korset, skulle vi alla vara hopplöst förlorade för evigt. Men tack vare Guds stora kärlek för oss, har vi som från början var förlorade, blivit frälsta och döpta in i Kristus.

Vi kan nu ha ett sådant underbart förhållande med Gud, att det inte längre är vi som lever, men Kristus lever i oss. Livet som vi nu lever, lever vi genom tron på Guds son, som älskade oss och gav sitt liv för oss. På grund av Guds nåd är vi nu alla en ny skapelse i Kristus Jesus. Det gamla har försvunnit; allt har blivit nytt.

När vi blir Guds barn, blir den andliga sidan av oss levande. Vi inser plötsligt att det finns mer till livet än att lyda köttets instinkter. Vi börjar förstå att den inre hungern, som vårt kött aldrig kunde tillfredställa, kan bli förverkligad genom ett kärleksförhållande med Gud. Ju mer vi lär känna Gud, desto mer kommer vi att erfara hans frid och glädje och upptäcker att den nivån av tillfredställelse som vi har i Anden, inte har några gränser i jämförelse med köttets smala spektrum.

Vad underbart det är när vi släpper våra meningslösa försök och låter Anden arbeta! Guds seger kommer från insidan, inte från utsidan. Och det är den sortens seger som består.

Verkligt fri!

Det finns ingen i världen som är så fri som en som tror på Jesus Kristus. Som Paulus sade i Galaterbrevet 5:1,

“Till denna frihet har Kristus gjort oss fria. Stå därför fasta och låt er inte på nytt tvingas in under slavoket.”

Frihet betyder ett tillstånd med ett fritt moraliskt val – förmågan att göra riktiga val i livet. Medans de troende är verkligt fria, är det fel att använda det ordet för att beskriva en syndare. Syndaren har bara ett sant val – om han eller hon ska sätta sin tro på Jesus. Han är en sådan slav till sitt kött att han inte kan sluta göra vad han gör.

Många människor gör idag onda gärningar utan att veta varför de gör dem. De säger, “Jag hatar det; Jag vill inte göra det; Jag förstår inte varför jag gör det. Jag hatar mig själv därför att jag gör det, men jag gör det ialla fall.” De är bundna och fasthållna av en kraft – satans kraft.

Innan vi kom till Kristus var vi alla vredens barn, och hela vårt liv var använt för att försöka tillfredställa köttets och sinnets begär (se Efesierbrevet 2:3). Vårt enda val var vilket vi skulle vara slav till. Vi var inte fria moraliska agenter därför att vi hade inte förmågan att vända oss bort från synd. Vi kanske bytte ut en form av orättfärdighet för en annan, men det var omöjligt för oss att leva i rättfärdighet. Man kan inte hitta någon frihet i ett sådant fruktansvärt tillstånd.

För att vi ska fortsätta att vara fria, så kan vi inte använda oss av vår frihet på något ställe som kan dra oss tillbaka till slaveriet igen.

Vilken kontrast till den underbara friheten vi har fått genom Kristus Jesus! Som mottagare av Guds kärlek och förlåtelse, har vi fått frihet från köttets dominans. Vi behöver inte längre leva som slavar till våra egna köttliga behov. Vi har fått förmågan att vända oss från synd till att tjäna och lovprisa Gud. Vi har blivit frisläppta från mörkrets bojor som höll oss fångna. Genom vår tro och litande på Jesus Kristus, har vi blivit fria från att leva enligt en måttstock av lagen för att kunna bli accepterade av Gud. Som Guds barn har vi smakat på en frihet som vi aldrig har känt till.

Vi är fria i Kristus, och utsträckningen av vår frihet är så enorm att Paulus kunde säga, “Allt är tillåtet” (1 Korint.10:23). Det finns inga mer vidsträckta etiska principer i någon filosofi i världen. Faktum är, att den människa som kan säga, “Allt är tillåtet” är den mest fria man som någonsin levat.

Men Paulus insisterade också, att även fast allt är tillåtet, “allt är inte nyttigt” (vers 23). Det betyder att, trots att det finns ställen som vi i vår frihet kunde gå efter, som inte skulle riskera vår frälsning, så skulle de hindra vår utveckling i vår gemenskap med Gud. Vi ska undvika platser som kan leda oss bort från en enkel, helhjärtad hängivenhet till Gud. Om vi ska förbli fria, måste vi vara försiktiga att inte utöva vår frihet på något sätt som kan föra oss tillbaka under slaveri.

Dåligt sätt att använda frihet

Många gånger missförstår folk Kristen frihet, och tror att frihet i Kristus menas att de kan begå vilken synd som helst. De använder sin frihet som ett tillfälle att göra vad de vill. Detta är en total förvrängning av vad Bibeln säger om kristen frihet. Våra privilegier är aldrig en frihet att synda fritt; det är aldrig en licens att synda.

Den underbara friheten vi har blivit kallade till i Kristus Jesus är först och främst frihet från vårt kött och det styre vårt kött en gång hade över oss. I Romarbrevet talar Paulus om för oss att denna frihet i Kristus är en frihet till för att tjäna och prisas Gud. Vi är fria att inte leva den sortens syndiga, sensuella liv som vi gjorde en gång.

I Eden var Adam skänkt en enorm frihet. Han kunde äta av vilket träd som helst i lustgården förutom av trädet med kunskap om gott och ont. Gud visste från början att Adam inte skulle lyda hans order, utan skulle äta av det förbjudna trädet, och så föra in synd och elände i världen. Men han stoppade inte Adam från att äta frukten. Adam missbrukade sin frihet och vi lider ännu idag av de katastrofala följderna av hans val. Synd kom in i världen genom en mans missbruk av sin frihet.

På samma sätt kan vi välja att missbruka vår frihet i Kristus. Det är möjligt för oss att ta denna underbara frihet och använda den på ett sådant sätt att det för oss tillbaka in i slaveri igen. Vi har alla hört folk säga saker som, "Jag är fri som kristen. Därför tänker jag tillfredställa den här impulsen från mitt kött, för jag har friheten att göra det." Vi måste komma ihåg att vi också har friheten att inte göra det. Vi bör aldrig använda vår frihet som en ursäkt för vårt kött - att ge in till dess ingivelse. Hebréerbrevet 12:1,2 förmanar oss,

“lägg bort allt som tynger, och särskilt synden som snärjer oss så hårt, och löpa uthålligt i det lopp som vi har framför oss. Och låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare.”

Frihet att tjäna

Det är klart hur vi inte ska använda vår frihet i Kristus. Den viktiga frågan är, hur ska vi använda den? Hur kan vi använda vår frihet på ett sätt som ärar Gud och hjälper oss att växa i nåd? Paulus hade svaret i Galaterbrevet 5:13. Han sade att vi ska använda vår frihet att tjäna varandra i kärlek:

“Ni är kallade till frihet, bröder. Använd bara inte friheten så den onda naturen får något tillfälle, utan tjäna varandra i kärlek.” Bibeln påminner oss ständigt om det höga värdet Gud sätter på att tjäna i ödmjukhet.

Om och om igen påminner Bibeln oss att om vi verkligen vill behaga Gud, så måste vi bli tjänare. Jesus gjorde ett enormt uttalande till sina lärjungar i början av vad vi kallar Det Stora Uppdraget. Han sade, "Jag har fått all makt i himlen och på jorden" (Matteus 28:18). Kan du föreställa dig hur mycket makt det måste vara? All kraft i universum var given till honom. Samma kraft som tände stjärnornas eld, och som håller ihop alla atomer, tillhör Jesus.

Och vad gjorde han med all denna kraft? Skakade han universum? Satte han några galaxer i snurning? Nej. Jesus tog av sig sin mantel, utrustade sig med en handduk som en tjänare, och tvättade sina lärjungars fötter. Efter det att han hade tvättat de sista smutsiga fotknölna och tårna, frågade han sina män,

“Förstår ni vad jag har gjort?” Jag har gett er ett exempel. Om nu jag, er Herre och mästare, har tvättat era fötter, är också ni skyldiga att tvätta varandras fötter” (se Johannes 13:12-14).

Tänk om du just nu kunde säga, “All kraft i universum tillhör mig”? Vad skulle du göra med en sådan makt? Jesus tog en handduk och en bunke med vatten och tvättade sina lärjungars smutsiga fötter. All makt i universum var hans – och vad gjorde han med den? Han tvättade lärjungarnas fötter.

De är inte många av oss som vill tjäna andra. Istället så älskar vi att ge order och bli upppassade. “Ge mig det där!” Räck mig det där verktyget.” Jag vill att du ska gå.” Vi älskar att ge order, och vi blir upprörda när våra föreskrifter inte följs! Vi blir sårade, vi blir tjuriga. Vi tycker om att tillhöra ledar klassen... men där finner man inte Guds största välsignelser. Vi har blivit frisatta, inte för att köra med andra, utan att tjäna varandra i kärlek.

Utan tvekan så kräver detta ett verk av Guds Ande i våra hjärtan. Mitt kött sätter sig med all säkerhet upp emot idén att tjäna någon annan i kärlek. Ofta så är min första reaktion till även den enklaste förfrågan, “Om du vill ha ett glas vatten, så kan du hämta det själv. Vem var din slav igår?” Mitt kött älskar att bli upppassat. Men jag har blivit fri från köttets slaveri, och nu kan jag tjäna andra i kärlek. Vilken glädje det är att tjäna i kärlek! Hela lagen kan sammanfattas i en fras: “Du skall älska din nästa såsom dig själv” (Matteus 22:39).

Frihet att älska

Två hundra år innan Jesu ankomst, sade Buddha, “Gör inte mot andra vad du inte vill att de ska göra mot dig. Lägg märke till hur han uttryckte det på ett negativt sätt. Om du inte vill att någon ska smocka till dig i ansiktet, så smocka inte till honom i ansiktet. Det är en negativ tillsägelse.

Den gyllene regeln är inte att bara undvika det som är fel; det är att verkligen försöka att på praktiska sätt uttrycka kärlek.

Det finns många människor som idag misstar Buddas råd för att vara den gyllene regeln. De tror att de är rättfärdiga på grund av vad de inte gör. De kanske säger, “Jag gör ingen förmär. Jag har aldrig dödat någon och jag hoppar inte i säng med vem som helst.” Deras liv blir så baserat på det negativa så de blir egentligen “till ingen nytta alls.”

Men, lägg märke till att Jesus ramade in denna etik i tydliga positiva termer. Han sade,

“Allt vad ni vill att människor skall göra er, det ska ni göra dem” (Lukas. 6:31).

Precis som jag vill bli betjänad, så bör jag tjäna andra. Precis som jag vill bli älskad, så bör jag älska. Precis som jag tycker om att ta emot gåvor, så bör jag ge.

Att älska vår nästa som oss själva menas att ta initiativet att på ett konstruktivt, verksamt och glatt vis göra för andra. Den gyllene regeln är inte bara att undvika det som är fel, utan istället att försöka att hitta praktiska vägar att uttrycka vår kärlek.

Jesus säger att vi uppfyller lagen genom att först älska Gud och sedan att älska andra, och behandla dem som vi vill bli behandlade. Vi vill att andra ska prata gott om oss, därför bör vi också prata gott om dem. Vi vill att andra ska ha överseende med våra fel, så vi bör också ge ut samma vänliga attityd till dem.

Kannibalism inom kyrkan

Hur kommer det sig att när någon säger något ovänligt som rör oss, är vår första reaktion att sätta dem på plats? Vi kommenterar att våra kritiker inte är så heliga, som de vill att andra ska tro. "Jag vill bara säga sanningen, och jag vill berätta för dig om honom," säger vi. Sedan när de får höra vad vi har sagt, så börjar en till omgång av förtal och illvilja.

Å andra sidan, om jag hör att någon verkligen tycker om mig och säger goda saker om mig, då säger jag, "Ja, han är verkligen en människokännare. Han är en underbar person, ska du veta."

Förr när någon var inriktad på att baktala en annan person, så brukade jag lägga ut ett bete för honom. Efter det att han hade tömt allt skräp, sade jag, "Jaha, det var mycket intressant. Jag antar att du inte visste att han är min farbror, eller hur?" Jag tyckte om att se deras reaktion.

Paulus varnade oss,

"Men om ni biter och sliter i varandra, se då till att ni inte blir uppslukade av varandra."
(Galaterbrevet 5.15).

Om vi finner att vi har för vana att bita och uppsluka varandra - att prata på ett sårande, kritisk även spydigt vis om varandra - då lever vi i motsats till kärlek. Sorligt nog, så börjar då en ömsesidig kannibalistisk relation att ta äga rum. Vi ser att vi nu är fångade i en destruktiv, ond cirkel. Avundsjuka och bitterhet och strid uppstår, och inom kort så håller kyrkan på att bli uppslukad. Vi blir förtärda av varandra.

Jag läste en gång en berättelse om en man i England som lyckades att föda upp en speciellt folkilsken sorts stidstuppar. Hans tuppar var nästan oövervinnliga i gropan, och mannen var väldigt stolt över äran och ryktet hans insatser hade resulterat i. Varje morgon gick han ut och beundrade sina stridande fåglar.

En dag gick han ut för att inspektera sina tuppar, och till sin förskräckelse så fann han i deras bur, omkringspridda fjädrar, blod, och döda kroppar. Hans dyrbara inventarier låg överallt, sönderrivna. Han kallade genast på en av sina arbetare och frågade vad som hade hänt. "Vem var så dum att han satte dessa aggresiva varelser i samma bur?" dundrade han. "Det var jag, boss." "Och varför gjorde du något sådant dumt?" krävde ägaren att få veta. Arbetaren svarade, "Jag trodde att vid det här laget skulle alla veta att de stred på samma sida." Men fåglarna var naturligtvis alldeles för dumma för att känna igen den riktiga fienden.

Sorgligt nog, ibland uppför vi i kyrkan oss knappast på en mer intelligent nivå. Vi glömmer ofta bort vem som är vår riktiga fiende. Fienden är inte en grupp av Baptister eller Presbyterianer. Vår riktiga fiende är mörkrets krafter som håller människor som slavar under bedrägeri och synd. Vi måste sluta vår självförintande konkurrens och börja att verka tillsammans för det som är bäst för Guds rike. För om vi biter och uppslukar varandra, så blir vi förtärda av varandra. En vacker dag så kommer vi att finna att kyrkan är blodig och bruten, och världen kommer att säga, ”Se - det är vad den kristna läran för med sig!”

Det är så tragiskt att så mycket av kyrkans historia har gått åt att uppsluka och förtära varandra. Vi är alldeles för villiga att orättvist sätta stämpel på och finna fel på dem i andra församlingar, och ingenting kunde vara mer kontraproduktivt för framgången av Guds rike.

Som män och kvinnor fria i Kristus, så måste vi leva i Anden - kärlekens Ande, i förlåtelse, och vänlighet. Vi måste gå till Herren för hans nåd och kraft. Det här är inte något som är valfritt för oss. Var skulle vi annars gå för att finna styrka, för att stå emot denna förstörande våg, och att fokusera på vad som är fint och berömligt hos andra, även hos dem som vi inte kommer överens med.

Frihetens ansvar

Med friheten kommer också ett stort ansvar. Någon har sagt att priset för frihet är en evig vaksamhet. Vi måste vara på vår vakt för att få behålla vår frihet, för det är väldigt lätt att förlora den.

Bli inte vilseledd så att du missbrukar din frihet för att tillfredsställa ditt kött. Jo, vi är fria i Kristus, att göra vad vi vill. Och även fast Gud kanske inte förvisar vår själ till helvetet över någon tvivelaktig aktivitet, så kan du fråga dig själv: Gör det att du saktar ner? Hindrar det din framfart mot målet?

Det huvudsakliga målet och önskan i mitt liv är att bli funnen i Kristus, fullkomlig i honom. Paulus sade,

“Vet ni inte att av alla löparna som springer på en tävlingsbana är det bara en som får priset? Spring så att ni vinner det.” (1 Korint. 9:24).

Jag tänker “jaga mot målet för att vinna segerpriset, Guds kallelse till himlen i Kristus Jesus” (Filipperbrevet 3:14).

“Därför... låt oss då lägga bort allt som tynger, och särskilt synden som snärjer oss så hårt, och löpa uthålligt i det lopp som vi har framför oss. Och låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare” (Heb.12:1,2)

Jag vill inte att någonting ska sakta ner mig. Jag vill inte att någonting ska hindra att jag går framåt. Någon kanske säger till mig, “Men Chuck, det är ingenting fel med X. En kristen kan göra det.” Javisst kan han det. Men det kan också hindra hans framgång mot målet! “Allt är tillåtet för mig, men allt är inte nyttigt” (1 Korint. 6:12). En del lagliga saker drar ned mig och hindrar min gemenskap med Jesus.

“Allt är tillåtet för mig, men jag ska inte låta något ta makten över mig” (vers 12).

Om jag ska fortsätta att vara fri, måste jag vara försiktig att inte utnyttja min frihet och gå efter något som kan få mig i sitt grepp. När jag en gång har fallit under den kraften, då är jag inte längre fri. Om jag vill utöva min frihet i aktiviteter som kommer att få ett grepp om mig, och inte kommer att släppa mig, då är jag inte längre fri. Jag har missbrukat min frihet och har nu halkat tillbaka in i slaveri igen. Och så vill jag inte leva.

Tack gode Gud att vi har fått frihet i Kristus! Tack gode Gud att vi har fått möjligheten för att behålla den friheten! Vanliga ord kan inte ens beskriva vad det menas med att vara verkligt fri.

Må Gud hjälpa oss att älska obehindrat, att tjäna andra, att villigt söka det som är bäst för andra. För då äntligen, kommer vi att till fullo kunna njuta av den enorma glädjen vi bara kan finna i Guds stora nåd.

Kommer de inte att bli vilda?

Många människor har en grundlös rädsla att Guds nåd kommer att leda till ett syndigt liv. De är rädda för att om de troende inser att Gud inte dömer efter deras handlingar utan av deras tro på Kristus, så kommer de att bli helt lössläppta. "Vänta ett tag, Chuck," Om du öppnar dörren på det här viset, så kommer folk att göra allt möjligt ont eller hemska saker och rationalisera det genom att säga, "Hans nåd överskyler allt det jag gör."

Den här protesten är inte ny. Judarna protesterade genast emot Paulus predikan om nådens budskap hos hedningarna. De trodde att om de fick en sådan frihet, så skulle hedningarna bli alldeles vilda. Petrus kunde också se hur farligt det kunde bli om Paulus budskap blev missförstått, och i sitt brev sade han,

"Så har också vår älskade broder Paulus skrivit till er enligt den vishet som han har fått, och så gör han i alla sina brev, när han talar om detta. I dessa brev finns en del som är svårt att förstå och som okunniga och obefästa människor förvränger till sitt eget fördärv - något som också sker med de övriga skrifterna" (2 Peter 3:15-16).

Sorgligt nog har det alltid funnits de som har tagit Guds ord och förvridit det ur sitt sammanhang - till deras eget fördärv. De tar Paulus goda budskap som en ursäkt för att leva ett utsvävande liv i synd. Men budskapet kan aldrig bli riktigt förstått på det viset.

Du är död!

I Romarbrevet 5, tar Paulus upp vår gemenskap med Gud genom nåd, i starka, underbara ordalag. I vers 20 säger han,

"Men där synden blev större, där överflödade nåden ännu mer."

I första versen av nästa kapitel föreställer han sig att några säger, "Nå väl, låt oss gå ut och synda mycket, så att nåden kan flöda ännu mer. Guds överflödande nåd är underbar. Låt oss ge den en chans att verkligen flöda över." Paulus svarar den tanken, "Nej, inte alls! Vi som har dött bort från synden, hur skulle vi kunna fortsätta att leva i den?" (se Romarbrevet 6:2). Hans svar innehåller en riktig nyckel till den kristna vandringen och upplevelsen.

Föreställ dig att jag blev fasttagen när jag rånade en bank. Jag blev skickad till fängelse och blev ställd inför rätta. Efter flera veckor kommer juryn in med domen: "Vi anser att han är skyldig." Domaren fastställer då dagen för avkunnande av min dom. Jag får nog fem år till livstid fängelse, därför att jag använde en pistol och sköt hål i taket och skrämde vettet ur kassörskerna. Äntligen kommer dagen då jag ska infinna mig framför domaren för domsbeslutet.

Lagen har gjort sitt jobb. Den har gripit och dömt den skyldige. Jag kommer inför rätten och domaren säger, "Den anklagade, varsågod och stå upp." Jag står upp, och han säger, "Domstolen

finner dig skyldig och du är dömd att tillbringa fem år, och upp till livstid i fängelse.” Nyheten är så hemsk att jag får en hjärtattack och dör på fläcken.

Kommer domstolen att behålla min kropp i fängelse i fem år? Nej. Min död frisätter mig genast från lagens fördömelse. Min dom har inte längre någon kraft över mig, därför att jag är en död man.

Det är vad Paulus liknar med, de av oss som genom tro på Jesus Kristus har blivit rättfärdiggjorda inför Gud, och nu lever under hans underbara nåd. Vi lever inte längre i köttet; vårt gamla “jag” är dött. Lagen hade dömt oss till döden. Lagens krav blev uppfyllda när vi blev korsfästa med Kristus. Det gamla du och jag blev korsfästa. Så, om nu det gamla egot är dött, hur kan vi då längre leva i synd? Vi är döda till det gamla livet.

Paulus skriver,

“Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig” (Gal. 2:20).

Vi lever inte ett gammalt själviskt liv längre. Våra ego-centrerade dagar är nu förbi. Vi lever inte längre efter köttet. Vi är nu fria från lagen, vår syndfulla natur, och vår hemiska skyldighetskänsla, därför att vår gamla människa var korsfäst med Jesus Kristus. Nu vandrar vi med Gud genom tro på Jesus.

Om du är död, uppför dig så

Den sorts tro som ger mig en rättfärdig position inför Gud, är en sorts tro som visar sig i Guds verk. Om jag fortfarande lever i smutsen och fördärvet av mitt gamla liv – och använder Guds nåd som en täckmantel för min lystna levnadsstil – då lurar jag bara mig själv. Jag är i verkligheten inte ett Guds barn. Jakob 2:26 säger, “Likasom kroppen utan ande är död, så är tron utan gärningar död.”

Om en person är född av Guds Ande så kommer det att synas i hans livsstil. Jesus sade,

“Varför kallar ni mig Herre, Herre, när ni inte gör vad jag säger? Den som kommer till mig och lyssnar till mina ord och handlar efter dem – vem är han lik, det ska Jag visa er. Han liknar en man som byggde ett hus och grävde djupt och lade grunden på klippan. När floden sedan kom, vräkte den sig mot huset, men den kunde inte skada det, eftersom det var välbyggt. Men den som lyssnar och inte handlar liknar en man som byggde ett hus på marken utan att lägga någon grund. Floden vräkte sig mot huset som genast rasade, och förödelsen blev stor för det huset” (Lukasevangeliet 6:46-49).

Aposteln Johannes skrev,

“Vi vet att vi lärt känna honom, när vi håller fast vid hans bud. Den som säger: “Jag känner honom” och inte håller fast vid hans bud, han är en lögnare och sanningen finns inte i honom” (1 Johannes 2:3,4).

Och två gånger i samma brev tillägger han att den som är född av Gud inte kan utöva synd. (se 1 Johannes 3:9; 5:18). Motverka inte Guds nåd. Tro och lita på Jesus Kristus som din Herre och Frälsare och lev i denna nya gemenskap.

Älska Gud och gör vad du vill

Några kommer fortfarande att fråga, "Men ändå, om våra goda gärningar inte frälsar oss, vad är det som hindrar oss från att röka, eller att festa, eller att hålla till i sjaskiga barer?" Det är inte det att jag inte kan göra det; Jag har helt enkelt inte lust. Guds kärlek gör att jag vill leva ett liv som glädjer honom. Efter att ha smakat på hans kärleksfulla godhet, så vill jag inte lämna honom. Jag vill vara så nära Jesus som möjligt, därför att jag älskar honom och han älskar mig. Jag vill inte bli inblandad i någonting som skulle vanära honom.

Ironiskt nog, så lever jag ett mer ordentligt liv under nåd än vad jag gjorde under lagen. Under ett lagiskt förhållande så försöker jag alltid att utöka gränsen. Jag försöker alltid att förvissa mig om ifall ett speciellt uppförande är rätt eller fel. Jag letar alltid efter kryphål. Jag rationaliserar och ursäktar det jag gör. Jag lever till gränsen av de tillåtna, plus lite till.

Gud vill inte binda dig till lagen. Han vill dra dig till sig själv med sin kärlek. Det är nådens budskap.

Ett kärleksförhållande med Gud är en enorm skillnad i jämförelse. Jag funderar inte längre på om något är rätt eller fel. Istället så upptäcker jag att jag frågar mig själv, "Gläder detta min fader?" Jag älskar honom och vill glädja honom. Han älskar mig så mycket att jag inte vill såra honom. Skulle min Fader bli nöjd om jag gjorde det här?" Även när lagen inte säger något, så säger mitt hjärta ibland att Gud skulle bli sorgsen om jag gjorde vad jag tänkte göra.

Gud söker ett kärleksförhållande till var och en av oss. Han vill inte binda dig till lagen. Han vill dra dig till sig själv med sin kärlek. Detta är budskapet om Guds nåd, rättfärdigheten som Gud tillskrev oss skiljd från lagen.

Många av oss lyckas inte förstå att kärlek är den enda sanna motiveringen för godhet. Rädsla är aldrig den första, drivande kraften i det kristna livet. Om vi är goda bara för att vi är rädda för att vara dåliga människor, då är det inte sann rättfärdighet. Vi kan ha ett utvändigt försiktigt uppträdande för att skyla över alla möjliga snedvridna motiveringar. Om rädsla är det enda som håller oss i schack, då är vi enbart ett exempel på ondska som hålls tillbaka under tvång. Det är inte sann godhet. Sann godhet är enbart motiverad av kärlek. Om våra moraliska val är baserade på en brinnande kärlek och önskan om att avstå från det som vållar sorg till Guds hjärta, då har vi upptäckt det rätta motivet för rättfärdighet.

Andens frukt är kärlek. Ett av de framstående kännetecknen för kärlek är godhet. När vi är medvetna om kärlek, så upplever vi glädje. När kärlek får fatt på vårt liv, då upplever vi frid. Kärleken demonstrerar alltid tålmod och uthållighet. Kärlekens karaktär är vänlighet och godhet. Slutsumman är att när Anden producerar frukt i oss, då försvinner behovet av utvändiga saker som lagen. Lagen är fullbordad genom kärlek.

Så vi upptäcker något underbart: ett rättfärdigt liv är inte längre en börda för oss, utan en glädje, därför att vi har ett kärleksförhållande med Jesus.

Ett långvarigt problem

Det är möjligt för oss att känna och uppleva Guds nåd. Vi kan leva i glädjen och friden av vår rättfärdighet genom tro på Jesus Kristus och den säkra övertygelsen om vår rättfärdiga position inför Gud genom honom. Detta förtroende kommer genom vetskapen om att jag blev korsfäst med Kristus. Livet som var dominerat av mitt kött är dött och jag lever nu ett nytt liv dominerat av Jesu Kristi Ande. Jag har en ny natur, Jesu Kristi natur.

“Alltså, om någon är i Kristus är han en ny skapelse. Det gamla är förbi, se, det nya har kommit.” (2 Korint. 5:17).

Det här är en enormt befriande sanning.

Men jag har fortfarande ett problem. Jag lever fortfarande i denna kropp, och så länge jag är i den, så är jag utsatt för de starka krafterna av mina kroppsliga begär. Därför är det en ständig kamp som pågår inom mig. Köttet tar fram sin arsenal och börjar att skjuta. Mitt kött - min gamla människa - är död, men ändå är det som om jag var tvungen att bära omkring på den här döda kroppen. Jag är som Sam McGees partner, som levde med “ett lik som han inte kunde bli av med.”

Det är väsentligt att jag kommer ihåg att Bibeln skildrar en viktig skillnad: Min ande är frälst, men inte min kropp. Det skapar en enorm kamp. Paulus förklarar i Romarbrevet 8:22,23,

“Vi vet att hela skapelsen ännu samfällt suckar och vändas. Och inte bara den, utan också vi som har fått Anden som förstlingsfrukt, också vi suckar inom oss och väntar på barnskapet, vår kropps, förlossning. Jag suckar, och gråter många gånger inför Gud på grund av mitt veka kött.

Efter att Jesus hade bett i Getsemanes trädgård, kom han till lärjungarna och hittade dem sovande. Han sade till Petrus,

“Simon, sover du? Kunde du inte hålla dig vaken en kort stund? Vaka och bed att ni inte faller i frestelse. Anden är villig, men köttet är svagt” (Markus. 14:37,38).

Inga sannare ord än dessa, har någonsin blivit uttalade. Min ande, är verkligen villig, men mitt kött är vekt. Jag suckar och lider och säger, “ Å, Gud, påskynda den dagen då Du räddar mig ifrån denna fördärvade kropp!” Jag kan inte vänta att bli av med det här gamla liket.

I min stund av svaghet, visar mig Anden sin kraft, och mitt sinne vänder sig till Gud.

En dag kommer vi alla att bli befriade från vår fallna natur.

“För detta förgängliga måste kläs i oförgänglighet och detta dödliga kläs i odödlighet. Men när detta förgängliga har klätts i oförgänglighet och detta dödliga klätts i odödlighet, då skall

det ord fullbordas som står skrivet: Döden är uppslukad och segern vunnit. Du död, var är din seger? Du död, var är din udd? Dödens udd är synden, och syndens makt kommer av lagen. Men Gud vare tack, som ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus” (1 Korinterbrevet 15:53-57).

Under tiden, är inte allt förlorat. I mitt ögonblick av svaghet, reser Anden upp bevis mot mig och kraft att överkomma, och mitt sinne vänder sig till Gud. Jag söker hans hjälp och hans styrka. Jag börjar att uppleva hans seger. Jag har insett att jag dagligen måste lita på Jesu Kristi styrka och kraft för att leva det livet som han vill att jag ska leva. Jag kan inte lägga mitt liv i friläge och driva vind för våg. I den stunden jag gör det, börjar köttet att resa sig upp och ta på sig makt och aktörighet. Jag måste kuva min aptit, annars kommer den att få makten över mig. Paulus skrev,

”i stället slår jag min kropp och tvingar den till lydnad, för att jag inte själv på något sätt skall komma till korta vid provet, när jag predikar för andra” (1 Korint. 9:27).

Om jag inte är på min vakt, och märker att jag ger efter till köttet, betyder det då att jag inte längre är frälst? Måste jag bli frälst igen? Nej. Jag tror fortfarande på Jesus Kristus. Jag älskar fortfarande Herren, och jag är fortfarande rättfärdig genom min tro. Det är just på grund av min tro och mitt nya liv i Kristus som jag inte kan fortsätta att domineras av mitt kött.

Trots att jag kanske faller i en grop för ett tag, så kan jag inte stanna där länge. Gud låter mig inte förbli i det tillståndet. Han låter mig inte göra vad alla andra gör, även om jag tycker om att göra det. De kanske kan göra det utan problem, men det kan inte jag. Han ser till att jag inte gör det! Om jag försöker att följa världsliga vägar, och leva ett utsvävande liv, så kommer jag antingen att misslyckas, hata det, eller bli ertappad. Därför att han älskar oss och vi är hans barn, så kan vi helt enkelt inte komma undan med synd på samma sätt som världen gör.

Finns det ingen standard alls?

Någon kanske fortfarande undrar, om vi är under nåd, kan vi helt enkelt ignorera Guds standard för personligt uppförande? Absolut inte. I vårt nya förhållande, har vi fått Guds dynamiska kraft och Guds helige Andes närvaro i oss. I Kristus får vi en ny natur som längtar att leva i harmoni med Guds kärlek och helighet. Genom den helige Andens kraft behöver vi inte längre sträva och strida för att göra vad som är rätt. Det här är vad Johannes menade när han skrev,

“Detta är kärleken till Gud: att vi håller hans bud. Och hans bud är inte tunga” (1Johannes 5:3).

Guds närvaro i oss ger oss kraften att välja vad som är rätt och att avstå från det onda.

De som har läst klassikerna känner antagligen igen historien om Odysseus. Under sina resor, hörde denna forntida äventyrare berättelser om sjöjungfrumas ö - dödliga tjuserskor som sjöng så underbart att alla sjömän som passerade förbi vände sina skepp mot stranden och blev ihjälslagna mot klipporna. Ingen hade någonsin hört deras sång och överlevt. Till en modig man som Odysseus lät detta som en utmaning som var värd att pröva. Han beslöt sig för att bli den första som hörde musiken och överlevde.

För att kunna uppnå sitt mål, stoppade han vax i öronen på sin besättning och instruerade sina män att binda fast honom till masten på skeppet. När de rodde förbi tjuserskornas ö, började den lockande musiken. Odysseus började att slita i repen, kämpande för att komma lös så han kunde simma iland. Han svor åt sina sjömän att de skulle vända båten mot klipporna, men vaxet gjorde att de inte kunde höra hans rop. Odysseus fortsatte att kämpa mot sina bojor tills skeppet var utom hörhåll och i säkerhet. Odysseus hade hört sången och överlevt - ändå var han förföljd av minnet av den missledande musiken.

Grekisk mytologi talar också om ett annat skepp som passerade denna ö och ändå överlevde. När besättningen började att bli attraherad av den dödliga melodin som förde dem till en katastrof på sandreven, tog en begåvad man ombord som hette Orfeus en lyra och började att spela. Orfeus musik överträffade den av tjuserskornas så att männen styrde bort ifrån klipporna och seglade till säkerhet, i hänryckning över dessa nya utsökta melodier som gav liv.

De flesta av oss kan antingen relatera till Odysseus eller Orfeus när vi blir frestade. För en del så har världens lockande sånger en nästan oemotståndlig dragningskraft. De känner att de är bundna av lagen, men ändå så kämpar de emot den när de är lockade av köttets krafter. Deras enda hopp är i lagen som håller dem tillbaka.

Glädjen att vara ett med Kristus överskrider allt som världen eller köttet har att erbjuda.

Men det finns de som har hört en ny sång - himlens sång i sina hjärtan. De upptäcker att Jesu kärlek är så stark och tillredsställande att, även fastän världen fortfarande är attraktiv, så lämnar de den glatt bakom sig, så att de kan bli mer starkare dragna till hans närvaro. De behöver inte vara fastbundna eller tvingade. De kämpar inte mot rep som håller dem fast. De har upptäckt hur härligt det är att ha ett intimt förhållande till Gud.

Glädjen att kunna vara ett med Kristus överträffar allt som världen och köttet har att erbjuda. Syndens tjusning och attraktion har förlorat sin kraft. De som har upptäckt ett sådant förverkligande behöver inga lagar. Istället för att som en slav följa en regel som säger, "Slå inte till din granne över huvudet nu!" så har de alls ingen önskan om att göra det, därför att Guds kärlek nu fyller deras hjärtan. De vill bara att deras granne ska bli frälst.

Häromdagen såg jag denna princip utspelad. När jag körde på en trafikerad gata i närheten av Calvary Chapel svängde en bil in mitt framför mig, så jag var tvungen att trampa på bromsen. Föraren var en liten gråhårig dam. Hon såg mig inte, och inte heller flera andra som hon nästan körde på. Om inte de andra förarna hade varit uppmärksamma, så hade det hänt en svår olycka. Hon gjorde så många dumma manövrar, så jag började att be, "Herre, hjälp den här gamla damen att komma hem oskadd." De som känner mig kan vittna om att min attityd och oro i den här situationen var ett absolut mirakel! Det är underbart att få uppleva hur vårt kärleksförhållande med Gud genom Jesus Kristus förändrar oss.

En oföränderlig kärlek

Tack vare Kristus, så kan vi uppleva en sann enhet med Gud. Gud är inte nära oss en minut och långt borta nästa minut. Och även om vi misslyckas, även fast vi fortfarande är veka på så många

sätt, och vår attityd och humör ändrar sig, så ändras inte vår position inför Gud. Vårt förhållande med Gud är stadigt och säkert därför att det inte är baserat på oss eller vad vi gör. Vårt förhållande är baserat på vad Jesus har gjort för oss. Han tog på sig vår synd och dog i vårt ställe, så att vår frälsning genom tro skulle kunna bli en verklighet. Vi kan glömma den mentaliteten som säger att Gud bara älskar oss när vi är "goda" och förkastar oss när vi är dåliga.

Jag ringer ganska ofta till min dotterdotter. Jag tycker om att prata med henne på morgonen och fråga henne hur saker ligger till. Ibland när jag pratar med henne säger hon, "Jag är grinig idag, morfar." Älskar jag henne mindre när hon säger det? Hon vet att hon inte är sig själv. Men det ändrar inte min kärlek för henne ett dugg. Inte heller älskar jag henne mer när hon säger att hon är en ängel. Jag älskar henne när hon är grinig och och när hon är snäll.

Gud ser på oss på samma sätt. När vi är griniga ligger det nära till hands att vi tänker, Gud kan inte älska mig idag. Jag älskar inte ens mig själv. Jag är eländig. Jag vill inte vara med någon idag. Vi har också en benägenhet att tro att Gud inte älskar oss när vi har misslyckats. Inte sant! Om vår position inför Gud var baserat på vårt uppträdande, så skulle det inte ha varit nödvändigt för Jesus att dö.

Men Jesus tillskriver vår tro som rättfärdighet, han ger oss ett underbart, stadigt, kärleksfullt förhållande med sig själv. Vi njuter av ett förhållande som säger, "Kom in och sitt ner. Låt mig hjälpa dig; Låt mig ge dig styrka."

Gud älskar dig. Han har dig så väldigt kär att han valde dig och kallade dig att vara hans för all evighet. Det är därför som Guds nåd inte leder till en vild livsstil. Det finns så oändligt mycket mer glädje i vår Frälsare än i synd.

Fällor och landminor

Det verkar som om det alltid finns de som är redo att tränga sig in i nyskördat territorium för att snappa upp en del av skörden.

På parkeringen runt Calvary Chapel, så hittar vi ofta folk som delar ut reklamblad som gynnar konstiga läror. Ibland har vi sett folk som har stått vid infarten till kyrkan, och delat ut flygblad med någon annorlunda lära, till församlingsmedlemmarna när de kommer in. Vi frågar alltid, "Varför kommer ni till en kyrka och ger ut era blad?" Om vi skulle ha något speciellt evenemang och planerade att dela ut reklamblad för att annonsera det, då skulle vi skicka ner ungdomar till stranden eller till affärscentrumet - inte gå till en annan kyrka! Varför går ni till en annan kyrka för att suga upp de som redan är etablerade där?"

Om ni har en viktig doktrin som ni tycker att andra borde förstå och tro på, varför ger ni oss inte ett tillfälle att få se hur det har förändrat ert liv till en Jesu Kristus avbild, istället för att försöka att omvända oss? Låt oss få bevittna den sanningen i ert eget liv. När vi ser hur ni helt har överlämnat ert liv, och ser er nära vandring med Herren, då kommer vi utan tvekan att fråga vad det är, därför att ni har någonting som vi behöver.

Sorligt nog så är folk inte nöjda med att göra det. Det är tragiskt att de tror de har en gudomlig rättighet att lura iväg Kristi kropp till en annan övertygelse. Det är därför det Nya Testamentet är fullt av varningar och uppmaningar om falska förkunnare och deras listiga och charmerande uppträdanden.

Du kan vara säker

Alla sekter har en tendens att förvränga Kristi evangelium. Vanligtvis så sätter de stor prägel på arbete och goda gärningar för rättfärdighet. Om du frågar en person som är inblandad i en av dessa sekter om de är pånyttfödda, så svarar de ofta, "Broder, det kan vi inte veta förrän vi dör, för du vet inte vad det sista du gör kommer att bli." Skulle det inte vara hemskt att få reda på det då?

Gud vill att vi ska vara övertygade om vår frälsning, och om vi litar på Jesus Kristus och hans verk, då kan vi vara det. Om vår frälsning är baserad på arbete har vi aldrig den försäkran. Om vår frälsning är baserad på principer eller ett system av arbete, då kommer vi inte att veta vart vi kommer att tillbringa evigheten förrän vi dör... och då är det för sent. Men om vår frälsning bara är baserad på vår tro på Jesus och hans verk, då kan vi vara förvissade.

Bibeln undervisar oss att frälsningens väg verkligen är en trång väg.

Jag vet inte om mina gärningar är värt någonting, jag är inte säker på min självrättfärdighet. Jag är säker på hans verk och hans rättfärdighet. Som psalmen säger, "Mitt hopp är byggt på inte något mindre än Jesu blod, och rättfärdighet; Jag vågar inte lita på någonting annat, men förlitar mig helt på Jesu namn." Paulus är så övertygad om denna sanning att han skriver,

“Men om det än vore vi själva eller en ängel från himlen som predikade evangelium för er i strid med vad vi har predikat, så skall han vara under förbannelse. (Gal.1:8).

Starka ord! Paulus använder ordet förbannad, vilket menas “fördömd till det yttersta helvetet.”

Tänk dig om en ängel skulle sitta på din sängkant ikväll. Du känner dig rastlös, du vaknar, och ser en två meter lång ljus figur, sittande där vid fotändan av din säng. Om han säger, “Var inte rädd! Jag har kommit för att ge dig goda nyheter. Du är en speciell människa – Gud har utvalt dig för en speciell tjänst. Om du gör det här arbetet för Gud, då kommer du att bli frälst.” Vilken slutsats skulle du dra? En sak är säker: Den här ängeln är inte från Gud. Låt honom bli förbannad.

Bibeln undervisar oss att vägen till frälsning faktiskt är en smal väg. Paulus ord slår ett döds slag till den sorts breda religion som är så populär idag, och som säger, “Jag tror att en person som gör vad han själv anser vara rätt, kommer att bli accepterad av Gud.” Petrus sade,

“Jesus är stenen som ni byggnadsarbetare kastade bort, men som blev en hörnsten (det vill säga, huvud hörnstenen). Hos ingen annan finns frälsningen. Inte heller finns det under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta” (Apostlagärningarna 4:11,12).

Många människor skulle idag invända, “Åh, Petrus, du är alldeles för trångsynt. Menar du att Jesus är den enda vägen? Det är för trångsynt Petrus. Jag kan inte följa något sådant. Okej, förbli under förbannelse då. Men de är så fränstötande ord,” svarar de. “Det är för begränsat. Jesus var säkerligen mer öppen än så!” Men det var Jesus själv som sade, “Jag är vägen, sanningen och livet: ingen kommer till Fadern utom genom mig” (Johannes 14:6). Och det var Jesus som sade,

“Gå in genom den trånga porten. Ty den port är vid, och den port är bred som leder till fördärvet, och det är många som går fram på den. Och den port är trång, och den väg är smal som leder till livet, och det är få som finner den” (Matteus 7:13,14).

Paulus hade rätt hela tiden. Även idag kan vi höra honom vädja till Galaterna: “Lyssna på mig igen. Om jag eller en ängel från himlen kommer och predikar något annat – något som gör att ni litar på er själva, på era goda gärningar, på er egen godhet, på er egen rättfärdighet, på att ni håller lagen, på att ni är omskurna, att ni håller på någon ritual, att ni går med i någon grupp, att ni ger så mycket – låt honom bli förbannad!”

Varför var Paulus så orubblig? Därför att Gud har accepterat oss precis som vi är – när vi sätter vår tro på hans son Jesus Kristus. Genom vår tro på honom har han renat oss från alla våra synder och han har tagit emot oss. Gud vill ge oss rikedom och fullkomligheten av sin kärlek – inte därför att vi förtjänar det, utan därför att han älskar oss. Detta är nådens budskap genom Jesus Kristus. Detta är vad Paulus till slut dog för.

Det är ett under

Har du någonsin undrat varför doktriner som undervisar att grunden för att relatera till Gud är goda gärningar, verkar ha fått ett sådant fotfäste i människors liv? Jag måste erkänna att jag har gjort det.

Det är ingen tvekan att Paulus också undrade, för han sade till Galaterna,

“Jag är förvånad över att ni så hastigt avfaller från honom som har kallat er genom Kristi nåd och vänder er till ett annat evangelium.” (Galaterbrevet 1:6).

Det är förunderligt att folk lämnar nådens budskap och tar emot ett annat budskap- speciellt när det andra “budskapet” inte alls är goda nyheter!

När en person säger, “Det är bra att tro på Jesus Kristus, men det behövs mer än det,” se upp! I samma stund du säger till mig att jag är tvungen att vara rättfärdig och att jag måste visa Gud att jag är helig först, då hjälper du mig inte att komma närmare Gud, utan du stöter mig bort ifrån honom. Jag är inte rättfärdig och jag är inte helig och jag kan aldrig bli det, så vad du säger till mig är inte goda nyheter. Det är en dödsförklaring.

Paulus kunde inte förstå hur någon kunde lämna ett kärleksförhållande med Gud för att försöka etablera ett förhållande baserat på gärningar, omskäring, eller att hålla lagen. Han skrev;

“Däremot är det några som skapar förvirring bland er, och vill förvränga Kristi evangelium, de goda nyheterna om Kristus” (Galaterna 1:7).

Kärleken som ett vapen

Det är underligt att folk kan lämna det sanna evangeliet för ett falskt, men det är ingen hemlighet hur de falska lärarna ofta värvar sina nya lärjungar. Paulus pekar ut att en vanlig teknik är en glödande användning av iver:

“Dessa människor är ivriga att vinna er men har inte rätt iver, utan vill skilja er från oss för att ni med så mycket större iver skall hålla er till dem” (Galaterna 4:17).

De som har blivit indragna i en kult berättar ofta om att ha blivit överösta med enorm uppmärksamhet när kulten betraktade dem som en ny kandidat. Men, när en gång en person har gått in i gruppen, då vänder iver från kärlek till indoktrinering. I stället för att ha blivit överöst med ömhet, har den som konverterat nu satts under krävande fysisk disciplin och är snart slutkörd och utbränd. Allt självförtroende försvinner, och det gör personen väldigt mottaglig för gruppens andliga förvriddningar.

Kärleken som så villigt visas i början är bara ett sätt att isolera individen och att föra honom eller henne in i slaveri. Om du inte följer programmet, slutar kärleken snart och personen märker att

han är utestängd och utfrusen. Om det inte går att vinna honom till den nya övertygelsen, utbyts "kärleken" till fientlighet.

Under mina tidiga år i församlingen i Tucson, hade jag ett otrevligt sammanträffande med en extrem kristen grupp som kallade sig "Bara Jesus". Denna kult undervisar att fader, sonen, och helig Ande bara är olika termer för Jesus. (De har förstås svårt att förklara vem Jesus pratade med när han bad till Fadern, eller vem som pratade från himlen när Jesus döptes. Kanske rösten i Matteus. 3:17 som sade, "Denne är min älskade son, i honom har jag funnit behag" bara var en buktalare?) Det är tydligt att den här synpunkten är svag, men ändå fortsätter de som följer denna övertygelsen att komma med en massa åsikter som leder till stridigheter.

Sorgligt nog så blev några inflytelserika familjer i våran kyrka vilseledda av denna doktrin. Med brinnande iver började de att se på mig som deras nya projekt. De bjöd ut mig på lunch och pratade hela tiden om vilka möjligheter jag hade, och hur mycket de älskade vår kyrka.

Jag har alltid avskytt att argumentera Guds ord med folk. Jag låter dem vanligtvis lägga fram sina felaktiga synpunkter utan att försöka förkasta dem. Och dessa människor brukade citera versen där Jesus säger, "Jag och Fadern är ett" (Johannes 10:30) och jag sade, "Ja, det är sant. Det var vad han sade." Varje gång de citerade Bibeln, sade jag, "Ja, det är vad det står." Men jag argumenterade inte med dem.

Det är klart att jag kände till många bibelverser som skulle ha klarlagt det hela, men jag brydde mig inte om att argumentera med dessa människor. Jesus sade, "Var angelägen om att göra upp med din motpart när du är med honom på vägen" (Matteus 5:25), så jag höll med om verserna de citerade. Jag höll aldrig med dem om deras tolkning, bara med själva Bibel versen. Eftersom jag inte argumenterade med dem, så trodde de att de hade övertygat mig.

En dag lade de fram sin doktrin i en söndagsskoleklass för vuxna. När läraren effektivt motbevisade deras ställning, försökte några av dem hävda att jag var på deras sida. Då ringde läraren genast till mig för att klarlägga diskussionen. När jag talade om för klassen att jag trodde att Gud är en, och ändå uppenbarad i de olika personerna av Fadern, Sonen, och den helige Anden, då blev "Bara Jesus" gruppen rasande.

Nästa dag ringde de till mig och sade, "Vi vill att du ska komma över till oss ikväll." Jag besökte dem den kvällen och de begärde att få veta, "Varför förnekade du sanningen?" Hur kunde du förneka det som du verkligen tror på?" Och jag svarade, "det gjorde jag inte. Jag förnekade inte sanningen och inte heller vad jag tror på. Jag tror inte att Jesus spelade ett spratt som en buktalare och jag tror inte att han försökte lura människor när han bad till Fadern. Jag tror att Fadern, Sonen, och den helige Anden är tre skilda personer." Det var då jag började att se deras sanna "jag" komma fram.

"Broder", hotade de mig, "Gud har uppenbarat något för oss, och vi hade en syn där du blev utburen i en svart kista, om du inte ställer dig inför församlingen och säger att vi har rätt! Medans jag lyssnade på en störtskur av hemska hotelser, började jag att undra, vad som hände med all den kärlek som de här människorna hade för mig?"

“Du får till lördag på dig att bestämma dig om du ska erkänna eller inte,” sade de. “Jag behöver inte vänta till lördag, svarade jag. Jag kan tala om det med än gång.” “Säg inte ett ord till,” svarade de. “Bed för saken, broder, och om du inte lovar att göra det, innan lördag kväll, så kommer vi aldrig tillbaka till din kyrka.” Gruppens ledare hade förståss 11 barn utav de 53 barnen i vår söndagsskola. Detta gör det svårt när man försöker att utöka sin söndags skola.

På söndag kväll fick jag telefonsamtalet. “ Nå, broder, vad har du beslutat?” “Jag har inte alls ändrat mig eller min åsikt,” svarade jag. “Okej, jag varnade dig,” sade han, och jag hörde ett klick i andra änden. Han var borta, och hans 11 barn med honom.

Den här mannen och hans grupp var ivriga att visa tillgivenhet så länge de kände att det var möjligt att jag skulle konverera. Men när de upptäckte att jag inte tänkte bli slav under dem och deras övertygelser, släppte de både mig och kyrkan fortare än kvickt.

Det var inte sann kärlek; det var bara en skenhelig uppvisning för att försöka omvända mig. Som Shakespeare en gång observerade, “Kärlek, är inte sann kärlek om den förändrar sig när den upptäcker förändringar.” När jag inte ändrade mig, visade sig deras sanna känslor.

Det här är en vanlig taktik hos falska lärare. De är väldigt ivriga i hur de visar tillgivenhet, så de ska lyckas konvertera personen de träffar. Men om personen inte ger efter för deras övertygelser, utesluter de honom snabbt.

Människor kan vara så inställsamma och verka så kärleksfulla, så trevliga, så rara – men det är bara för att de ska kunna omvända dig till deras övertygelse. Om du inte konverterar, är det bäst att du aktar dig! De kommer att kalla dig alla fula namn de kan hitta på och ösa all slags fördömmelse över dig. Detta är inte nådens budskap!

Tappa inte fotfästet

Det är alltid svårt att iaktta när folk lämnar sanningen på grund av en lögn. Du älskar dem och vill skydda dem från smärtan som du vet kommer, men det är inte mycket du kan göra. Paulus kände väl till den känslan. Galaterna 5:7, är en bitterljuv vers som påminner om förhållandet aposteln hade till Galaterna. Han skriver,

“Ni började bra. Vem har nu hindrat er, så att ni inte längre lyder sanningen?”

Galaterna hade tidigare vandrat i en sådan kärlek till Gud och varandra, att de osjälviskt hade hjälpt Paulus under en enormt svår tid. De hade till och med varit villiga att offra sina egna ögon för hans skull. Men nu hade de blivit så hindrade i sin vandring att de såg på Paulus som en fiende. Varför? Därför att han brydde sig om dem, och talade sanning till dem.

Paulus drog en parallel ifrån idrotten, han liknade galaterna till tävlingsdeltagarna som hade en bra start ur startgropen men sedan blev tilltrasslade när de sprang loppet. “Till det har ni inte blivit övertalade av honom som kallade er,” skrev han (Gal.5:8). Paulus insisterade att den “nya och djupare sanningen”, som de Judar som fortfarande ville stå under lagen framhöll, inte var från Gud.

Varje troende har en skyldighet att studera Bibeln för att se om undervisningen de får är sann eller falsk.

Och ändå, hur många människor blir inte vilseledda av en sådan här falsk övertygning? Ofta blir även de som verkligen tror på Jesus vilseledda genom en evangelists berättelser. De tror på en falsk lära, inte för att de har studerat Bibeln, utan därför att de har blivit påverkade av en starkt övertygande personlighet.

Det sorgliga med ett sådant ogudaktigt inflytande är att offren hamnar i slaveri, nästan helt fråntagna sin egen personlighet. Har du någonsin undrat hur människor som verkar normala kan gå så långt att de tillåter sig ledas till att sälja blommor eller jordnötter på en flygplats för sin ledare? Den sortens övertalning kommer verkligen inte från Gud. Faktum är, att i alla slav-system, upptäcker folk förr eller senare att de är under mäns herravälde.

Den bästa skyddet mot ett sådant bedrägeri är att "pröva allt, behåll det goda" (1 Tess.5:21). Det spelar ingen roll hur högt respekterad en individ är, hur framstående eller hur stort följande han har, vi kan inte ta någons ord som evangeliets sanning. Varje troende är ansvarig att söka igenom Guds ord för att se om det är som de säger.

Det är tragiskt att vi är så oförsiktiga och tror på allt som någon säger, bara för att han har ett speciellt utseende eller talarförmåga eller TV eller radio program. När vi inte kollar upp läran som presenteras, öppnar vi oss till övertygelser som inte är från honom som kallar oss. Gud ändrar sig inte. Gud tar inte bort från sin sanning eller lägger till nya uppenbarelser för att göra det mer intressant. Nådens budskap förändras inte - men det är inte svårt att hitta pastorer som påstår att det har.

Alla andra namn leder till trädedom

Även idag finns det alla möjliga människor som predikar lagiskhet. De kommer till exempel med frågor som, "Broder, hur var du döpt? Vem döpte dig? Vad sade de när de döpte dig?" Somliga påstår till och med att, "Om du inte var döpt med den rätta bekännelseformeln, är det inte ett riktigt dop. Var du bara vattenstänkt eller var du nersänkt?"

Det sorgliga är att den här undervisningen bara avlägsnar oss från Guds verk i våra hjärtan genom vår tro på Jesus Kristus. Vad det än må vara, dop, eller nattvard eller fot tvättning, så kommer det inte att göra oss rättfärdiga. Rätt ställning hos Gud blir vår, helt och hållet genom vår tro på honom, vilket visar sig genom kärlek. Detta är nyckeln till sann kraft och frid i vår vandring med Gud. Inte undra på att den stora aposteln sade, "Jag är förvånad över att ni så hastigt avfaller från sanningen på grund av ett annat evangelium, som inte ens är ett evangelium"!

Det sanna evangeliet är goda nyheter. Det är de goda nyheterna om Guds nåd och förlåtelse för synden genom Jesus Kristus fullkomliga verk. Ditt förhållande med Gud är inte baserat på din rättfärdighet eller vad du gör eller att du håller vissa regler, utan att du tror på Guds gåva till dig. Om du bara tror på detta Guds verk, genom Jesus Kristus, kan du ha ett underbart och helt förhållande med Gud. Alla dina synden blir borttvättade och skulden av alla dina brister, misstag,

och attityder försvinner. De existerar inte mer, för du har blivit rättfärdigsförklarad genom tro på Jesus Kristus.

Paulus kände till dårskapen att försöka relatera till Gud baserat på goda gärningar. Han visste var det skulle sluta, för det var där han började. "Prata inte med mig om lagen," kanske han skulle ha sagt, "Jag känner till allt om lagen. Jag känner till allt om rättfärdigheten som kommer genom lagen. Jag var en farisé. Jag var nitälskande. Jag var mer nitälskande än mina bröder. Försök inte att prata med mig om lagen; Jag vet precis vad det handlar om. Men tack vare Gud, så blev jag befriad från allt det där, när jag kom in i en ny gemenskap med Gud genom tron på Jesus Kristus!"

Det har vi också varit. Och därför att ni har blivit rotade i nådens budskap, ska ni inte låta människor plåga er och ge er skuldkänslor eller idén att behöva arbeta för er rättfärdighet. Det är det inte värt. Ingen av oss behöver ett ord som förbannelse att vara förknippat med vårt namn.

Allt eller inget

För en tid sedan deltog jag i en pastors lunch i Oregon. Innan programmet började, frågade någon mig om jag hade hört om liftaren som pratade om Herrens återkomst och sedan försvann. Jag svarade honom att det hade jag. Men första gången jag hörde om det var för länge sedan, år 1944 i Burbank, Kalifornien. Historien hade alltid samma slut. Paret som plockade upp liftaren stannade vid en besinmack, och fick höra att de var den nionde kunden som hade berättat samma historia den dagen. Pastorn som frågade mig skrattade och sade, "Det visar vad avlägset Oregon är - det tog 50 år för det här ryktet att komma hit!"

Vad lätt det är för oss att jaga upp oss över saker som inte betyder något! Jag är så tacksam att vår tro är baserat på Guds ord, som är den stadiga grunden. Jag föredrar att Gud talar till mig genom de sanna och trovärdiga sidorna av Bibeln, hellre än att få någon speciell övernaturlig uppenbarelse. Även om en ängel kom till mig och påstod att han hade en revolutionerande sanning så skulle jag ifrågasätta om hans budskap var från Gud.

Ändlöst ifrågasättande är inte något problem om vi vänder oss till Guds ord. Bibeln är den enda orubbliga grunden för vår kristna vandring. När våra liv är grundade på sanningen av Guds ord, blir vi inte distraherade av den senaste flugan av någon doktrin, eller en ny och förbättrad version av evangelium. Det är så viktigt att vi står stadigt i Guds ords sanning! Det är det enda sättet att bevara den underbara friheten som är vår i Kristus.

Hur kan vi förbli orubbliga?

Det är viktigt att förstå att de som misslyckas att stå fasta, överger den enkla tron på Jesus på grund av att det saknas förståelse för Guds ord. Det är bara en fast förståelse av Guds ord som ger riktig stadga i våra liv.

Paulus konstaterade att Gud hade utrustat kyrkan med apostlar, profeter, evangelister, herdar och lärare "för att utrusta de heliga" (Efesierna 4:11,12). Ett kännetecken på denna mognad är enhet i tron som är så stark att vi inte längre kommer att vara,

"barn som kastas hit och dit av vågorna och som förs bort av varje vindkast i läran, när människorna bedriver sina falska spel och i sin list förleder till villfarelse" (Efesierna 4:14).

Det är så viktigt för oss att vara grundade i Guds ord, speciellt idag när vi är så ansatta av falskhet överallt!

Från det materialistiska överflödet av välståndets rörelsen ("det är klart att Gud vill att alla hans barn ska köra en Mercedes. Kör du bara en Toyota? Hur oandlig kan man vara?") till "nya" uppenbarelser om hur det bara finns ett sätt att döpa på, konstiga förvridningar av doktrin är normen idag, inte undantaget.

När Paulus uppmanar sina vänner i Galaterna 5:1 att...

“därför stå fasta och låt er inte på nytt tvingas in under slavoket,”

är hans budskap lika betydelsefullt för oss idag som det var när han först skrev brevet. Ofta är det kyrkan själv som är den första att lägga på oss en legalistisk standard för rättfärdighet. De här reglerna och förordningarna är för det mesta välkomna därför att det ligger en viss säkerhet i de noga preciserade begränsningar som lagen utgör. Sekterna erbjuder folk en hög grad av personlig vägledning och “trygghet” som kommer av blind lydnad till auktoritet.

Men de som överlämnar sig själva till en sådan strikt form av livsstil, gör så på sin egen personliga frihets bekostnad. De inser inte att tillsammans med känslan av trygghet som dessa grupper ger, kommer också en intensiv fördömelse om de bryter mot deras standard. Många som var slavar under ett sådant system, säger att de trodde att om de lämnade gruppen var det detsamma som att lämna Gud. Om en medlem börjar att tvivla på gruppen eller vill gå någon annanstans, säger de till dem att de riskerar att hamna i helvetet. Den här sortens pressande taktik och överdrivna påståenden om att ha en exklusiv inblick i sanningen är kännetecknen på tvångsbaserade grupper.

Å andra sidan, en kyrka som uppmuntrar människor att hitta en plats där de kan växa i sin vandring med Herren, visar ett tecken på andlig hälsa. I Calvary Chapel, föreslår vi ofta att folk ser sig om på andra ställen också för att hitta ett ställe som mest effektivt möter deras behov. En del som kommer till vår församling vill uppleva mer känslöbetonat eller mer sensation i våra gudstjänster. Vi uppmuntrar dessa människor att använda sin frihet till att hitta ett ställe som passar bättre med den stil de tycker om. Vi är inte intresserade att binda någon till vår kyrka.

Det är livsviktigt att vi tar emot denna sanning: Om vi förlitar oss på gärningar, separerar vi oss från Guds nåd.

Paulus användning av frasen “ett träldoms ok” är antagligen en hänvisning till Simon Petrus ord vid Jerusalems rådsförsamling. I Apostlagärningarna 15, berättar Petrus om Guds kallelse för honom när han var i Kornelius hus, och för honom att gå till hedningarna. Han föreslog att rådet inte skulle lägga ett ok på icke-judarna, “som varken våra fäder eller vi själva kunnat bära” (vers 10). Paulus citerar Petrus ord för att understryka att budskapet om frihet genom nåden inte var någonting som han hade hittat på. Denna frihet i Kristus var den eniga ställningen som kyrkan höll.

Ritualer frälser inte

En viktig synpunkt i läran som förkastades av rådet i Jerusalem var att de insisterade på att hedningarna skulle vara tvungna att omskäras, för att kunna bli frälsta. Rådet höll med Paulus att gärningar absolut inte kan göra någon rättfärdig. Paulus sade senare att förlita sig på en ritual, strider emot evangeliet. Han skrev,

“Se, jag Paulus säger er att om ni låter omskära er, kommer Kristus inte att vara till någon hjälp för er” (Galaterna 5:2).

Det här gör att vi säkert kan säga att sätta vår tro till goda gärningar separerer oss från Guds nåd. Det är livsviktigt för oss att ta emot denna sanning. Det finns inte längre många lärare som går omkring och förespråkar omskäring för frälsning, men hur många gånger har vi inte hört uppriktiga människor insistera på att vi måste gå igenom ritualen av dopet för att bli frälsta?

En del går till alla sorters drastiska åtgärder med den här principen. Det finns sekter som undervisar att vi inte bara måste bli döpta för att bli frälsta, men vi måste också bli döpta "på rätt vis". En del insisterar på att vi måste bli döpta endast i Jesu namn, andra anser att det måste vara av en ordinerad präst av deras speciella kyrkosamfund. En del blir så fixerade på formaliteter att de har splittrat kyrkor över bestänkning eller nedsänkande i vatten, eller även om folk borde bli döpta framåt eller bakåt!

Orsaken till all denna splittring är en felaktig tilltro till en speciell god handling för att uppnå den rätta positionen inför Gud. Bibeln undervisar tydligt att om vi litar på goda gärningar för vår frälsning, har inte Kristus något värde för oss. Vi kan inte sitta på båda sidorna av staketet och lita på både Kristus och våra goda gärningar. Om vi litar på dopet som grunden för vår frälsning, då litar vi på vårt arbete. Vi bygger vårt andliga hus på en sandgrund som inte kommer att kunna hålla oss.

För ett par år sedan kom en ung man till mig och sade att han inte var Kristen längre, utan hade gått med i mormon kyrkan. När jag frågade honom på vad han satte sitt hopp om evigt liv, svarade han att hans hopp var baserat på Jesus Kristus och hans fortsatta medlemskap i mormon kyrkan. Jag sade uppriktigt till honom att hans beslut var tragiskt. I samma stund som han satte sin tro på något annat än enbart, Jesus fullbordade verk, då hade han gått för långt.

Allt vi behöver för att vara rättfärdiga inför Gud är tro på Kristus. Om vi insisterar på att förlita oss på Jesus och omskäring (eller dop eller att ge pengar till kyrkan eller fortsatt medlemskap i en kyrka), då kommer inte Kristus att vara till någon nytta alls för oss.

Allt eller inget

De som litar på sina goda gärningar för rättfärdighet kan inte ha en välj-och-vraka attityd. Om vi accepterar ett gott verk som nödvändighet för frälsning, då blir vi skyldiga till hela lagen; vi måste då hålla lagen i sin helhet. Som Paulus pekade ut i Galaterna 3:10,

“Men alla som håller sig till laggärningar är under förbannelse: det står skrivet, Under förbannelse står den som inte håller fast vid allt som är skrivet i lagens bok och gör därefter.”

Jakob förstärkte denna sanning när han sade, “Ty den som håller hela lagen men bryter mot ett enda bud är skyldig till allt” (Jakobs brev 2:10).

Om vi vänder oss till lagen för vår rättfärdighet, blir inte bara Jesus oviktig för oss, utan vi måste också hålla alla buden. Vårt förhållande till Gud blir då baserat på lagen, inte nåden.

Paulus höll inte tillbaka något i sitt förkastande av judarnas falska lära. Han skrev,

“Ni har kommit bort ifrån Kristus, ni som försöker att bli rättfärdiga genom lagen; Ni har fallit ur nåden” (Galaterbrevet 5:4).

De som kommer med sitt heligare-än-du paket till kristendomen, har förkastat Guds nåd.

Det hjälper att komma ihåg att ingen kommer till himlen på grund av sina goda gärningar. Vi kommer inte att behöva lyssna på Abraham eller David eller Paulus när de pratar om alla underbara saker de gjorde för att uppnå rättfärdighet inför Gud. Dessa män trodde helt enkelt på Gud, och det var deras tro som gjorde dem rättfärdiga. Ingen av oss kommer att stå i himlen och jämföra goda gärningar med varandra, därför att det bara är en som kommer att bli ärad inför Guds tron – vår Herre Jesus Kristus. Jesus och endast Jesus kommer att få äran för vår frälsning. Om det inte vore för honom, skulle ingen av oss vara där.

Som Paulus sade, “För min del vill jag aldrig berömma mig av något annat än vår Herre Jesu Kristi kors, genom vilket världen är korsfäst för mig och jag för världen” (Gal.6:14). Det spelar ingen roll hur många goda gärningar vi har gjort för honom, hur många människor vi har lett till honom eller hur många kyrkor vi har grundat för honom, vår enda ära är i Jesus Kristus, han som dog för oss. Vår rättfärdighet är inte en fråga om goda gärningar, mänskliga ansträngningar, att hålla vissa lagar eller en viss diet. Vår rättfärdighet är resultatet av vår enkla tro på Guds son, Jesus, både nu och för all evighet.

Rättfärdighet genom tro tar bort alla skillnader mellan de som tillhör Kristus. Jag är inte bättre än du, eller du än jag. Vi är alla syndare, frälsta endast genom Guds underbara nåd. Det finns ingen annan väg att uppnå rätt ställning inför Gud. Det finns bara en sort rättfärdighet som Gud accepterar: Jesus Kristus tillskrivna rättfärdighet.

Det här är inte något som vi troende kan se lätt på. Vi måste stå fasta i friheten där Kristus har gjort oss fria. Vi får inte låta dömande regler komma in och dominera våra liv tills vi känner att om vi inte ber sju timmar om dagen eller läser 25 kapitel ur Bibeln varje dag, så är vi inte sant rättfärdiga. Vår rättfärdighet beror inte på hur mycket vi läser, ber, fastar eller offerar. Vår rättfärdighet är baserad på en enkel tro på att Jesus renar oss från våra synder och gör oss rena i vår Faders ögon.

Verket för vår frälsning är avklarat. Det är ingenting vi kan göra för att förbättra det. Våra goda gärningar är resultatet av Guds accepterande av oss och hans kärlek. Vi strävar inte efter att förtjäna hans kärlek. Att leva enligt Guds lagar gör oss inte mer rättfärdiga – bara gladare och mer tillfredsställda. Finns det något bättre sätt att leva än att ge mitt liv till den som älskar mig här och nu, och som har lovat att ta hand om mig för evigt? Att vara ledd av Gud är det mest tillfredsställande erfarenheten i hela världen.

Endast två val

Vi försöker alla att antingen arbeta och vara goda nog att glädja Gud, eller vi tror och litar på att Gud tar hand om de saker som inte vi kan göra själva. Varje ögonblick i livet befinner vi oss på den ena eller den andra vägen. Om vi fortfarande försöker att behaga Gud genom att vara god nog, då blir nederlag och frustering vår lott. Om vi har litat på Guds nåd att förändra oss och forma Kristus i oss, då kommer vi att ha livsglädje och frid.

Jag har lärt mig den tidlösa läxan att våra hjärtan inte kan förändras genom att vi håller lagar och regler.

Jag kommer ihåg något som hände under vår familjs omdömeslösa ansträngning att gemensamt försöka få en mer kristlig atmosfär i vårt hem. När våra barn växte upp, kom en tid då syskonkonkurrensen verkade vara på högsta nivå. Av någon anledning hade våra barn tagit för vana att kalla varandra namn. Vi insåg att när de adresserade varandra som "färskalle", "dumbom", eller "idiot" uppstod motsättningar. Så vi försökte sätta in lite disciplin i situationen och sätta upp några regler.

När man har ett tvåvåninghus, är en av de mest avskyvärda uppgifterna att dammsuga trapporna. Så för att förbättra stämningen i vårt hem, beslutade vi att hålla reda på vilka av familjemedlemmarna det var som förolämpade varandra. Den som hade de flesta anmärkningarna var tvungen att dammsuga trapporna. Allt det här verkade väldigt logiskt då, men något säger mig idag att jag blev lurad.

En dag började våra två pojkar att hitta på rackartyg. När jag kom in i rummet som de höll på att ödelägga, var de första orden ur min mun, "Vad är det för en dum idiot som har lämnat en sådan här röra?" Du kan säkert räkna ut vem det var som fick dammsuga trapporna.

Det var en bra sak som kom ut ur det hela. Jag lärde mig åter igen den tidlösa läxan, att lagar och regler aldrig kan förändra våra hjärtan. Våra motiv var goda. Vi försökte alla tillsammans att vara rättfärdiga - men vi misslyckades totalt.

Det verkar som om hur mycket vi än försöker vara heliga, så måste vi inse sanningen att vår rättfärdighet är som smutsiga trasor i Guds åsyn. Gud har skänkt oss ett annat hopp om rättfärdighet - en ställning och en gemenskap med honom som vi måste ta emot som en gåva. Vi har blivit rättfärdiga genom tro på Jesus Kristus och genom kunskapen om att vi inte kan leva upp till perfekta mått. Detta är det kritiska valet som vi har framför oss. Vi kan försöka att rengöra våra gamla, trasiga, smutsiga trasor och försöka att se presentabla ut i himlen; eller vi kan välja att bli iklädda den fulländade rättfärdigheten som kommer av vår tro på Kristus.

Min dammsugare påminner mig om att nåden är mitt enda hopp.

Fel riktning och ur sikte

Jag kan aldrig sluta förundra mig över hur lätt det är att styra snett i det kristna livet. Bara en liten svaghet i en förhållandevis liten del i tro eller praktik kan få oss i obalans i nästan varje område av vårt kristna liv. Därför blir det varje dag viktigare att vi gör allt vi kan för att behålla renhet i vår undervisning.

Jag hade nyligen ett tillfälle att diskutera andliga saker med en man som trodde att kyrkan skulle gå igenom Den Stora Vedermödan. Han undrade varför jag gjorde en sådan stor affär av något han tyckte inte var en sådan viktig del av eskatologi. Jag reagerade genom att fråga, "Om kyrkan ska gå igenom Den Stora Vedermödan, vilka är då de 144,000 som nämns i Uppenbarelseboken?" Han svarade att dessa människor var en del av kyrkan, därför att kyrkan är det andliga Israel. Då

frågade jag honom om han trodde att alla Guds löften till nationen Israel var uppfyllda i kyrkan. Det höll han med om att de var. "Det är intressant," sade jag, att en sådan "obetydlig" del av eskatologin har så fullkomligt påverkat din lära vad det gäller kyrkan också. "Som Paulus säger, "lite surdeg syrar hela degen" (Galaterbrevet 5:9).

Låt oss beskriva det på ett annat sätt, tänk dig att du är på väg från Los Angeles till Hawaii. Innan starten, säger piloten över högtalaren, "Nu är det så här, att vi har ett litet problem med vårt navigations system, men oroa er inte för det. Vi kommer inte att vara mer än ett par grader ur färdriktningen." Ett par grader är inte mycket när du lämnar Los Angeles, men när vi var 500 mil ut över Stilla Havet, då skulle vi vara totalt vilse. Hawaiiöarna skulle inte ens vara synliga någonstans.

Det är klart att det är bäst att inte ens vara en enda grad ur riktningen. När det gäller den kristna läran, är det absolut nödvändigt att vi grundligt studerar Guds ord, bekräftar allt, och undviker att bli påverkade av människors övertygande argument. Det är så vi förblir i nåden.

Dyrbar vaksamhet

Bli inte bedragen - denna försiktighet är värdefull. Strider och förföljelse har omgett läran om evangelium från första stund. Som Paulus kommenterade i Galaterna 5:11, "Bröder, om jag fortfarande predikade omskärelse, varför skulle jag då bli förföljd? Då vore korsets anstöt borta." Om Paulus predikade att en rätt ställning inför Gud skulle kunna uppnås genom en rad goda gärningar, skulle det inte finnas någon motsättning till Kristendomen. Men Kristi kors har alltid varit anstötligt.

Korset visar oss att det bara finns ett sätt att vara rättfärdig inför Gud. Det sanna budskapet om frälsning enbart genom Kristus förargar folk därför att det är så begränsat och uteslutande. Korset förkunnar till världen att det bara finns ett hopp om evigt liv, Jesu Kristi död och uppståndelse. Paulus säger alltså, "Om jag vill vara fördomsfri och säga, omskäring är okej om det är vad du vill göra, då skulle ingen förfölja mig. Men jag blir förföljd därför att jag bryr mig om att stå upp för sanningen."

Paulus var inte den som sparade på orden. Vi kan se hans känslomässiga engagemang för sanningen i hans muntliga försvar mot de som var helt uppslukade av frågan om omskäring. "De som uppviglar er borde gå och stympa sig," skrev han i Galaterbrevet 5:12. Termen "stympta" i King James versionen betyder bokstavligen "att kastrera." Paulus menade, "Om dessa falska lärare tror att lite stympling av köttet gör oss rättfärdiga, varför börjar de inte med sig själva när de ändå håller på!" En modern parallel till Paulus uttalande skulle kunna vara, "Jag önskar att de som säger att rättfärdigheten kommer genom dopet skulle gå hela vägen och gå dränka sig!" Paulus ventilerade sina känslor mot de som vågade förvränga nådens evangelium.

Tänk vilken hjärtesorg dessa händelser måste ha gett aposteln. Det här var en församling där Anden var verksam, där folk älskade Gud och varandra. De hade gemenskap och glädje i Herren tills dessa falska lärare kom in i bilden. När de införde sin version av evangelium, så blev det splittring och uppdelning i grupper. Den underbara kärleken och gemenskapen som den här

församlingen hade haft blev snart en minne blott. Inte undra på att Paulus fördömelse av deras lära var så rakt på sak!

Tack, Paulus!

Vi som har tagit emot den underbara frälsningens nåd genom Jesus Kristus, är skyldiga Paulus ett enormt stort tack. Om de inte vore för honom skulle många i kyrkan kunnat ha blivit del av bara en annan judisk sekt. Men det var Paulus som stod på sig och etablerade nya troende i Jesu Kristi nåd. Vad han stod för kostade honom någonting. Han var förföljd och utsatt för förtal och brutalt motstånd under nästan hela sin verksamhet. Men det var värt det. I slutet av hans liv kunde han skriva dessa gripande ord,

“Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron: Nu ligger rättfärdighetens krans i förvar åt mig. Den skall Herren, den rättfärdige domaren, ge åt mig på den dagen, och inte bara åt mig utan åt alla som älskar hans återkomst” (2 Timoteusbrevet 4:7,8).

Må Gud ge oss nåd så vi kan stå upp för sanningen, och visdom så vi kärleksfullt kan dela med oss av den. Må han skänka oss det, så vi kan förbli starka i Jesus Kristus och i vetskapen om sanningen. Må vi förstå det enorma djupet av välsignelse och frihet som Gud så rikligt har gett oss. Och må vi dagligen uppleva dessa välsignelser när vi vandrar i hans underbara kärlek, fasta i hans underbara nåd.

Medlemmar i kungens hov

Undrade du någon gång när du var liten hur det skulle vore att bli född i en kunga familj? De av oss som kom från fattigare bakgrunder, tänkte antagligen ofta på hur det skulle kännas att vara rik.

Vi kanske inte kommer från förmögna familjer, men Bibeln gör det klart att genom vårt förhållande med Kristus, har vi blivit en andlig nation av ättlingar genom tro. Som Paulus skriver i Galaterbrevet 3:29,

“Om ni nu tillhör honom, är ni Abrahams avkomlingar, arvingar enligt löftet.”

När vi spårar vårt riktiga fädernearv, så finner vi att vår identitet inte längre härstammar från Europa eller Asien eller Afrika. Genom nåden kan vi följa vår sanna härkomst tillbaka till Kristus, Guds löftes fullbordan till Abraham. Och utav denna speciella gemenskap, så är vi nu arvingar i Guds kungarike.

Vad är en arvinge?

Ett barn på sex eller sju år som får ett stort arv, är lagligt sett en förmögen person. Men tills det att barnet blir myndigt, som det är fastställt i hans föräldrars testamente, är det praktiskt taget inte någon skillnad på hans och den anställda betjäntens ställning. Det är klart att arvtagarens alla fysiska behov blir mötta, men han kommer inte att ha någon makt över hur hans arv ska att hanteras, förrän han blir myndig.

En arvtagares livssituation har inte ändrats mycket sedan Paulus tid. Paulus skrev,

“Jag menar: så länge arvingen är omyndig, är det ingen skillnad alls mellan honom och en slav, fast han äger allt. Han står under förmyndare och förvaltare fram till den dag som hans far har bestämt” (Galaterbrevet 4:1,2).

Paulus förklarar att arvingen står under makten av den förmyndare som fått fullt ansvar att ta hand om egendomen. Det var vanligt att förmyndaren också var utnämnd att överse barnets uppfostran, och att lära honom vad som var rätt och fel, tills han hade vuxit upp.

En pojke var ansedd spädbarn i det romerska samhället tills han var sju år gammal. Från den tiden tills han blev 17 år, hade hans rock ett smalt lila band omkring, som indentifierade honom som ett småbarn. Vid 17 års ålder fick han en annan rock, utan det lila bandet, som visade att han skulle betraktas som en man. Men, inte förrän han nått 25 års ålder kunde han få vara inblandad i affärsverksamheter.

Saker och ting var lite enklare i judisk kultur. När en pojke blev 12 år, gick han igenom en ceremoni som kallas en bar mitzvah, där han blev en fullfjädrad “son av förbundet.” Pojkens fader stod och

bad en bön av tacksägelse att han inte längre var ansvarig för sin sons handlingar. Pojken i sin tur bad en bön där han som en man accepterade personligt ansvar för sig själv.

Paulus använder den här välkända övergången till mogen ålder för att illustrera lagens förhållande till Guds folk. När Israel blev placerad under lagen, blev det arvtagare av Guds löften. Men så länge landet var under lagen, blev inte löfterna om deras underbara arv uppfyllda. De väntade på den dagen som kallades "uppfyllelsens tid" när Gud skulle låta alla löften bli uppfyllda genom sin son. Tills dess var Israel precis som ett litet barn under lagens kontroll.

Lagens slaveri

Lagen täckte nästan alla möjliga händelser i det dagliga livet, från diet till affärs uppgörelser, till äktenskaps förhållanden. Lagen utövade strikt uppsikt över Guds folk från det att de övergick från barndom till vuxen ålder, när de till slut kunde glädja sig åt alla fördelar som arvet lovade dem. Löftet om en ny och underbar gemenskap med Gud genom Messias tillkommelse, hade blivit skänkt till Israel, och ändå kunde inte löftet bli infriat förrän tiden fadern hade utpekat.

Lagen gav en ram inom vilken både den enskilda människan och hela samhället kunde leva med ordning och harmoni. Om sådana utvärtes riktlinjer, är allt vi har i vårt förhållande till Gud, blir det som en form av slaveri. Det är därför Paulus skrev, "På samma sätt var det med oss. Så länge vi var onynda var vi slavar under världens stadgar" (Galaterbrevet 4:3).

Lagen kan aldrig leda oss in i det rika, fulla, fria livet som den helige Anden vill att vi ska ha.

När Paulus hänvisar till "världens stadgar", talar han om vad vi kallar vanlig existens. Mose lag var väldigt effektiv när det gällde den här sortens grundläggande "göra" och "inte göra" för vardagslivet.

Jag har alltid tyckt att det är ironiskt att det första kyrkmötet i Jerusalem (beskrivet i Apostlagärningarna 15) så starkt behandlade den här frågan om dessa allmänna regler i de troendes liv. Även fast de kom fram till att de troende inte längre som slavar behövde följa en kod för utvärtes uppförande, så finns det idag fortfarande många kyrkor som försöker att införa liknande kontroll över sina medlemmar.

Jag växte upp i en kyrka som trodde att de hade ett andligt uppdrag att tala om för kvinnorna hur de skulle klä sig och vad som var passande eller opassande frisyrier. Ledarna verkade också tro att de hade en uppenbarelse om Guds syn på make up. Som barn gav de oss oändliga regler om vad vi kunde och inte kunde göra. Jag skulle inte gå så långt som att säga att kyrkan förde oss tillbaka under Mose lag, men den lade en sådan tyngd av fördömmelse och slaveri på mig, så jag inte kunde uthärda under dess börda. Jag bar på ständig ånger, för att jag inte kunde leva upp till standarden som de hade satt upp.

Lagen skulle aldrig kunna leda oss in i det rika, fulla, fria livet som den helige Anden vill ge oss. Det ger bara skuld känsla, och vanmakt. Som tur är, så är inte lagen slutet av historien.

När tiden var inne

På Paulus tid, var den lagliga proceduren att ge ett arv, väldigt noggrant. När ett barn blev myndigt, enligt åldern specificerad i testamentet, var det inte längre nödvändigt att ha en förmyndare eller förvaltare till att ha uppsikt över arvet. Arvtagaren kunde så fort han blev tillräckligt gammal “när tiden var fullbordad” få vad som var utlovat.

Det var vad Paulus menade när han skrev,

”Men när tiden var fullbordad sände Gud sin son, född av en kvinna och ställd under lagen” (Galaterbrevet 4:4).

Tack vare att Jesus har kommit kan vi erfara djupet i Guds utlovade välsignelser. Men det finns en annan nyans av det här begreppet om “tiden var fullbordad.” Har du någonsin undrat varför Gud lät sitt folk leva under lagen i nästan 1,400 år innan han sände sin son? Om vi ska vara ärliga, så kommer vi nog aldrig att förstå Guds val av tidpunkt. Hans vägar är inte våra vägar, och hans tankar är inte våra tankar. Men om vi tar en liten titt på historien kanske vi ser många självklara anledningar till varför tidspunkten för Jesu ankomst på den mänskliga scenen var särskilt passande.

För det första var Jesus född på en tid av oöverträffad fred. I över 13 år före Jesu födelse och under hans liv, var portarna till Janus templet i Rom stängda. Varje gång Rom drog ut i krig, var detta tempel fullt med tillbedjare som bad till Janus om seger. Men under Kristi tid, var det klassiska Pax Romana fast grundat.

Rom hade också gjort stora framgångar i infrastruktur, och inrättat ett väl-planerat väg system som sträckte sig över hela deras rike. Och grekiska, ett tydligt, uttrycksfullt, och synnerligen specificerat språk, hade blivit det allmänna tungomålet under romerskt styre.

Alla dessa faktorer hjälpte till att snabbt sprida evangeliet under det första århundradet. Det är mycket möjligt att Gud väntade på detta strategiska ögonblick så att budskapet om hans kärlek för alla människor skulle kunna nå ut över hela världen.

Lägg också märke till att Paulus pratade om att Kristus blev “sänd” av Fadern, vilket inte bara visar att Jesus alltid funnits, men också att det var en speciell mening med att Jesus kom. Jesus blev sänd in i denna värld för att fullborda frälsningen av mänskligheten. Han kom för att grundlägga ett nytt förbund där människan förtroligt kunde relatera till Gud och att komma in i fullständigheten av hans utlovade välsignelser.

Paulus säger också att Jesus var “född av kvinna och ställd under lagen.” Denna hänvisning till Jungfru födelse syftar starkt till det första utlovade löftet om Messias, i Bibeln. I 1 Moseboken 3:15, lovade Gud att kvinnans säd skulle krossa ormens huvud, och förintade döden och separationen från Gud som satan hade fört in i Lustgården. Jesus var också “ställd under lagen” en påminnelse att Kristus var född jude och var sänd främst för att rädda judarna. Han kom så att Guds folk äntligen skulle nå andlig mognad och kunna glädja sig av helheten i sitt andliga arv. Bara genom Jesus kunde de ta emot sitt arv av den himmelske Fadern.

Vilken pappa!

Jag saknar ofta en kär gammal vän som hette Iva Newman som var engagerad i Calvary från första början. Denna gudfruktiga kvinna vandrade med Gud fler år än vad jag har levat. Jag älskade att höra henne be. "Nu, Fader kär..." sade hon. Åh, vad jag tyckte om det! Hon hade en nära, vacker, innerlig gemenskap med Gud. Hon kände Gud som sin "Fader kär."

Visste du att Kristi död och uppståndelse har vunnit samma slags rika, nära gemenskap för dig?

Det var vad Paulus menade när han skrev,

"Och eftersom ni är söner, har Gud sänt i våra hjärtan sin sons Ande som ropar: "Abba! Fader" (Galaterbrevet 4:6).

I detta avsnitt ser vi en underbar bild av hela Treenigheten i den troendes liv: Gud Fadern sänder sin sons Ande in i våra hjärtan. I Romarbrevet 8:15,16 kan vi också läsa att Guds Ande själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn. Denna sorts gemenskap är bara möjlig om vi upplever en helt ny födelse genom Anden. Som Jesus själv sade,

"Det som är fött av köttet är kött, och det som är fött av Anden är ande. Var inte förvånad över att jag sade att ni måste födas pånytt" (Johannes 3:6-7).

När vi är andligt pånyttfödda, får vi kraften att ingå ett underbart djupt förhållande med Gud, som Paulus exempel visar genom att använda termen "Abba."

Abba är ett kärt namn för "fader." Det är ett arameiskt ord; och även idag, om du besöker Israel, så kommer du ständigt att höra små barn ropa, "Abba! Abba!" De säger, "Pappa! Pappa!"

Jesus använde ofta detta uttryck. Antagligen hörde hans lärjungar det så ofta att de inte ens brydde sig om att översätta ordet till grekiska. De bevarade det arameiska uttrycket, för de ville få fram samma värme och närhet som Jesus hade till sin Fader.

Det är Guds avsikt att vi lär känna honom som vår kärleksfulla Fader, och också som vår pappa.

Det är så underbart att veta att Gud vill ha samma personliga kärleksförhållande med oss i vår vandring med honom! Vi har alldeles för ofta en benägenhet att se Gud som en stor, avlägsen, mäktig skapare, men Gud vill att vi ska lära känna honom som vår kärleksfulla Fader, och som vår pappa.

En del ser på det här familjära förhållandet som respektlöst, men det är Gud som uppmanar oss till en sådan nivå av närhet. Jag kommer ihåg en gång när jag hade möjligheten att träffa en grupp troende Italienare på ett bönemöte. De bad på engelska, för min skull, men även då kallade de Gud, "Papa". Först tyckte jag att det var lite väl informellt; men när jag tänkte på det en stund så ändrade jag mig. Det fanns ett djup av kärlek och närhet i det uttrycket som överrensstämde med Bibelns sanning.

Är det inte märkligt att Gud välkomnar oss in i sin närhet som djupt älskade barn och inte rädda, ihopkrupna slavar. Är det inte så här en relation mellan en far och hans barn borde vara? När mina barn kommer och hälsar på, står de inte i givakt, saluterar och skakar av rädsla när de pratar med mig. De närmar sig mig inte med all sorts hyckleri och stelhet och säger, "Åh, högste fader, bevilja idag ditt barn denna ödmjuka bön." Vanligtvis är det i den här stilen, "Pappa, jag behöver 50 kronor. Jag har inte tid att förklara; ge mig det bara nu, så får du veta senare!"

Gud vill att vår tid med honom ska vara avslappnad och att den ska stärka våra hjärtan. Han vill att vi ska känna oss hemma med honom och vara fria och öppna i vårt förhållande. Det är lika bra att vi känner oss så, eftersom vårt liv är en öppen bok för honom i alla fall. Han känner oss bättre än vad vi känner oss själva.

Gud vill inte att vi ska ha ett kallt, reserverat, distanserat förhållande med honom. Gud vill att vi ska känna hans kärlek personligen i djupet av våra hjärtan. Det uttryck som bäst förmedlar en sådan närhet är totalt acceptabelt, vare sig det är "Fader, Pappa," eller "Papa."

Ideal pappan

Gud är vår Fader på det mest äkta, sanna, heliga vis. Han är vår Fader på det mest perfekta sätt. Gud hjälp oss, vår korrupta kultur har förstört bilden av en fader i många barns hjärtan. Det är tragiskt. Jag tackar Gud för min gudfruktiga fader, som alltid hjälpte mig att relatera till Gud på ett väldigt nära, underbart sätt. Jag tycker synd om de som i sina liv inte kan relatera till Guds faderskap på grund av ett korrupt exempel.

Vilken erfarenhet du än har haft, så vill Gud att du ska relatera till honom på detta nära sätt, att ha en gemenskap som är intim, och att känna honom som en älskande, rättfärdig Fader, en helig Fader som bryr sig om dig. Hans Ande inom oss ropar, "Abba! Pappa! Fader!"

Gud kan ge oss sin kärlek, överösa oss med sin vänlighet och godhet, så vi kan älska honom mer och mer. Det är Guds mening för människan. Ditt liv kommer aldrig att bli fullkomligt förrän Guds avsikter har blivit fullbordade i dig - tills du relaterar till Gud på det där nära personliga sättet, tills du säger, "Åh, Abba!" och känner att det kommer från hjärtat.

Pappor, kommer ni ihåg första gången ert barn sade, "Pappa"? Det är väldigt speciellt. Du förstod det perfekt. Min egen lilla flicka var så smart. Det första ordet hon sade var, "Pappa." Just det - hur klart som helst. Jag vände mig om, skrek och hojtade, "Va?" Jag var ledsen att ingen annan var i närheten, för vem skulle tro mig? Jag försökte få henne att säga det igen och hon gav mig det sötaste, mest medvetna leende - men hon upprepade det inte. Men, jag hörde det! Snart sade hon det inför alla människor och jag var stormförtjust.

Dagen då vi först säger, "Abba!" och han hör oss, är Gud stormförtjust. Det är början till ett förhållande, där vi ifrån hjärtat kan säga, "Det är min Abba. Det är min Pappa." Undret är att detta bara är början av rikedomerna av vår gemenskap med Gud.

Guds arvingar

Lika ofattbart som det är att ingå i ett förhållande med Gud som vår "Abba," så är inte det slutet på historien. Paulus säger till oss,

"Så är du nu inte längre slav utan son, och är du son, är du också arvinge, insatt av Gud" (Galaterna 4:7).

Genom att vi ingår i detta förhållande med Gud, som hans adopterade söner, så ropar nu hans Ande i våra hjärtan, "Abba," och vi har blivit arvtagare i Guds eviga, strålande kungarike.

Vår Fader älskar oss så mycket att han generöst har gjort oss till sina arvtagare, och detta andliga arv menar Gud ska vara en verklig och närvarande välsignelse i våra liv.

En del gör misstaget att tro att en troende måste vänta till himlen för att få använda sitt arv, men ingenting kunde vara mer fel. Bibeln säger att kännetecknet för Guds kungadöme är rättfärdighet, frid, och glädje i helig Ande (Romarbrevet 14:17). Vi kan dra nytta av de här underbara välsignelserna här och nu. Guds frid som övergår allt förstånd kan bevara våra hjärtan och våra tankar just där vi lever nu. Vår själ kan överflöda med utesäglig och strålande glädje nu. Vi kan uppleva en frihet ifrån skuld känslor och rädsla därför att vi helt och hållet har blivit förklarade rättfärdiga, genom vår tro på Jesus Kristus fulländade verk.

Och, gott folk, det är inte allt!

De här är bara några saker av vårt underbara arv som redan är vårt därför att Gud har gjort oss till medarvingar till Jesus. Vi kan träda in i en plats av största välsignelse på grund av vår himmelske "Pappas" underbara kärlek och nåd.

Och det är ändå inte allt. Jesus sade att det kommer en dag då han ska säga till de på sin högra sida,

"Kom, ni min Faders välsignade, och ta i besittning det rike som stått färdigt åt er från världens begynnelse" (Matteus 25:34).

Jag är en Guds arvinge, kungens adopterade son. Så, om min Fader är universums kung, gör detta mig till prins Charles!

Det gör också dig till en prins eller prinsessa. Det gör dig till en arvtagare till kungariket - det kungarike som Gud vill att du ska dela med honom, och njuta av, till evig tid. Och då kommer Guds avsikter för människan att bli fullbordade, när människan är återställd till denna fullständiga, intima gemenskap med Gud.

Våra hjärtan kan flöda över av tacksamhet för värmen och tryggheten vi nu känner i vetskapen om Guds gränslösa kärlek och omsorg för oss. Vilken styrka det ligger i den tryggheten om att han kommer att ta hand om oss, hålla uppsikt över oss, och bevara oss i sin kärlek. Vi kan leva med

förtroende och vara säkra på att vi har en Fader som är för oss, helt bakom oss varje steg på vägen, och som ger oss enorma resurser så att vi kan vandra med honom i det nya livet.

Vår "Abba" förmår att bevara oss från fall och att ställa oss inför sin härlighet, fläckfria och jublande (se Judas brev 24). Han har gett oss barnskap och ett oförgämligt arv genom Jesus Kristus vår Herre. Inte därför att vi förtjänar det. Inte för att vi har gjort oss förtjänta av det. Allt detta har blivit möjligt enbart genom hans rika barmhärtighet.

Vad underbart det är att när vi blir pånyttfödda, upptäcker att vi på ett unikt sätt har blivit både andligt rika och medlemmar av kunglighet i dess verkliga mening. Därför att vi är Guds barn, har vi blivit prinsar och prinsessor i kungadömet. På grund av vad Kristus har gjort för oss, kommer vi att få ett arv som är oförgämligt och rent och som aldrig kommer att blekna - och det finns där för oss alla att ta del av i alla evighet.

Vår enda skyldighet

Nya Testamentets budskap är enkelt, rakt på sak, och tydligt. Vi är frälsta endast genom Guds nåd, inte på grund av våra goda gärningar. Det enda ansvaret en Kristen har, är att tro på kärleken och nåden som Gud frivilligt ger.

Det här klara budskapet står i skarp kontrast till undervisningen av de som vill att vi ska lita på Kristus och lyda vissa regler eller praktisera vissa ritualer. De här lärarna kallar sitt budskap för evangelium, men det är inte alls några goda nyheter. De påstår att om Gud ska acceptera oss så måste vi göra tillräckligt goda gärningar. Lag och arbete placeras sida vid sida med nåd, som en tvådelad biljett till rättfärdighet. I motsats till dessa lärare, insisterar Nya Testamentet på att det inte är lag och arbete som gör oss rättfärdiga, utan Guds nåd och vårt gensvar av tro.

Vi står inför en klassisk “antingen eller” situation. Rättfärdighet måste antingen komma enbart genom tro på Kristus, eller genom att fullkomligt hålla Guds lag. Rätt ställning inför Gud, enbart genom tro, eller frälsning genom goda gärningar utesluter varandra. När vi söker rättfärdighet inför Gud, måste vi välja, och inte försöka kompromissa.

Abraham var en man som helt enkelt trodde på Gud, och Gud betraktade honom som rättfärdig. Vi står på samma mark som Abraham och är arvtagare av samma välsignelser och löften som han fick. Denna privilegierade plats kommer endast genom tro, inte genom lydnad till lagar eller regler. Om vi försöker att bli rättfärdiga inför Gud genom goda gärningar, istället för genom tro, då kommer vi att känna oss fördömda. Det finns inga undantag till den här regeln.

Om vi skådar lagen för vårt hopp om visshet inför Gud, är vår enda chans att uppnå visshet, genom att hålla varenda budord felfritt. Som Paulus skrev,

“Under förbannelse står den som inte håller fast vid allt som är skrivet i lagens bok och gör därefter” (Galaterbrevet 3:10).

Det betyder att vi aldrig riktigt kunde veta om vi var frälsta förrän vi dog, och vem kan leva med en sådan press?

Föreställ dig att du levde ett perfekt liv, höll alla lagar, aldrig gjorde något fel. En dag bestämmer du dig för att korsa gatan när gå-symbolen lyser. Plötsligt, kör en bilist mot rött ljus och kör på dig. När du ser bilens växellåda passera över ditt huvud, höjer du knytnäven och dina sista, ord innan du lämnar denna världen, är din bedömning av den här idiotens körfasoner. Med denna lilla handling, missade du målet. Du föll från fullkomlighet. Du syndade - och Bibeln säger att syndens lön är döden.

Du kanske lyckas att perfekt kunna hålla nio av Guds budord, men om du missar nummer tio, har du missat målet. Du har syndat. Och de dåliga nyheterna är, om du inte håller hela lagen och gör

allt som är skrivet i den, är du skyldig. Det spelar ingen roll vilken lag du överträder; det räcker med ett misstag för att bli utestängd.

Därför har du inte en tillstymmelse till chans att bli rättfärdighets förklarad genom din godhet. Du är redan utesluten. Du har redan missat målet. Allt du kan vänta dig är lagens förbannelse. Att bli rättfärdig genom goda gärningar är omöjligt, därför det är beroende av bristfälliga mänskliga försök. Att försöka att hålla lagen leder till förbannelse.

Om vi vänder på det hela, vägen till verklig rättfärdighet och välsignelse leder genom tro, därför att det inte beror på dina egna försök, utan på Guds stora och överflödande nåd till dig, genom Jesus Kristus. Även fast du har missat målet – trots att du har fullständigt misslyckats att bli rättfärdig genom dina egna försök – så har Gud rättfärdig-förklarad dig genom sin son. Jesus tog ansvaret för ditt misslyckande att nå upp till Guds standard, och betalade böterna som du var skyldig, men aldrig kunde betala. Han ger dig sin perfekta rättfärdighet, om du bara tror på honom och litar på honom. Och nu, när du har fått den rätta ställningen inför Gud, är du nu mottagaren av alla Guds underbara välsignelser.

En tragiskt villfarelse

Ett av de mest tragiska felen som kyrkan kan göra, är att framhäva arbetet som de troende borde göra för Gud. Hur många gånger har du inte hört tunga, gudstjänster som lägger skuld känslor på dig och säger, ”Du borde be mer! Du borde ge mer! Du borde vittna mer, eller läsa din Bibel mer, eller tjäna Gud genom att sitta med i någon kommitté!” Hur ofta går du inte till kyrkan för att bli upplyft, men bara får höra om dina misslyckanden och hur besviken Gud måste vara över dig?

Det sista jag behöver är att någon lägger en tung börda på mig om mina misslyckanden. Jag vet att jag borde göra mer. Ingen behöver tala om för mig att jag inte ber tillräckligt, eller läser min Bibel tillräckligt eller ger tillräckligt till Gud. Allt jag får ifrån ett sådant budskap är ett enormt skuld komplex. Min frustration ökar därför att jag verkligen vill älska Gud mer, be mer, att ha en djupare gemenskap med honom. När vi lägger tonvikten på områden där vi misslyckas, skapar vi tillintetgjorda kristna som tappar modet och ger upp.

Vilket annorlunda budskap vi ser när vi går till Nya Testamentet! Det understryker inte bara vad vi borde göra för Gud, men vad Gud har redan gjort för oss. Vad vi kan göra för Gud kan aldrig bli tillräckligt. Våra försök att bli rättfärdiga blir alltid förstörda på grund av våra brister. Men vad Gud har gjort för oss är perfekt, vackert, fullkomligt, och fantastiskt. Vad sorgligt att vi har kastat om ekvationen och hela tiden tjarar om vår skyldighet istället för Guds underbara nåd! Det är därför vi ser att en så stor del av kyrkan håller på att dö ut. Vi behöver inte någon som påminner oss om våra misslyckanden, vad vi behöver är någon som visar oss vägen ut ur vår situation.

Din enda skyldighet

Gud har bara gett dig en enda skyldighet: Att tro på hans löfte. Du kan glädja dig åt välsignelsen av en gemenskap med Gud, även om du kanske inte ber tillräckligt, eller ger tillräckligt, eller uppoffrar dig tillräckligt på grund av din tro på vad Gud har redan gjort för dig.

Gud gjorde Jesus till synd för dig för så att du i honom skulle kunna stå rättfärdig inför Gud. Jesus skänker sin rättfärdighet till dig när du helt enkelt sätter din tro till honom och litar på vad han har gjort för dig. Hans verk är enbart nåd.

Paulus öppnade sitt brev till galaterna med hälsningen, "Nåd vare med eder." Han avslutade det med, "Vår Herre Jesus Kristi nåd vare med er ande, bröder. Amen." Hans välsignelse har en rik, djup mening, med tanke på brevets skarpa fokusering på Guds underbara nåd. Jesu nåd, inte Mose lag, var galaternas största behov. Att leva i kraft av hans Ande, inte i köttets fåfängda försök, det var deras kall.

Vad var galaternas reaktion? Det berättas inte. Kanske därför att frågan som kom upp i Galatien alltid är en öppen fråga. Kommer du att lita på din egen rättfärdighet, eller kommer du att lita på Guds nåd och hans försörjning? Kommer du att förbli i det enkla budskapet om frälsning genom tro? Eller kommer du att komplettera med din egen lista av rättfärdiga gärningar, till Kristi redan fulländade verk? Kommer du att leva i köttet, eller i Anden? Kommer du att berömma dig av enbart Kristi kors? Eller kommer du att söka godkännande och belöning från denna världen, så att du kan berömma dig av köttet?

Det här är frågor som varje troende, i varje generation någon gång måste brottas med. Svaren du får kommer att bli skillnaden mellan frid och rädsla, stolthet och sann ödmjukhet, även andlig liv och död.

Må du stå, utan att vackla för Jesu Kristi nåd. Må du inte bli påverkad av den vilseledande längtan att behaga människor. Må du vara så inriktad på himlen, att du blir det bästa du kan bli här på jorden, medans du lever och delar med dig av livets ord i en alltmer mörk värld. Och må du berömma dig idag, över vad Jesus har gjort för dig, och endast i det.